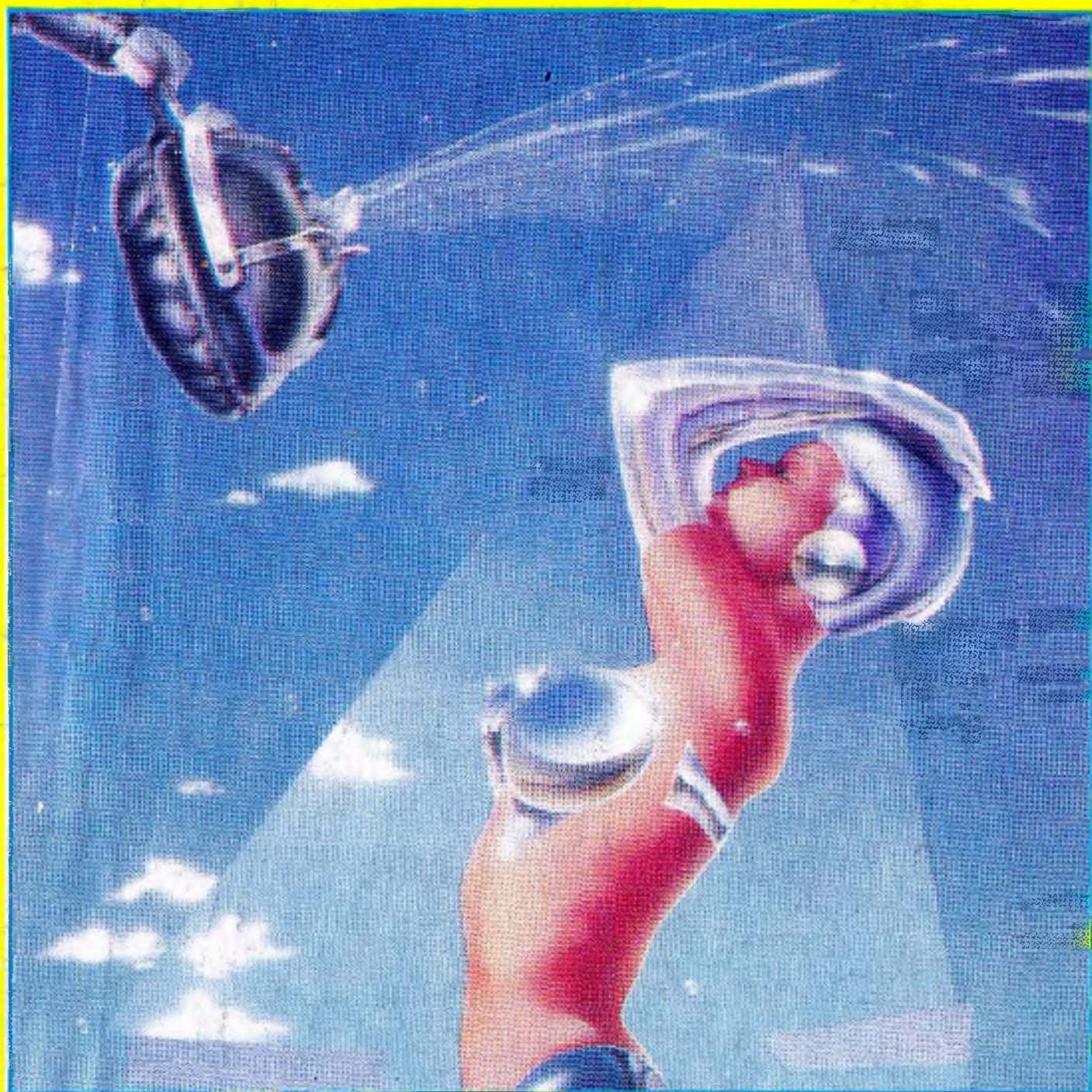

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
S F

ZVEZDANI KONKVISTADORI

Broj **6** ● 100 dinara

S. TYRKLEY

NAUČNA FANTASTIKA X – 100

SVESKA 6/1985

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
S F

S. Tyrkley

ZVEZDANI KONKVISTADORI

V.d. direktora NIŠRO »DNEVNIK«
JOVAN SMEDEREVAC

Glavni i odgovorni urednik OOUR »Izdavačka delatnost«
ILJA VOJNOVIĆ

Odgovorni urednik Redakcije književnih izdanja
MILORAD PREDOJEVIĆ

Urednik izdanja
GRADIMIR PAŠČANOVIĆ

Recenzent i stručni konsultant
RASTISLAV DURMAN

Korektori
JOVAN UGLJEŠIN
TOMISLAV VULETIN
MARIJA LOVRIĆ-ČURČIĆ

Tehnički urednik
JULIŠ ARVANITIDIS

Tiraž: 25.000 primeraka

IZDAJE i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, Bulevar
23. Oktobra 31. Novi Sad. Telefon (021) 621-555. Broj žiro računa 65700-603-6350.

UKOPISI SE NE VRAĆAJU.

ZVEZDANI KONKVISTADORI

1

Stanfarijske šume prostiru se dužinom Severne visoravni i neobično su bogate svim vrstama divljači. Velike Mutacije, koje su došle posle dugih godina kontaminacije, ovde su učinile čudo. Često smo nailazili na neobične i nove oblike životinjskog i biljnog sveta. Nas šestorica tragali smo za **oprikusom**, zverkom sa najskupljim krznom na celoj ovoj proklesnoj planeti. Mutirani rođak dabra nije bio lak plen, i jedini način da se dopre do njega je upravo naš – hodanje i ispitivanje svih rupa na razrovanom tlu. Iz vazduha nije bilo moguće lokalizovati njegova staništa. Živeo je u dva ciklusa – vodenom i suvozemnom, kada je mogao i da se ulovi, jer se nalazi u izvesnoj fazi mirovanja i brige za dalje potomstvo. Oprikus je redak i skup, papreno skup. Žene u dalekim i osvetljenim gradovima naprosto su ludovale za tim prelivajućim krznom. A svako krzno oprikusa stajalo je bogatstvo. I često jedan ljudski život.

Postojala je jedna stvar koju dobar lovac nikad nije smeo da zaboravi – oprikusov ujed, ili ogrebotina njegovih kandži, donosio je sporu i jezivo bolnu smrt. Bio je opasniji nego deset otrovnica iz Crnih prašuma na jugu kontinenta zajedno. Radijacija je svašta izmešala u tom mutiranom biću. A mi smo tragali za njim...

Skladna, uigrana ekipa: **Skato Jednooki**, vođa, **Ruik**, trgovac, **Bik Hejsud**, div koji je golim rukama čupao omanje drvo, **Anku Lisica**, njih cele ekipe, **Crni Glom** koji je izrađivao klopke i **Bor**, ja, ljubimac zvezda i pamtilac prošlosti. Strašna, razarajuća ekipa.

Sedimo oko vatre. Noć. Crni Glom spava.

– Govori – kaže Skato Jednooki.

Ja počinjem. Isprva tiho, puštajući da lagani otkucaji mog uma dospeju do mog jezika i ustiju, a zatim sve glasnije. Osećam veliku toplotu unutar sebe, znoj mi u sitnim kapljicama rosi čelo, ali oči su ukočene i zagledane u zvezdano nebo. Tražim odgovore na davno postavljena pitanja, lutam. Prsti prepliću stare i zaboravljene znakove. Mlad sam, a pamtim i znam prošlost. Tamnu, lepljivu od ljudske muke i mračnu kao same Stanfarijske šume. To ističe iz mene, reči su kao vosak, samo mi jezik žuri. Skatoovo jedino oko na mojem je čelu, Bik Hejsud je namršten, Ruik i Anku Lisica osluškuju noć. Ne žele podsećanje na ono što je iščezlo.

– Možda večeras – kažem, – možda kroz deset noći, ili će minuti godine... Ali, oni su tu, plove prostora između zvezda, njihovi putevi su čudni.

– Plove? Plove? – smeje se kolos. – Govorio si da je prostor nemerljiv. Kako nešto može da savlada nemerljivo?

– Osvojili su delove celine, ispleli mreže i kreću se tankim nitima kosmičkog tkanja. Toliko osećam. Njihove mašine su odraz snage i moći.

– Kakvi su? – šapuće glas Jednookog.

– Kao i mi, iznutra. Tela su dim koji se oblikuje rukom prirode. Čutljivi, rečiti, zli i dobri. Zvezde su im jedini bogovi.

– Smešno! – upada Bik Hejsud a glas mu hući kao planinski potok.

– Zvezde i ljudi! Govorio si ranije o prošlosti Zemlje, govorio si, Bor. Leteli smo, pričao si tako i Hejsud je zapamtio, baš tako. Zašto je sve to odjednom prestalo? Kad se to dešavalo? Zašto danas niko od ljudi ne leti?

Toliko pitanja. Ali, govorio sam nekad i Bik pamti.

Um mi seže za sećanjima, moj promenjeni um. Ja, Bor, nastavljam:

– Znanje se istopilo kao omotači mašina na podivljanim suncima. Ludilo je bilo obuzelo davne pretke i bacili su se u međusoban pakao uništenja. Oni koji su otišli nikad se nisu vraćali. Čemu? A oni koji su ostali vezani za planetu, zaboravljali su. Ne i svi.

– Ti pamtiš – reče Ruik. – A najmlađi si ovde.

– Da, pamtim. To je u meni. I šta ljudi u gradovima rade? Uživaju, samo uživaju ne misleći na prošlost.

– Pametno – zagunda Anku Lisica.

– Ti, Bore – nastavi Bik Hejsud – samo brbljaš kao ptica zloslutnica. Glava ti je puna mraka koji izluđuje. Ne verujem da ikoga ima iznad naših glava, zašto neko već ne sleti na ovu kuglu blata i šuma?

Anku Lisica mršti svoje lice i povlađuje mu klimanjem glave. Skato čuti i jednim okom proždire mrak.

Večeras smo zajedljivi i siti svega. Oprikusi su se zavukli u zemlju mnogo dublje nego što smo pretpostavljali i naš ulov je slab. Nervoza prouzrokuje dosadu i netrpeljivost. Oči mi klize njihovim licima, vidim ih, sagledavam ih mentalnom snagom i iznova razumevam...

Skato Jednooki je naš vođ i svi ga slušamo. Kudrava, rida brada uokviruje mu lice, nos jak, orlovski. Ne laje i ne psuje kao ostali, čuti i jednim okom daje naredbe. Brdski panter mu je ostavio trajni beleg, ali Skato je ipak doneo njegovu kožu i pribavio sebi trajno poštovanje ostalih lovaca iz cele Migracije. Noću sluša urlike krvoločnih mačaka i škrguće zubima. Stara rana ga izaziva, ali ne može ih sve ubiti.

– Govori dalje – kaže mi i ja nastavljam sa starim pričama. Reći mi teku kao mirna reka, ali mi je um slobodan i ja ih dalje posmatram, pamtim im svaki detalj na licu, svaku boru, analiziram i raslojavam.

Ruik, jedini bez nadimka. Ništa mu ne fali zbog toga, njegovo ime na dijalektu Lovaca ionako znači Trgovac. Našu lovinu utapa u prave vrednosti. Bogati smo svi, ali smo zaraženi samim lovom i opasnošću od smrti. Niko ne govori o povlačenju i prestanku, pa ni sam Ruik. Najoprezniji je i neprestano razmišlja o dobiti. Znoj i krv svih nas pretače u zlato. Koristan je, kako kaže Jednooki. Slažem se, ja to ne bih umeo. Slatkorečivi jezici ljudi van Velikih šuma dosađuju, Ruik ipak pronalazi puteve. Suv i brz, oči mu skakuću i mere, stotine reči može da izbaci iz usta i time zbuni sagovornika. Odan ekipi, bez neke stalne žene koja bi ga čekala.

– Koliko bi nam to donelo koristi, Bore? – pita me, dok ja go-

vorim o zvezdama i ljudima koji se kreću dalekim putevima. Verije u moje reči čim to pita.

– Tako mi otrovne krvi oprikusa – mrmlja Bik Hejsud, – ali kako iko može da leti tim crnilom? Dah bi mu se smrzao a vene isušile. To su sigurno žgoljavci, kao i ti Bore...

Bik Hejsud je čudo za sebe. Njegovi geni su zasićeni nepresušnom snagom i on prvi krči put kroz nepregledni gustiš. Lukava i prokleta zverka oprikus, sitnih, tirkiznoplavih očiju, upravo i kopa svoja legla u najvećem gustišu, tamo gde oštro trnje seče kožu u trake bola. Bik juriša i čupa svojim ručerdama, seče mačetom i sirovom snagom mišica. Za glavu je viši od ostalih i teško da bi ga desetorica bacila na tlo. San mu je da golim rukama zadavi brdskog pantera i proslavi svoje ime kao Jednooki. Džin dečjeg srca, beskonačno odan Skatou, koji ga je negde našao i odgajio. Brkovi, koji mu sežu do ispod brade, gusti su i crni kao njegove zenice i predstavljaju njegov ponos. Kosu vezuje u rep i zabacuje na pleća.

– Jedino ti možeš da predosećaš – kaže Skato, a oko mu je upereno pravo u mene.

– Da – odgovorih – radijacija je bila u genima mojih davnih predaka, kao i u onima koji su me doneli na svet. Moj um je otvoren. Slušam, sećam se, pamtim i govorim.

Zamke predstavljaju naš prvi dodir sa oprikusom. Zamke, upletene na način koji poznaje samo Crni Glom. Jake su i upijaju se u meka krzna zveri, odvajaju zauvek slobodu od oprikusa. Njegov otrov natapa zamke, ali zubi mu nisu dovoljno jaki da bi ih pregrizao. Crni Glom je nem, bez jezika od malih nogu, sprečen da oda tajnu Majstora klopki. Sjajni, beli zubi govore

da je zadovoljan u ekipi. I mi sa njim.

– Ako postoji mnoštvo svetova, kao što govoriš – kaže Anku Lisica – zašto bismo ih mi interesovali? Zar mi obraćamo pažnju na crve ispod naših nogu?

Lisica, Anku Lisica svuda je okolo. Njuši, pipa, traga, osluškuje. Tanak, sitan. Njegov nož je brz, jako brz. Vodi nas ka oprikusima i nezamenljiv je u tome. Obrijana glava načičkana je sitnim ožiljcima. A ipak, svi znamo da se mistično plaši tirkiznih očiju zverke. U venama nosi staro proročanstvo da će mu oprikusov ujed i otrov isušiti telo i iščupati misli iz glave. Da hoće, odmah bi imao mesto sa nekim drugim lovcima. Lisica se na takve ponude smeje i skuplja svoj veliki nos. S nama je.

Misli mi se stežu kao opruga, ali nikada ne pokušavam da isprobam mentalnu snagu svoje moći. Strah me je.

Bor, miljenik zvezda, slušalac tame i pamtilac prošlosti, kako me još zovu, poslednji sam član i ujedno najmlađi. U danima i mesecima kad od lovine nema ništa, kad urlici izgladnelih, divljih pantera lede krv u žilama, ja otvaram svoj um i govorim. Zvezde su nam tada bliže i njihov hladni sjaj dopire do nas, ja im osećam hod i ritam. Prošlost se nalazi u meni, govorim, a Skato Jednooki ne dopušta podsmeh.

Nikad se ništa nije dogodilo od svega što sam pričao. Ipak, ponavljam neprestano isto. Govorim da će nam se sa zvezda opet približiti, da nismo zaboravljeni. Govorim ono što osećam, a ne ono što u dubini bića mislim. Ljudi u gradovima proglasili bi me ludim, ali među prijateljima je svejedno. Nismo jedini,

ponavljam, nismo jedini. Zvezde se rađaju i umiru, šire se i zrače, kao što je i naša zvezda jednom učinila. A onda se planete i život na njima menjaju. Dolaze Mutacije i velike Migracije, ljudi izlude i uništavaju se međusobno. I opet sve pokrije prah zaborava.

Prekidam pričanje i nastaje muk.

San dolazi kasnije, dok urlici gladnih pantera šuma ne prestaju. Ja sam zgrčen kao fetus, ležim prestrašen i napet, začaran onim što nam se približava. Suviše je neshvatljivo i tamno, ne smem da proniknem u samu srž. Ne govorim ništa svojim prijateljima, strah bi izobličio lice i najhrabrijeg. Ležim, čekam, a strepnja je u kapima znoja što kvasi moje lice.

2

Osetio sam kočenje, grč. U trenu užas.

Modrozeleni svetlost je svuda oko našeg bivaka i moje zenice su zaslepljene. Zujanje, huk vetra i paraliza pokreta. Prevrnut sam na leđa i saznajem kako se oseća okrenuta buba. Kupasta, sjajna svetlost dopire odnekud odozgo i obuhvata sve u krugu nekoliko desetina metara. Bik Hejsud škripi zubima, ali je i njegova snaga nemoćna pred parališućom svetlošću. Crni Glom samo otvara usta, osećam njegov strah. Lovac koji celog života pravi klopke, najviše se plaši da sam sebe ne ulovi.

Promena nastupa brzo i iznenadno, tako da nemam mogućnosti da je sprečim. Sva moja kosa opada, suši se, od crnila kao sama noć pretapa se u sivu, na kraju kao jutarnji pepeo belu. Začudo, ne osećam bol.

Skato Jednooki se smeje, ili je to samo grč usana, ali govori: – To je,

Bor! Rekao si, sećaš se... Doći će, i oni su tu!

Oni? Nisam pokušavao svojim mentalnim čulom da prodrem kroz tamu, ne usudujem se da otkrivam ono što je u meni. Ali, nema sumnje, svetlost dopire iz nečeg visoko iznad nas i isisava nam snagu, stvorena rukama koje nisu ljudske.

Odjednom, bol snažno udari o mene. Jezik mi se koči, vid zamagljuje, osećam se kao osušena opriku-sova koža. Sve postaje mešavina čudnih, kolutajućih boja, propadam u tamu, izranjam, opet propadam...

... Probudio sam se, tačnije bio sam prvo svestan sebe. Oprezno sam pokušavao da dokučim gde sam i u čemu sam, ali, i pored mentalnog naprezanja, ništa nisam mogao da dokučim. Ipak, nisam želeo da se odajem, ostavio sam normalnim čulima snalaženje u nepoznatom.

Bio je to prvo utisak prostora. Mada je bila polutama, mogao sam da vidim ogromnu prostoriju, jer sam pretpostavljao da sam u nečem. Senke su pri dnu bile tamnije a u visini svetlije. Pokušao sam da se pomerim, ali nije išlo. Sedeo sam naslonjen na hladni zid, ruke su mi bile priljubljene uz telo, prikovane dlanovima za pod, noge isto tako. Neka sila držala ih je uz podlogu. Nakašljao sam se i progovorio, isprva tiho a zatim glasnije:

– Skato? Ruik? Glome?

Nisu odgovarali. Pozvah ponovo:

– Hejsude! Anku!

Sve što sam čuo kao odgovor bilo je neodređeno ječanje. Nisam želeo da mislim da sam sam u ovome.

Odjednom, iz tame nahrupiše raznorazni zvukovi. Neljudsko mumlanje, rezanje, mešavina kričanja i grgotanja. Jak i prodoran zvuk

udari o moje bubne opne i natera mi suze na oči. Šta se, oprikusove mu krvi, događalo u ovom crnilu? U šta sam upao? Gde su ostali? Pitanja, samo pitanja bez odgovora...

Zatim osetih vrtoglavicu, strašan pritisak na svaki deo tela. Drhta sam, napetih mišića. Pritisak se povećavao, vrat i vilice su mi se ukočili, iz grla mi je izlazilo samo hripavo tulenje. Bio sam bespomoćan, osećajući kako mi se telo izvija i odupire pred strašnim pritiskom. Nije bilo sumnje, prostor, odaja ili kako god se nazivalo ovo gde sam se nalazio... kretalo se. I to se kretalo ogromnom brzinom!

Brod!

Zadrhta sam od te logične misli. Brod; da, nalazio sam se u zvezdanom brodu. To je, jednostavno, izronilo iz mog uma. Nisam imao predstavu kako izgleda jedna takva mašina, ali celim svojim bićem znao sam da je misao tačna. Moj um mi je odmah dao rešenje. Kuda, zašto? Zašto je sve bolno i zastrašujuće čudno? Šta znače svi ti poluživotinjski urlici iz lepljive tame koja me je okruživala. Nisam znao da li da je živo vrištim od straha ili da se radujem, jer dogodilo se, desilo se najzad: oni su se vratili, ma ko oni bili. Zvezde su nam se nasmešile. Sreća ili smrt?

Nisam znao koliko sam se nalazio u tom stanju. Kad sam ponovo otvorio oči, osećao sam se bolje. Strašnog pritiska je nestalo, iznova sam bio gospodar svojih pokreta, samo što nisam mogao potpuno da se odlepim od tla. Širio se strašan smrad, zvukovi su bili smanjeni, ali i dalje su izazivali protest mojih ušiju. Nisam osećao kretanje broda, mogao sam samo da buljim u tamu i da čekam. Čekam – šta?

Odgovor je došao brže nego što sam očekivao. Iznenada, iz srca

tame koja me je okruživala izroni jedan oblik. Doteturio je do mene i zastao, tako da sam mogao dobro da ga osmotrim. Pretrnuo sam.

Prilika preda mnom nije imala ničeg ljudskog; tačnije, bilo je potrebno mnogo volje i mašte da se poveže sa ljudskim bićem. Stvor, oblik, biće... stajao je i gledao me. Koliko sam mogao da procenim, bio je visine oko metar i po, sa četiri izraštaja iz okruglastog tela, koji su očigledno predstavljali udove za kretanje. Više je nalikovao uveličanom insektu iz Stanfarijskih šuma, nego stvoru bliskom čoveku. Imao je po dve ruke sa svake strane. Telo, sada sam mogao da vidim mnoge detalje jer je svetlost počela da izvire, telo je bilo pokriveno svetlucavom krljušti, glava duguljasta sa dve rupe umesto nosa. Oči desetostruko veće od ljudskih, sočivaste i imale su mogućnost pokretanja u svim pravcima. Velike ušne školjke završavale su sliku.

Biće nije poticalo sa Zemlje: bilo je odnekud iz nedara prostora. Šta je mislilo o meni – da sam zver, čudovište, monstrum? Šta je sada sledilo kada je prošao interval međusobnog ocenjivanja? Smrt? Mučenje? Seciranje?

Ništa od toga. Stvor je savršeno čistim, zemaljskim jezikom rekao na narečju Lovaca:

– Vreme je za razgovor, Dvoruki.

3

Stvor uperi u mene nešto duguljasto. Bio sam još uvek iznenađen i nisam čuo nikakav zvuk. Sve veze koje su me držale uz pod spadoše.

– Sledi me, Dvoruki – reče biće.

Prostorija je sad bila sva u svetlosti. Oči su mi se sudarale sa prizo-

rom o kome nisam mogao ni da sanjam.

Bilo je mnogo nepoznatih bića, životnih oblika o kojima nikada nisam čuo, niti ih video, mada sam najveći deo svog života bio lovac u Stanfarijskim šumama, loveći oprikuse i susrećući se sa mnoštvom mutirajućih stvorova.

Sedeli su, ležali, stajali... čovekoliki ili sasvim različiti, otrgnuti iz svojih sredina kao i ja sam. Bljesak spoznaje zaigrao mi je umom!

Imali smo zajedničku osobinu.

Mi smo bili **lovina!**

Znao sam, dok sam pratio svog vodiča hodajući sredinom po svetloj traci, posmatrajući bića poređana okolo, znao sam da je to tako. Neki su bili humanoidi kao i ja, pojedini su imali odeću na telu, bilo je i nagih, ako je to predstavljalo nagost. Imao sam samo sebe kao poređenje.

– Čudiš se, Dvoruki – reče biće koje je išlo napred. – Osećam tvoja pitanja, ali još nije vreme da dobiješ odgovore. Strpljenje!

– Strpljenje? Dokle? – uzvratih pitanjem. Čuo sam njegov odgovor:

– Uzaludan trud je bačen trud. Zašto bih odgovarao znatiželji mrtvog? Živi dobijaju tu povlasticu. Ako budeš živ, Dvoruki, onda...

Ostatak odgovora bio je izgubljen negde između nas. Naježio sam se od tih reči, čiji sam smisao počinjao da shvatam. Oko sebe sam video surovu potvrdu svojih snoviđenja, jer ja, Bor, slušalac tame i pamtilac prošlosti, u genima sam nosio predosećanje i nagoveštaj susreta. Ali, mislio sam da će sve biti drukčije. Ipak, ko sam ja da utičem na događaje?

Međutim, nisam umro, nisam se srušio od šoka suočen sa spoznajom da u vaseljeni postoji širok

spektar života. Ali, s kojim ciljem smo pokupljeni? Moj mozak je neprestano pravio najrazličitije kombinacije. I dalje sam izbegavao da dam ma i najmanji nagoveštaj svojih mentalnih snaga. U meni je bilo zvono opasnosti. Tada spazih Jednookog. On i Bik Hejsud ležali su jedan uz drugoga, kao upetljani oprikusi. Spazili su me.

– Bore! – viknuo je Jednooki – umri kao Lovac! Ispevaj mističnu pesmu nestanka!

Nije mi se baš umiralo, ali slegnuo sam potvrdno ramenima. Za to sam, najзад, uvek imao vremena. Reči pesme nisu mi dolazile na usne, jezik mi je bio nem. Možda je to značilo da smrt još ne misli na mene. Desetak metara dalje video sam Lisicu i Ruika. Do njih je ležao Crni Glom sa užasom u očima. Nisam mogao da mu pomognem, sledio sam biće koje je spretno pomeralo svoje četiri noge idući nekud napred kroz ovaj mravinjak telesa.

Pred vratima koja iznenada zasvetleše, zaustavio se. Sočivaste oči sevnuse u mom pravcu.

– Ovuda, Dvoruki – reče, i vrata se pred njim raskriliše.

– Moram li? – pokušao sam da se oduprem bar rečima.

– Ti već ideš, Dvoruki – odgovorio je stvor. – U tvom telu je droga pokornosti, posmatraj sopstveno telo.

Bio je u pravu. Ništa nisam mogao da učinim, nastavio sam da ga sledim. Nisam čuo zvuk kad su se vrata iza mojih leđa zatvorila. Hodnik se nastavljao obasjan plavkastom, smirujućom svetlošću. Krivine, zvuk mašina, mnogo aparata kojima nisam znao namenu. To sam uviđao, ali mozak mi se još nije time bavio. Kupaste izrasline na zidovima spuštale su se i dizale, di-

sale u nekom neobičnom i pravilnom ritmu ponavljanja. Nisam bio ni gladan ni žedan, telo mi je mirovalo sa svojim potrebama, ali oči su neprestano gledale levo-desno, vraćale se na krljušt koja je sijala sa gušterastih leđa. Šta je to kružilo po mojim venama, kakva je to droga, kada je Bor, pamtilac mračne prošlosti, tako miran i poslušan?

Onda se Bor-lovac priseti u meni: nismo li i mi, Stanfarijski lovci mraka, ubrizgavali u oprikuse mešavinu đavoljih trava i ekstrata, da se ne bi izgrizli od prevelikog straha? Jer, oprikus je iznad svega voleo slobodu. Zarobljen, sam bi sebe ubijao. Otupljivali smo mu čula i tako čuvali dragoceno krzno. To je bio način lovaca iz Stanfarijskih šuma. Naš način.

Ali, ja sam čovek a oprikus je zver. Razlika uvek postoji. Moj mozak se bori sa tim dok kroz metalni hodnik koračam unedogled. Dokle?

Odgovori, kao i sve na ovom čudnom mestu, dolaze iznenada. Stvor se zaustavlja, ja stojem iza njega. Onda...

... naglo gubljenje ravnoteže, strašno propadanje u mrak, nema oslonca za ruke koje grabe prostor bez ivica... strah i samo strah! Iz želuca izlazi sve što već nije uspelo da izađe, ali u meni vrišti samo strah mog organskog dela da se ne padne na čvrsto i nastane bol od prskanja udova...

Svetlost!

Nigde nisam pao. I dalje stojim uz stvora, na istom mestu, okupan znojem, dok krici užasa još odzvanjaju u meni. Njegove sočivaste oči probadaju me i ispituju. Shvatam da sam bio na probi, ali u meni je ponovo sve: ravnoteža, smirenost i, što je najvažnije, život...

— Prošao si prvu kontrolu, Dvoruki — reče stvor. — Brzo, veoma brzo. Mozak i telo su ti pokazali normalne reakcije. U tebi je izraziti nagon za opstankom. To je iznenađujuće dobro. Hodaj za mnom, Dvoruki.

Slušam bez pogovora. Iza nas ostaje hodnik, nova vrata se otvaraju, ulazimo u mali i skučen prostor i osećam kako se pomeramo nagore. Otvaranje vrata, hodnik, nova vrata što kliznuše u stranu... Ulazimo u mnogo manju prostoriju. Sve mi je nepoznato, ali deo svesti govori mi da su oko mene mašine, aparatura koja radi i gura brod kroz prostor.

Još nekoliko sličnih stvorova prilazi mi i hvata me za ruke. Ne opirem se, svestan da je moja volja potisnuta drogom koja steže krv. Dovede me nekoj pulsirajućoj velikoj mašini, koja se otvara kao šumski cvet. Iza nje je mnoštvo cevi, nekoliko providnih ekrana, zvukovi koji dospevaju u uši. Skidaju svu odeću sa mene. Čudno, ali glavom mi se vnu sećanje da sam poslednji put bio ovako nag u Gradu Svetlosti, na obali Okeana, sa prelepom Noi. Kratko, prožimajuće sećanje lovca Bora.

Zgrabili su me.

Opet u mraku, ujed igle u kuk. Još jedan u ruku. U vrat. Bol, iznenadni kratki bol, zatim opuštanje, eksplozije u glavi, otvaranje. Širim se, narastam, osećam kako ispuštam malo krvi, malo urina, analiziraju me, neko ili nešto; čudno ali ja to znam i prihvatom! U mene uleću informacije, predajem ih i primam, postajem svestan svoga tela, na голу lobanju stavljaju mi nešto hladno i toplo u isti mah, dve polulopte čiji krajevi probijaju kožu.

Sve mi to pomaže u poimanju sopstvenog identiteta.

– Zdrava, muška jedinka – govori u meni neki glas. Dobro ga čujem, iako nisam svestan zvuka. To je mentalno komuniciranje između njih. Moj um je otvoren i prima.

– Izrazit nagon.

– Čudno, ali... Regulator primarnih percepcija gotovo pri infinitezimalnoj konstanti. Zar je to moguće kod Dvorukih?

– Moguće. Ili je ovo jedinstven primerak.

– Klostreks... pogledaj skener. Otkrio je genetičke tragove mutacija.

– Ah, tako... da, to bi mogao biti odgovor na konstantnu pulsirajuću aktivnost pojedinih centara u velikoj kori mozga. Kod ove jedinke mutacija je skinula veo sa mentalno spoznajnog dela.

– Kako je to moguće?

– Zašto ne? Šta naši pokazatelji znaju o ovom delu Galaksije? Ništa. Ili zanemarljivo malo. Mutacije nisu pokrивene u svim naseljenim kvadrantima ovog spiralnog kraka. Zakoni verovatnoće su naša prepreka.

– Odakle baš ovde?

– Možda nuklearnog porekla. Ispitaćemo...

Reći, reći... Kada izvlače srž iz kičme, to boli, ali nekako tupo. Stimulisani nervi odmah smiruju bolne nadražaje. U sećanje mi odjednom izviru boje, uskomešane slike, smirivanje i lagano oticanje iz prošlosti. No! narasta ponovo u mojim zenicama i umu, No! sa svojom belom kožom, naša igra je prisutna u svim opojnim detaljima, osećam radost sjedinjavanja. Uzimaju mi i te poslednje uzorke koji izbijaju iz mog nadražanog organizma. Obrćem se, plutam, savi-
jam...

– Izrazito senzibilna jedinka Dvorukih, Klostroks.

– To je zajednička karakteristika klase. Taj mozak... pojačajte sažimanje u psi-polju.

– Ali, potrebne su vrlo detaljne analize. Zašto pretpostavljaš da je ova jedinka nosilac mentalnih karakteristika?

– Uradite kako sam rekao.

– Moramo da skratimo vreme. Ako se isključi?

– Ako se isključi, to je znak da nije odgovarajuće odabran. Hoću da ispitam tu snažnu, ali potisnutu mentalnu aktivnost. To je nemoguće kod Dvorukih, ali...

– Kako ti kažeš, Klostroks.

Razmišljam. Nikad nisam pretpostavljao od čega je sve sastavljen moj organizam: verovao sam da je samo za lov, hranu i zadovoljstva. Spoznajem da sam savršeni aparat, biološki i genetski, zavaren za svoj skelet, organski mikrokosmos u telesnom sklopu. Divno. Očaravajuće.

Odmah nastupa udar. Svetlosti u umu nestaje, spoznaje nestaje, odsećen sam od ostalih delova organizma, skupljam se, nastaje raspad i kolaps. Nešto strašno teško i neopisivo pritiska moj um, steže ga i pretil kidanjem. Ruke ne slušaju kričave naredbe, noge ne reaguju, vagusni nerv mi otkazuje. Nemam vazduha, usta mi se otvaraju kao u ribe na suvom, nastaje crnilo i pakleni bol. Pretvoren sam u jedan urlik. Život! Život! Život!

Delom uma koji je žestoko uklješten u sažimanju psi-polja, osećam otkucavanje vremena, znam da mi je telo otkazalo, ali da to nije cilj mojih ispitivača. Moj um, žele da prodru duboko u moj um, žele da iščupaju sve zapretene niti prošlosti i mentalne veze. Kolapsiram, a onda...

Mentalna snaga šiknu iz mene, moj um se nezadrživo širi, slabo psi-polje iz brodske aparature kida se kao bleđa nit pauka iz Stanfarijskih šuma. Snaga kakvu još nikad nisam osetio poništava napon i telesni okovi nestaju, moja krv, pokrenuta otkucajima probuđenog srca juri kroz vene, vagusni nerv se opušta i pluća dišu...

Živ sam.

Dišem, vraća se svetlost, mentalna energija se povlači, divlji urlik je nestao neshvatljivo brzo kako se i javio. Čujem ih, isto kao i ranije:

– Klostroks! Šta... šta se dogodilo? Ekranu su popucali, psi polje je poništeno uzvratnom snagom.

– Ne znam. Izvor je pred nama.

– Dvoruki?

– Jedini odgovor. Nije registrovano postojanje kvara u aparaturi.

– Ali, onda moramo da ga eliminiramo. Naređenje je da se nosioci i najmanje mentalne snage dezintegrišu po kratkom postupku.

– Nemoguće. Ne smem da celu misiju i brod stavim u nesagledivu opasnost. Mora da ostane ovako kako je.

– Naređenja kažu...

– Dosta! Uradite kako sam rekao. Ubrizgajte mu dodatnu dozu droge. Dvoruki nije svestan mentalnih moći koje poseduje. Ovo je bila refleksna, više bih rekao animalna reakcija pred konkretnom opasnošću raspada telesnog sistema. Naše psi-polje pokazalo se kao ništavno. Kako bi reagovao pred dezintegracijom? U šta bismo se mi pretvorili? U kosmičku paru, najverovatnije. A to nije naš posao.

– Biće tako. Droga ulazi u njegovo telo. Smiren je.

– Dvoruki je primer organizovanog dualiteta. Organski deo je do-

voljno jak da se suprotstavi mentalnom. Ni sam ne ume da ga kontroliše i koristi u celokupnom opsegu. Nakon svega, ne verujem da će ovo u njemu ostati zabeleženo. Droga je dovoljno snažna da njegov organski deo drži u potrebnoj pokornosti.

– Mentalni...

– Reakcija je bila pokrenuta tek kod završnog testa, zar ne? Nagon za samoodržavanjem je u genima Dvorukih i kada je svest bila prinuđena da uzmiče, odvojena od telesnog, um mu je reagovao. Droga ne ugrožava elementarno fizičko bitisanje. Biće pokoran i to je sve što nam naređenja nalažu. Reanimirajte ga.

Reči blede kao dim koga guta jutarnji vazduh. Mnogo svetlosti.

I glas:

– Možeš da postaviš svoja pitanja, Dvoruki.

4

Obučan sam u tkaninu koja je pripijena usko uz moje telo i vrlo elastična. Moje stare odeće je nestalo. Sedim na nečemu što podseća na ljudske stolice, ali je očigledno prilagođeno i različitim životnim vrstama. Nasuprot meni je biće koje me je dovelo ovamo.

– Zovi me Klostroks – rekao je.

– To je najbliže tvojim sadašnjim predstavama. Analiziran si i klasifikovan u brodskom kompjuteru. Sa implantiranim, ubrzanim saznanjima i drugim pojmovima koji će biti unošeni u tebe bićeš sposoban za aktivnosti koje su ti predodređene. I sada vrlo dobro možeš da pratiš moje reči. Primitivni strah od nepoznatog odstranjen je iz tvog tela i mozga. Postavi pitanja ako ih imaš.

– I te kako – odvratih gnevno.

– Ko si ti i zašto sam otet? Šta je sa

mojim prijateljima? Kud idemo? Hoću nazad!

Velike, sočivaste i hladne oči i dalje su netremice gledale u mene. Na tom licu nije se mogla pročitati ni jedna emocija.

– Počeću od kraja, Dvoruki – odgovorio je Klostroks. – Mi smo sad već dva parseka od tvoje planete koju vi pogrešno nazivate Zemljom, a to je šest i po svetlosnih godina po vašim merilima. Povratak je nemoguć.

Nastavio je:

– Tvoji drugovi, kao i ostali koje si video na Sakupljaču, biće podvrgnuti istom tretmanu kroz koji si ti već prošao. Prvi nalazi govore da si sposobna jedinka, svakako čim se tvoja obuka upotpuni. Otet? Ta vaša reč nema protivreči u vrelu naših pojmova, ali ja razumem šta si želeo tim pitanjem. Da, po tebi stvari stoje tako, mada si u suštini oslobođen. Znaš...

Zastao je i preleteo očima preko mog tela.

– Vi, Dvoruki, jako ste retki u ovom delu Galaksije. Prethodni put kad smo sleteli na tvoju planetu, to je bio period pre deset hiljada zemaljskih godina. Niste bili jako upotrebljivi. Svi su bili eliminisani još za vreme analiziranja. Ti već predstavljáš... drukčiju sliku. Mozak je neobično brzo evoluirao. Sada ste dobar materijal.

Govorio je o meni kao da sam komad metala za obrađivanje.

– Ja nisam divlja životinja – viknuo sam. – Razlikujemo se po obliku, ali ja mislim i zaključujem logično i apstraktno. Zar nas to ne vezuje?

– Za mene ti si samo embrion ratnika Konkvistadora, i to je krajnji cilj našeg međusobnog komuniciranja. Shvatam tvoje tipično

ljudsko buncanje. Naše droge još uvek su prejake za tvoj još nepotpuno oformljeni metabolizam.

– Droge? kakve droge?

– Shvatićeš, Dvoruki. Tvoj organizam mora da uđe u fazu aktivne pripreme za krajnji cilj tvog bitisanja. Ne bi mogao da izdržiš sva ispitivanja, da nisi imao stimulativnu i održavajuću drogu u sebi. Bio si svestan najosnovnijih analiza. A to su: bol, strah od smrti, želja za životom, nagon za samoodržavanjem, seksualni nagon. Na tim testovima pokazao si pristupačnost i dokazao da zadovoljavaš osnovne postavke. Kompleksnija implantiranja koja ti predstoje, bez droge, razorila bi tvoje telo i uništila umnu raslojenost. Ovako, ti si sarađivao.

Te reči mi zvuče poznato, ali ne mogu da ih iskopam iz podsvesti. Pokušao sam ponovo:

– Rekao si: ratnici Konkvistadori? O čemu se radi? Ko si ti, u stvari?

– Ja sam Klostroks, droid III klase funkcionalnosti. Sakupljač i klasifikator. I ostali koje si video pripadaju mojoj klasi analizatora. Obilazimo ovaj kvadrant galaktičkog rukavca u potrazi za upotrebljivim oblicima života. Ne može se reći da vas je bilo u dovoljnoj meri. Tvoja planeta je ovoga puta pokazivala rumeno osvetljenje u H-spektru razumnih životnih oblika. Dovoljan razlog da sletimo. Odlučili smo da odaberemo maksimalno prilagodljive, genetski predodređene za nasilje.

– Ja nisam ubica! – upao sam mu u reč. Pokušao sam da ustanem, ali volja mi je slaba i nikud iz te stolice nisam mogao.

– Ti si lovac, zar ne? – te proklete droidske usne nisu se razvukle ni u osmeh. – Loviš divljač, za-

robljavaš je, ubijaš. Imaš crtu koja je potrebna. Pratili smo vas. Analizirali. I nismo se prevarili.

Možda je to i bila istina. U svakom slučaju, bio sam nemoćan. Tako je i zvučalo moje sledeće pitanje.

– I šta sad?

– Do našeg odredišta ima još dosta da se leti. Bićeš kondicioniran i um će ti biti podešavan... onoliko koliko to bude moguće.

Da li sam osetio trenutak nesigurnosti u Klostroksovom glasu?

– Za šta? – upitah.

– Za ratnika Konkvistadora, Dvoruki. Mada je tvoj hendikep što imaš samo dve ruke, mozak ti je dovoljno razvijen i pokazuje velike mogućnosti daljeg razvoja. Kad se uklone... hm, prirodne prepreke, biće znatno usavršen. Delovi Galaksije plamte u sukobima ogromnih razmera a naše snage se iscrpljuju. Neprijatelj je nepredvidljiv i žilav. Njegov otrov nagriza tkanje galaktičke organizovanosti. Suzbijaćeš ga, uništavati, pobeđivati.

– Ne želim da mi bilo ko petlja po glavi – zaurloao sam na droida.

– Hoću da razgovaram sa zapovednikom broda a ne sa mašinom! Nije mi potreban droid kao tumač! Gde je zapovednik?

– Razgovaraš sa njim, Dvoruki

– odvratio je mirno Klostroks. – Ja sam zapovednik Sakupljača, broda u kome si. Tu smo samo mi, droidi, i vi – ulovljena bića. Tako će i ostati do našeg odredišta.

5

Sa tim saznanjem nastavljao se život na Sakupljaču. Moj svet se srušio, zajedno sa Zemljom koja je ostala negde u prostoru. Nije bilo mogućnosti za odlazak odavde. Bar za sada.

Prebačen sam u sklop drugih prostorija. Moja dalja obuka sastojala se od neprekidnih telesnih aktivnosti. Hranjen sam nečim što do sada nisam poznavao, ali je organizmu prijalo. Razmišljao sam o ratnicima Konkvistadorima, nisam znao kakva im je svrha niti zašto postoje. U prošlosti moje planete, pre Mutacija i velikih Migracija, postojala su vremena najamnika i gladijatora. Da li je to bila naša sudbina?

U moj mozak neprestano su ubacivani sve novi i novi podaci. U prvo vreme čudio sam se kako mogu da pamtim sve te pojedinosti, a zatim sam sve prihvatao kao normalnu stvar. Droga u meni smirivala me je i gonila me na poslušnost.

Dvoruki. Tako me je droid zvao, i to se činilo i kao hendikep ali i kao posebnost. To je tek trebalo da otkrijem. Telo mi je dobilo na težini i masi, čitavi spletovi mišića izbili su ispod kože. Ništa, bar spolja, nije ostalo od ranijeg Bora, pamtioca prošlosti. Sve to je i bolelo, ali bol je predstavljao i stimulaciju i kaznu. Dve različito obojene lopte nalazile su se na mojoj glavi. U njima se nalazilo zadovoljstvo i bol, prema zaslugi. Naučio sam brzo da je neuporedivo bolje pokoravati se naredbama droida sa Klostroksom na čelu. Ionako je sve radio u moju korist, svakako i po programiranim naredbama nepoznatih naručioca.

Vreme nisam merio, niti sam za to imao načina. Jednostavno sam dobio novi impuls u glavi, koji je nepogrešivo određivao potrebno vreme za san i odmor. Otkrivao sam mnoge nove mogućnosti tela i uma. Samo je nešto duboko ostajalo u meni, sećanje na vulkansku erupciju mojih mentalnih moći. Nisam bio gospodar te snage, ili su droidi

nekako uspeli da je obuzdaju. Kad god bih pokušao da je pokrenem, doživljavao bih komatozni bol i stanje potpune iscrpljenosti. Privremeno sam odustao od takvih pokušaja.

Bilo je prošlo trideset perioda sna, kada su u prostoriju u kojoj sam bio uveli još petnaest bića. Pectoricu sam poznavao: Skato Jednooki, Bik Hejsud, Anku Lisica, Ruik i Crni Glom. Bili su izmenjeni kao i ja sam, samo što su zadržali svoje osnovne fizičke karakteristike. Skato je i dalje imao jedno oko, Anku je bio sitan, ali mnogo snažniji, Crni Glom i dalje nem, ali je mogao da razume svaku izgovorenu reč po najmanjem pokretu usana.

Ostali su očito bili predstavnici drugih svetova. Četvorica su bila iste vrste, hominidi, sa dugom dlakom i grivom, Dugodlaki sa Olkona. Neobično zle i svirepe prirode, nalik na probuđene risove, tako su i izgledali sa prevelikim ocnjacima. Ostatak je bio izmešan. Kloti, sa Efalorske zvezde, četvororuki, koji su relativno slab telesni sastav nadoknađivali velikom brzinom pokreta. Bilo ih je trojica. Ljudi sa planete prašuma, Pelesa, nalikovali su insektu bogomoljki – šest zglobnih ruku ubistvenog stiska. Jako opasni, ali ko među nama nije bio opasan?

– Bore, radujem se što si živ – rekao je Skato.

– Moje misli su bile sa vašim – odgovorio sam tradicionalnim pozdravom Lovaca Stanfarijskih šuma.
– Je li vaša obuka završena?

– Izgleda – promumlao je Bik Hejsud – čim su nas gurnuli sa ovima... Pokazao je prstom na Klote i Dugodlake, koji su zauzeli mesta u uglovima. – Ti, mali,

opasno napreduješ – nastavio je, gledajući me kritički. – Nešto je ispalo i od tebe. A i prvi si zauzeo mesto u ovoj rupi.

– Da li ti nešto govori taj podatak? – zajedljivo je uskočio Anku Lisica.

– Šta time hoćeš da kažeš, pacove? – sevnu Hejsud.

– Samo to da se ovde očito više ceni mozak nego sirova snaga. Mislio sam da si shvatio.

Hejsud zausti da nešto odgovori, ali samo odmahnu rukom. Sa Ankuom se nije vredelo prepirati. Imao je jezik dostojan otrovne krvi oprikusa.

– Šta je sa Crnim Glomom? – upitah. – Izgleda da je pretrpeo šok.

– I jeste – reče Ruik. – Umalo nije poludeo kad se našao na ovom plovećem kavezu. Kasnije, kad je spoznao da će opet biti neka vrsta lovca, primirio se.

Crni Glom pokaza svoje blistavo bele zube. Isprepletani prsti govorili su mu da me pozdravlja. Uzvрати istim gestom.

– Znaš li koji je krajnji cilj ovog putovanja? – upita Skato.

– Bićemo u vatri – odgovorih. – Galaksijom besni rat, mnogo sukoba. Mi predstavljamo materijal za ratnike Konkvistadore, živo oružje koje će biti upotrebljeno u sukobima.

Crni Glom napravi nekoliko znakova u vazduhu. Nisu pokušavali da usade govor u njega, mogućnost rušenja njegove kondicioniranosti došla bi u pitanje. Razumeo sam ga.

– Nalazimo se u svemiru – rekao kao odgovor na njegovo pitanje, – koji je pun života, ali i smrti. Svi mi sada znamo ono što bi nekada izazvalo pomračenje naših umova. Zvezdani pogon, slaganje u

Telarpovoj osnovici svesti, njeno preoblikovanje i podešavanje, znamo koliko predstavlja parsek, poznajemo mnoštvo podataka, svesni smo užasne razdaljine između zvezda... Mi smo sve i ništa. Jednostavno, moramo da zaboravimo na Zemlju. I ja sam, najmanje sam onaj stari Bor, pamtilac prošlosti.

— Ali si miljenik zvezda — reče Skato. — Tvoje reči dobile su potvrdu u svemu ovome što nas okružuje.

— Zašto smo svi spojeni ovde? — upita Bik Hejsud. Snažni vrat mu je nabrekao od naprezanja. — Osećam mržnju prema Dugodlakima.

To je bila istina. Mržnja je strujala između nas. Dugodlaki su bili i prirodni neprijatelji Klota sa Efalorske zvezde: njihove dve vrste su vodile vekovni rat. Pelašani su se odmah odvojili, dok su Dugodlaki režali na Klote. Ipak, nisu napadali. Pulsirajuće polulopte nisu zaustavljale mržnju, ali napad jesu. Jedan Dugodlaki sa urlikom pade na pod. Sigurno je nameravao da se baci na nekog Klota, ali je regulator emocija trenutno presekao takvu njegovu nameru.

— I ja ih mrzim — reče Ruik. — A nikad ih pre nisam video. Zašto je tako, Bore?

Slegnuh ramenima. — Odgovor je u nama.

Skato sede na blistavi pod odaje. Nismo uopšte imali osećaj bilo kakvog kretanja. Odmah je poprimio oblik njegovog tela, ma kako se premeštao i okretao. Još jedan đavolji izum droidske tehnologije.

— Stanfarijske šume su magla — rekao je mirno. — Bor je u pravu. Ja sam Konkvistador ratnik. Sa tom mišlju se budim, o tome razmiš-

ljam, to sanjam. Znam napamet pravila, kodeks ponašanja, misli...

— ...osnivača sekte Der Telarpa — nastavio je Anku Lisica. — Situacija je kristalno jasna. Pogledaj okolo, Skato... Svi ovi stvorovi, kao i mi, predstavljaće oružje. Oružje koje će neko usmeravati i rukovati njime.

Bio je u pravu. Ta misao je u glavi svakoga od nas. I ja sam osećao plimu mržnje koja je narastala među svima nama. Rasla je i bujala u telu i mozgu svakoga.

6

Mrzim.

Konkvistador ratnik mora da mrzi neprijatelja.

Ja sam ratnik Konkvistador, zvezdani ratnik i sejač moći. Mrzeći neprijatelja, mrzim zlo koje je okrenuto protiv galaktičke organizovanosti, jer svaki moj neprijatelj je zlo.

Čovek sam, Dvoruki. To je i loše i dobro. Nisam na vrhu poželjnih vrsta, ali odlikuje me upornost, lukavost i ratobornost. To je opšta odlika nas Dvorukih, volja za uspehom i moći. Droidi su od nas načiniili perfektne žive, ratne mašine. Poznavali smo mnoštvo oružja, način borenja na mnogim planetama, napad i odbranu.

Ne mogu da se oslobodim pripadnosti drogi koju svakodnevno ubacuju u nas. To je navika, opsednutost, želja. Moja potisnuta mentalna snaga van mog je svesnog dosega. Telo mi nije ugroženo stimulanima, organizam raste i buja, ojačan novom snagom i mržnjom koja izgara. To gura u nedoživljeno i zaboravljeni, animalni urlici kosmatih predaka iz praha prošlosti odjekuju u mozgu.

Sakupljač sažima prostor i neumitno se sve više približavamo odredištu. Klostroks je sve ćutljiviji prema meni, ubrizgava mi svakodnevno duplu dozu droge i detaljno snima moju glavu. Klostroks, vrlo zabrinut za jednog droida.

Oči su svima zatvorene, period je odmora i sna, ali um Bora Konkvi-stadora, moj um, ne miruje, već luta zaobljenim prostorom. Mentalnim okom osmatram svoje prijatelje, beležim plave, zelene i narandžaste aure oko njihovih tela, koja su im zasićena drogama poslušnosti, kondicionirana i implantirana vitalnošću i novom snagom. Dugodlaki reže čak i u snu, grće se na svom delu prostora, Kloti sa Efalorske zvezde hladni su i opušteni, Pelašani...

Stop! Osetio sam novo zraćenje, mentalni pipak koji se pružio ka Klotima, izbegao ih i oprezno produžio ka delu gde su ljudi. To je bilo iznenađujuće u priličnoj meri, nisam pretpostavljao da insektoidni humanoidi sa Pelasa poseduju ekstra senzorijske percepcije. Šta je taj Pelašanin želeo?

Znao sam još jedno. Moje telo mirno leži, ali mi je um oprezan i u mogućnosti da ostane neotkriven. Dopuštam Pelašaninu da se približi a da me ne registruje. Njegov mentalni pipak osobeni je ispitivač emocija. Pokušavao je da prodre u Ruika ili u nekoga drugog od nas. Sad!

Sad je bilo moguće. Strah od opasnosti koja bi mogla da donese smrt ili mentalno zarobljavanje, odbravio je sve veze oko moje mentalne sile i ja napadom, iznenađa i neočekivano. Pelašanin je bio stegnut i zarobljen.

Moć je strahovita i ja po prvi put osećam kako jedno strano biće

biva stegnuto do rasprsnuća, urla i moli za milost. Tela i dalje leže, bez zvuka i pokreta, a nemušta, mentalna borba praskala je između nas. Njegov otpor je besmislen, slab i neorganizovan. Potiskujem ga, stežem. Guram sve jače i jače. Ispitujem sopstvenu mentalnu snagu. Napadam, treba ga sagoreti, ubiti, ubiti...

Ne! vrišti, ne, ne!

Umalo ga nisam ubio. Popuštam pritisak i njegova emocionalna konstantnost ponovo se uspostavlja. Kako me doživljava – kao smrt, strah ili sam pakao Pelasa?

Oformljujem pitanje koje se trenutno javlja u njegovom mozgu.

Zašto se nisi predstavio?

Ja... nisam znao tvoju mentalnost. Ništa nisam osećao, ništa sem bledeg nagoveštaja još nećije prisutnosti. Morao sam, želeo sam da uspostavim kontakt... To je bilo jače od mene.

Naš dijalog se nastavlja. Svestan sam da niko ne može da ga prati, ostali su u dubokom snu. Pitam:

Želeo si nećiju smrt?

Ne, ne. To si i sam mogao da uvidiš. Moj emocionalni pipak bio je ispitivački. Nisam želeo nikome da se namećem. Možda sam preuranio, ali svi ste zasićeni mržnjom. Čak i ti.

Droga ne utiče na vas, upitah.

Slabo. Osobina nas sa Pelasa je da smo tokom vekova uspeli da razvijemo izvesne mentalne moći. Emocionalna stabilnost je najrazvijenija. Implantirana mržnja samo je prah koji snagom volje odbacujemo od sebe. Klostroks i droidi to ne mogu da znaju. Niko to nije mogao osetiti. Do ovog trenutka.

Da li da mu poverujem? Dok jedan deo moje mentalne sile i dalje drži Pelašanina u snažnom okovu,

razmatram stotine mogućnosti. Nije protekao ni beznačajni deo sekunde za sve to vreme.

Moram da uđem u tvoj um, rekao sam mu. Ne mogu da rizikujem. Delom ti verujem, ali tvoj postupak govori da ste suviše mentalno razvijeni za obične. Ne želim da rizikujem bezbednost svojih prijatelja i svoju.

Ne, ne to! Glas uma mu je pojačan, ne želi ulazak u tokove svojih misli.

Ako ne dozvoliš, ući ću silom. Ti znaš da to mogu da učinim, nastavljam sa ubeđivanjem, a onda će biti bolnije i postoji verovatnost oštećenja. Moram da izbrišem sve mogućnosti iznenađenja. Mi ljudi nikome ništa ne verujemo. Otvori svoj um!

To je naređenje i Pelašanin popušta. Otvara se i ja ulazim. Zna da je u mojoj milosti, ali ja ne želim potčinjavanje, delom svesti otkrivam sve što me je interesovalo. Kako mogućnost od opasnosti nestaje, slabe i moje mentalne sile. Brzo se povlačim, i napuštam ga.

Ne želiš nikome od nas zlo, rekao sam. Govorio si istinu i neka ovako ostane. Ostavio sam ti sećanje na ove momente, prenećeš ih svojim sunarodnicima. Naše dve vrste mogu biti prijatelji.

Sila koja je do maločas bila razorna i ubistvena i koja je divlje suknula na najmanji predznak opasnosti, povlači se. Telo mi sve više preuzima kontrolu, uvlačim se, usisavam, nestajem. Mentalnost je iznova u okovima telesnog, zaboravljam i otvaram oči.

Na vratima nemo stoje droid Klostroks. Posmatra me i ravne crte njegovih usana tiho kroje reči:

— Sada je kasno, Dvoruki, kasno za one druge. Trebalo je odmah da te dezintegrišem. Znao sam šta u

tebi ima, tvoj um je uspavano čudovište mentalnosti. Naše psi-polje na Sakupljaču ponovo je registrovalo udar. A to si mogao da budeš samo ti...

Izlazi i sve tone u mir. Padam u san ne razmišljajući o njegovim rečima. Moje telo je telo ratnika Konkvistadora, telo spremno za oganj.

Čekamo i osluškujemo.

7

Veliki ekrani su puni zvezda. Stajao sam pored Klostroksa u komandnoj kabini i posmatrao prilazak Sakupljača velikoj svemirskoj stanici. Vrtela se oko Tirusa, planete mrke boje. U uniformi sam koja gipko obavića moje telo, opremljen ličnim oružjem i spreman za boj. Defanzivni pojas, blaster, minijaturne razarajuće bombe i sve ostalo je na svom mestu. Droidi su smireno obavljali komplikovani manevar pristajanja. Klostroks se okreće k meni rekavši:

— Ovde se rastajemo, Dvoruki Bore. Pred tobom su nova iskušenja koja očekuju tebe i tvoje prijatelje, kao i sve koji su na Sakupljaču. Ako pokažeš hrabrost i odlučnost, prkošenje bolu i smrti, možda ćeš zaslužiti nagradu — mogućnost da izabereš novo ime, čin, počasti. Dobro je što si u prošlom životu bio lovac, moći ćeš da potpuno asimiluješ srž konkvistadorske filozofije. Ići ćeš u oganj i bićeš oganj. Neprijatelja ima mnogo.

To prijatno zvući ušima Bora ratnika. Droga kruži mojim venama.

— Zahvalan sam ti, Klostrokse — rekoh. — Ja hrlim tamo gde vreba smrt. Ja sam ratnik Konkvistador.

Da li je nešto slično poluosmehu bljesnulo na tim stegnutim usnama? To nikada neću saznati.

– Iz tebe govori naučeno. Ali, ti pamtiš prošlost, miljenik si zvezda. Aparati na Sakupljaču nisu mogli da obuzdaju nagle provale tvoje snažne mentalne sile. Ne znam, ali možda si posegnuo i u moj programirani um. Prekršio sam najstrožu naredbu – svi nosioci ma i najmanjih mentalnih karakteristika moraju odmah biti dezintegrisani! Ali, tvoj um reaguje samo u izuzetnoj prilici, kad ti je život u opasnosti. Zapamti to, Dvoruki Bore. Tvoje telo je dominantno sve dok ne budeš u smrtnoj opasnosti, tada tvoje psioničke moći preuzimaju kontrolu. Ali, u paklu u kome ćeš se nalaziti, mnoge stvari zavisiće od beznačajnih delova vremena. Da li ćeš uspevati u očuvanju telesnog identiteta?

Droid začuta. – Ne znam – rekao je zatim. – Imaćeš mnogo neprijatelja, nigde mira i spokoja, nimalo sreće. Pa ipak, tvoj senzibilitet je nešto novo i zastrašujuće. Upotrebi ga kad za to bude prilika.

– Tvoje reči su u mom uhu, Klostrokse. Slušam i pamtim.

– Ja idem dalje – nastavi droid.
– Stvoreni smo samo za lutanje među planetama, odvajamo sposobne i dovodimo ih ovamo. Želim ti sreću, Dvoruki Bore. Potroši svoj drugi život racionalno, da zaslužiš treći, možda i četvrti. Zvezde idu s tobom.

To je bilo sve od Klostroksa, droida III klase funkcionalnosti. Šta je video u mom umu? Nisam znao. Osetio sam malu nelagodnost, ali zakratko. Ulku droga teče mojim venama, ne govorim, odlazim i pridružujem se ostalima koji su već u kapsulama za prelazak na stanicu.

Po sedmorica smo u kapsuli. Odvajamo se od Sakupljača i tek tada

vidim kolikih je on razmera. Ukupno je sedamnaest kapsula, sto devetnaest ratnika Konkvistadora klizi ka novom staništu. Počinjao je drugi život Bora Dvorukog.

Na stanici nas je, urlajući dočeka, pukovnik garde Konkvistadora. Postrojio nas je kao panjeve i nastavio da viče. Visok je i takođe Dvoruki, kao i nas šestorica. Ali, bio je sasvim siv, olovne pigmentacije u koži, mačjih ušiju i lica. Po četiri tanke, crne dlake mu je sa svake strane nosa. Mutacija ili evolutivni razvoj?

– Dosta je bilo nerada, prokletnici! Dobićete dodatnu opremu i odmah krećete na svoj prvi vatreni zadatak, što će ujedno predstavljati i proveru vaših sposobnosti. Desantni brodovi čekaju. Neprijatelj dugo odoleva, a opsada tvrđave Feridaj na Ekelu mora jednom da se završi!

Dugodlaki su režali, masa se ljujljala. Sa naših golih lobanja skinute su pulsirajuće polulopte, više nije bilo droidske kontrole. Svi su želeli krv i borbu.

Pukovnik se zvao Irtan i bio je oličenje surovosti. Imao je poduži elektro-bič, kojim nas je nemilice doticao po raznim delovima tela. Gotovo da mogu osetiti strah bića sa Pelasa. Shvatio sam, kao i ostali, da svako iskakanje iz programa znači izvesnu smrt. Jedan od Klota sa Efalorske zvezde nije izdržao udarce, ili je naporna obuka iscrpila svu njegovu snagu. Stropoštao se na uglačani pod svemirske stanice. Irtan je izvadio blaster i sa zadovoljstvom ga spalio zracima na licu mesta. Ostala je samo hrpa pepela od tog nesrećnika.

– Prvi primer! – urliknuo je. – Disciplina mora postojati, svako ko-

je slab neće biti pošteđen, najjači ostaju! Vi ste ratnici Konkvistadori i vaše ime mora da uliva strah! Pitanja? Nema pitanja. Pravac u hodnik i na brodove! Brže psi, brže!

Niko nije želeo sudbinu Klota. Pobjurili smo, osećajući da smo u ogromnoj mašini za mlevenje kostiju. Susrećem pogled svojih prijatelja, ali sve što vidim je zadovoljstvo izazvano ulku drogom i želja za ratovanjem. U njima plamti duh Lovca. Napred, samo napred...

Ukricali smo se brzo i zauzeli svoja mesta. Desantni brodovi su vitke, srebrnaste letilice stravičnih brzina. Piloti droidi nisu nalik na Klostroksa, ali odmah mogu da ih prepoznam.

— Stavite informacione kacige na glavu i uključite se u zajedničku vezu. Svi podaci o Feridaju biće u vašim mozgovima, dok let bude trajao, a trajaće — govori Irtan.

Radimo po naredbi. Jednooki, Hejsud, Ruik, Lisica i Crni Glom su zajedno sa mnom. Sa nama su i Pelašani koji su ponudili reči prijateljstva, ne osećam ništa drugo. Na moje insistiranje, prihvatili smo ih. Dugodlaki Ar, najprihvatljiviji od ostalih, takođe je u našem brodu. Bik Hejsud gleda ga zakrvavljenim očima, ali Ar ne reži. — Zašto? — reče Anku Lisica. — Napašće nas prvom prilikom. Zar Telarpov kodeks ne govori: mrzi onoga ko te je oduvek mrzeo? Za njegove je izdajnik, može i nama da okrene leđa.

— Ostaje — rekoh. Skato klima glavom i tako je Ar prihvaćen. Možda se iza te zverske fasade krije nešto drugo. Jednom, kad budem oslobodio mentalnu silu, pokušaću...

Vezani smo i spremni. Ubrizgava nam se droga i padamo u kataliptički san. Mozgovi nam se otvaraju

za nove i nove podatke, činjenice, saznanja. Tela su nam u posebnim kapsulama, u stanju hibernizovanog mirovanja. Leševi smo, već izbrisani. Konkvistadori ne postoje, oni su legenda i uvek u procepu vremena. Učim da rukujem bacačem energije, poznajem čitav sklop depolarizatora materije... Znam da rastavim i sastavim neutro-puške, da minimiram i razminiram... U mene ulaze i zauvek ostaju podaci o naseljenim planetama Galaktičke organizovanosti, odvijaju se astro-karte, kvadranti prostora... Zvezde se ritmički pale i gase...

8

Ustrojstvo Galaktičke organizovanosti odvija se pred mojim očima, očima Bora pamtioca prošlosti, miljenika zvezda, lovca i Konkvistadora. Ja pamtim, učim, divim se i mrzim. Prefinjeni sam instrument zla.

Postojao je život, mnoštvo različitog života, koji je, kasnije, razvio iz sebe Intelekt. Planete i sazvežđa bujali su raznolikošću tehnološkog razvoja, razum je na mnogo mesta prokrčio put iz varvarstva ka napretku. Pogled je neminovno dodirnuo zvezde. Nebesa su se otvorila, moćne mašine su krenule u osvajanje prostora, ploveći vremenskim tokovima.

Civilizacije su se neprestano sudarale, razvijale jedna drugu, uspostavljale mir, da bi ga prvom prilikom prekršile. Na temeljima opšteg rasula podigla se Galaktička Imperija, sa centrom u sazvežđu osam planeta. Posle dosta eona, mir se vratio.

... Do još žešćeg kidanja svih veza. Gigantsko telo se zatreslo i srušilo u prah. Sazvežđe osam planeta bilo je uništeno u titanskoj kos-

mičkoj kataklizmi... Imperija više nije postojala.

Pojedini stari velikodostojnici Imperije pokušavali su da povrate moć u sazveždima širom Galaksije. Monolitnosti više nije bilo, samo sukobi i borba za prevlast.

Trekor Surovi – neka svetlost galaktičkog jezgra dugo obasjava njegovo lice – razaslao je svuda brodove sa droidskom posadom. Cilj je bio u svim slučajevima jedinstven: skupljanje živih bića sposobnih za savladavanje brze obuke, sa izraženim ratničkim nagonom u sebi. Tako su nastali Konkvistadori, plameni bič Trekora Surovog, koji je lagano ali neumitno savladavao svoje protivnike i potčinjavao ih. Galaktička organizovanost bio je njegov odgovor rasulu. Dosta droge moralo je da smiruje u meni emocije koje bi predstavljale iskakanje iz programa. Smirujem se i već mislim na stari način. Otvaram se za nova saznanja...

Sad znam da se može kretati brzinama većim od svetlosti, koristeći zakrivljenost prostora. Stara verovanja su prah u mome sećanju, dokaz za to su naše letelice koje su napuštale ogromnim brzinama stanicu i jurile ka odredištu – Geru 6.

Informaciona kapsula na mojoj glavi otkriva mi Roami – Uiliov super – pogon, koji je pokretačka snaga naših brodova. Za nekoliko nedelja brodskog vremena na domaku smo planete Ger 6. Planeta predstavlja uporište Trekorovih oponenta i izvanrednu bazu za prestretače. Sve je skršeno sem tvrđave Feridaj, govore podaci. Feridaj je bio grobnica za mnoge legije Konkvistadora. Novi su stizali.

Nisam bio svestan vremena, ali čim su kapsule skliznule sa naših glava, to je bio znak da smo nado-

mak odredišta i našeg cilja. U oku svih oko mene čitam приметnu nervozu. Mentalnosti u meni nema, ne mogu da je dotaknem uprkos svih napora, daleko je, možda zauvek izgubljena usled dejstva droge kojoj sam potčinjen.

– Pun sam nečega što me naduvava – žali se Anku Lisica. – Glava mi je krcata podacima. Zašto ne poludim, Bore?

Šta da mu odgovorim? Zašto i ja nisam poludeo?

– Niko od nas nije više onaj stari Lovac, Anku. Naša tela su iznutra sasvim promenjena, osvežena i ojačana. Pamtiš li moj lik od ranije? – Bio si kao senka prema ovome – odgovorio je, mršteći svoje čelo. Okom mu igraju senke minulih vremena.

– Vidiš. Ojačani smo, promenjeni, očišćeni od ranijih strahova i slabosti. U nas su ubacili sve što su smatrali da nam je potrebno za razaranje i uništavanje. Ratnici smo Konkvistadori. Mozak nam je kondicioniran i natrpan znanjem, mislimo i razmišljamo u mnogo većoj meri nego ranije. I to je tek početak, mislim. Ja... ne znam... ali kao da osećam pulsiranje ostalih... zračenje koje upijam u sebe.

Skato mi stavi ruku na rame.

– Ti si oduvek bio govornik mračnih dubina, Bore. Telo ti je bilo slabo, ali um jak. Sećaš li se mnogih noći u Stanfarijskim šumama, kada si nam uz vatru govorio o čudesima koja se događaju među zvezdama?

To podsećanje je kao vreli pečat u mom mozgu, boli i kida lance prouzrokovane drogom koja me vezuje. Moram da izbegnem sva podsećanja na prošlost, jer to je vatra koja sagoreva. Klimam glavom.

– Da, sećam se... Ali, to je predstavljalo nejasne aluzije iz tame

koja je bila oko mene. Ovo je realnost i mi smo u grotlu vulkana. Ne postoji mogućnost povratka. Više nismo isti, niti ćemo to ikada moći da budemo.

— Ja i ne želim nazad — reče Hejsud. — Nisam ni pretpostavljao kakvu moć posедуjem. Nazad u ono slabo telo, zaražen razum i crnilo... nikad!

I na licima ostalih je slično osećanje. Moje telo identično oseća, ugodno je biti snažan, razarajući. Zadovoljni posmatramo jedni druge. Gospodari svojih pokreta, reakcija, mehanizmi moći i oslobođenih sila pakla.

Crveno, treperavo svetlo na izlaznim vratima obaveštava da poniremo kroz atmosferu planete. To traje kratko i letilica se spušta bez potresa, na svojim plamenim mlaznicama. Uvežbanim pokretima iskaćemo na površinu, izbacujemo terenska vozila. Pukovnik maćjeg lica i njegovi potčinjeni oficiri urlaju naredbe na zajedničkom jeziku koji nam je svima znan. Elektro-palice padaju na leđa, bol je žestok ali kratak. Napred, samo napred.

Ger 6 je ogromna pustinja, sačinjena od ispucale, spržene ilovaće. Samo je strategijska važnost odvaja na astro-kartama. Na horizontu se vidi lanac oštih vrhova, dok u konvoju grabimo ka njima. Tamo negde je i naš cilj.

U ušima odjekuje glas pukovnika Irtana, koji je u prvom vozilu. Skato Jednooki iskrivi lice u grimasu — prijemnik u vozilu nije mogao da se isključiti.

— Ratnici moći! Na ekranima gledate tvrđavu Feridaj, stecište neprijatelja, otpadnike koji se suprotstavljaju galaktičkoj organizovanosti i moćnom Trekoru, u čijoj ste senci milosti. Mi smo određeni da ih izbri-

šemo sa karte postojanja. Ger 6 će predstavljati odskok ka bazama neprijatelja. Progutajte odmah tri zelene pilule i nikakav strah neće moći da vas dotakne. U atmosferi ima zaraznih spora i to će neutralisati inkubaciju. Sada!

Radimo tako, šta nam preostaje? Sunce je narandžasti kolos i samo uz pomoć filtera na kacigama može da se gleda. Dejstvo droge se vraća, ratnički zanos nam je na usnama koje same počinju da pevuje pesme krvi i znoja, rasprskava se u našim kapilarima, venama, srcu i glavi.

Vozimo dva metra od tla na vazдушnom jastuku, ostavljajući iza sebe oblake prašine. Neprijateljski lokatori mogu lako da nas otkriju, ali izgleda da to nikoga ne interesuje. Sve dok mlaz energije ne udari desno, levo ali bliže, ubrzavamo, jurimo, razbijamo se u pojedinačne lebdilice. Stvaraju se krateri uskovitlanog kamenja i peska, ali vozači droidi uz pomoć kompjutera izbegavaju mine. Pakao je za nas otvorio svoja vrata.

Kroz nekoliko sati dospeli smo do podnožja planina. Užasno su strme i neravne, sitne čestice crvenog peska zapljuskuju naša zaštitna odela, i da nije njih, tela bi nam se vrlo brzo pretvorila u prah a kosti belasale u podnožju stena.

Izišli smo iz vozila i postrojili se na brzinu. Iz daljine, odnekud odozgo, do nas dopiru odjeci detonacija i specifično rasprskavanje neutro-pušaka.

Irtan, maćje lice, udara nas palicom po ramenima i viče, urla:

— Vi ste Konkvistadori! Vaša legija je mit i vi ne postojite, ali Feridaj mora pasti! Nema odstupanja, svako će biti uništen po kratkom postupku!

Već slušano, postaje dosada. – U napad! – urla Irtan.

– Rah! Rah! Rah! – uzvraćamo tradicionalnim uzvikom patnje i zakletve na smrt u borbi. Krećemo, izbacujemo elastičnu neraskidivu užad uvis, kačimo se i penjemo. Niko ne zaostaje, naša obuka daje prve rezultate. Irtan odozdo preti i tera nas sve više. Oružje zveckta dok savladujemo sve veći uspon. Kroz glavu mi prolaze jeretičke misli, koje snagom volje ne uspevam da obuzdam. Čemu sve ovo? Zar Trekor Surovi ne poseduje moćnu flotu? Zar iz vazduha nije bilo moguće savladati Feridaj, pretvoriti ga u nuklearnu prašinu, izbrisati sa lica planete! Uspinjemo se više od dva sata, dok znoj kipi ispod naših zaštitnih odela. Kad poželim, dovoljno je da malo savijem lakat u određenom pravcu i igla bezbolno uranja u moju venu. Ubrizgavaju se kapi droge i bol, napetost i strah sa umorom nestaju. Navika pobeđuje moju mlaku volju, moram to da učinim. To tako prija, tresem glavom, osećajući slavu, moć, krv i promeñeni lik iskeženih zuba. Napred, napred!...

Bik Hejsud je našao sebe. Prvi je, već je na platou ispred tvrđave, njemu se smeši čin. Skato Jednooki, Ruik i Lisica takođe, Crni Glom i Dugodlaki Ar se zaista trude. Pelašanin poklizava, povezan sam u par sa njim i predstavlja mi kočnicu. Na želim da ga napustim. Ulku-droga sporije deluje na njegov metabolizam i podložan je zamoru. U jednom trenutku noga mu je promašila oslonac. Njegova oprema je prilagođena njegovoj anatomske gradbi i prilično je komplikovana, tako da ne uspeva da održi ravnotežu. Insektoliko lice se grči, dok šest zglobnih ruku ne uspeva da ga

zadrži uz stenje. Oko nas prašte eksplozije, krici pogođenih muklo odzvanjaju u mom uhu. Svako zadržavanje može predstavljati moju smrt i ja znam šta mi je dužnost. Zrak blastera preseći će vezu među nama i njemu podariti dug i mučan pad do dna.

Ja sam slabić, iako sam Konkvi-stador, Bor slušalac tame hitro ga hvata za jednu od ruku i pruža mu oslonac. Pet ostalih zglobnih ruku zahvalno prihvata uporište i Pelašanin Ftur je spašen. Lak je, čudesno lak i ne predstavlja mi problem da ga iznesem na plato. Prekršio sam pravilo legije koje glasi: gurni nemoćnog u ponor, ali Bor, stari Bor lovac iz šuma, ne misli tako.

Nije mislio ni Uргу, kapetan. Zmija od Dvorukog, zaurlao je na mene svojim siktavim glasom:

– Bor Dvoruki, ti prokletniče, bedni najamniče! Ko ti je dozvolio milost! Ftur je zaslužio smrt na stenama! Ovo je zabeleženo i bićeš žestoko kažnjen posle napada!

Ta zmija zaista misli ono što kaže. Poznato mi je da milost nije dozvoljena ni u kakvom obliku. Samo gospodar Trekor Surovi može da je podari, ali svoj nadimak nije dobio od prevelikog ispunjavanja milosti. Ja sam samo zrno praha ispod njegovih nogu, a prah ne sme da ima mozga, ni volje, nema ničeg sem tela koje baca tamo gde mu se naredi.

Sklonio sam se u stranu i uključio svoj defanzivni pojas. Neprijatelj nas je ponovo registrovao i odmah zapucao. Ni moji prijatelji nisu odobravali moj postupak. Možda je droga delovala slabo, ili nisam bio dobar učenik Telarpove filozofije nepostojanja lične volje, tek ja sam spasio Ftura. Dok ležimo na tlu i slušamo promukla

naredenja Urgua preko prijemnika u kacigama, primam zahvalnost Ftura.

– Moj život pripada tebi, Dvoruki Bore – rekao je.

– Zaboravi – odvratio sam. – Uskoro možda ni ja neću imati svoj.

Pokazujem mu udaljeni obris Feridaja. Blista na narandžastom suncu i prkosi nam. Dobijamo naređenje za juriš. To je ludost, jer treba preći popriličan brisani prostor, ali jurišamo. Tu i tamo bljesne kratki sjaj eksplodirajuće mine, pri čemu se telo trenutno pretvori u paru. Padamo, milimo i napredujemo.

Preživeli dospevaju pred tvrđavu. Izgledalo je da oni unutra namera- vaju da tako i ostane. Nekoliko naših džetova pojavilo se na nebu iznad Feridaja i otpočelo sa koncentrovanom vatrom. Ali, sve je to slabo i neuverljivo. Ti piloti kao da nisu imali ni par sati obuke. Zašto mi se javljaju takve misli? Zar nije bilo vreme da otvorim svoju venu za novu dozu? Odbacujem takve ideje i gledam napred.

Zraci iz džetova rasprskavaju se i neutrališu na odbrambenom polju tvrđave. Zeleni snopovi energije skinuli su ih sa neba kao nemoćne ptice.

– Napred, psi! – urla Urgu i uključuje svoj gravito-odbojnik. Sle- dimo ga i penjemo se ka vrhu. Bi- vamo odbačeni... Opet se penjemo i lagano klizimo unutar polja tvrđave, koje ne može da nas u pot- punosti neutrališe. Naša odela pose- duju komponentu koja omogućava prolaz. Mnogi su se kao buktinje sunovratili u podnožje, ali povratka nema. Smrt ili pobeda.

Ubrizgao sam duplu dozu odjed- nom i sačekao da podivljam. To je velika ludost, ali onaj drugi Bor, Bor ratnik koji se nastanjuje u

meni i širi se kroz moje otrovane vene, to traži. Osećam talase strasne želje za uništavanjem. Vi- čem:

– Ojo! Ojo! Za mnom! Za mnom!

Vučem Ftura uz sebe, pucamo, kli- zimo nadole, penjemo se i opet pu- camo. Pretičem i Bika Hejsuda, izbi- jam na sam vrh. Moja neutro-puška seje smrt među oklopljenim branio- cima, ne vidim njihova lica ispod spuštenih zaštitnih vizira, ali znam da su oblivena užasom.

Niko do sada nije uspeo da se popne na zidine Feridaja. Bor Konk- vistador provalio je na najmanje branjenom delu i sada seje pustoš oko sebe. Zraci paraju vazduh i komadi kamenja odskoču put neba kao raskidani mravi. Sve nas je više u procepu njihove odbrane. Feridajci, u svojim mrkim oklo- pima, ne odstupaju, brane se žilavo i grčevito. Nastaje borba prsa u prsa, ja uskačem u najgušće re- dove...

Bor! Bor! U svojim ušima čujem tutnjavu sopstvenog izludelog glasa. Od slabića, iz njegove košu- ljice nemoći, stvorila se podivljala zver. Udaram levo-desno svojom laserskom sabljom i sve ih je manje oko mene. Padaju ali i pravilno od- stupaju, ne beže u panici. Nas osmo- rica na čelu smo Konkvistadora. Razbijamo se i ulećemo u zbijene redove Feridajaca.

A onda nastaje pakao.

Snažan pritisak bacio me je na drugu stranu i da nije bilo mog uk- ljučenog defanzivnog pojasa, sa mnom bi bilo gotovo. Tresnuo sam o tle, dok se ono propelo, a snažne eksplozije raznosile su stene i tela.

S mukom sam ustao kada se pra- šina slegla. Dejstvo droge u meni je oslabilo, osećao sam izmučenost i iscrpljenost. Svaki trenutak moći i

snage morao sam da platim minutima mučnine. Krenuo sam lagano da prebiram među ruševinama razorenog Feridaja, tražeći svoje prijatelje. Kapetan Urgu izgledao je groteskno, razvaljenog trupa. Nije imao sreće, ili je bio u neposrednom dejstvu eksplozije koja je poništila njegovo odbrambeno polje. Na licu nije imao ni traga ranije nadmenosti. Trojica Dugodlakih ležala su desetak metara dalje. Zraci iz neutro-pušaka napravili su brešu na njihovim grudnim koševima, ali bili su među gomilom Feridajaca. Mržnja je, začudo, ostala utkana u beživotne i staklaste zenice.

Ftur, moj novi prijatelj, živ je i maše mi sa tri nepovredene ruke ispod gomile kamenja. Hitro mu prilazim i oslobađam ga balasta.

— Sve u redu? — pitam i prinosim njegovom telu analizator povreda, koji sam nosio uz sebe. Njegov je bio smrskan eksplozijom. Nije bilo plave obojenosti na skali, znak da su sve vitalne funkcije bezbedne.

— Još jednom si na mojoj strani — rekao je. — Znam da bi trebao da me razneseš blasterom, jer sam ranjen, kad se već sam nisam ubio.

— Umukni — rekoh. — Urgu je mrtav. Progutaj ovaj lek protiv bolova i izbegavaj da često savijaš lakat. Da sada potražimo ostale?

Pronalazimo ih brzo. Uglavnom, sem sitnijih povreda, nepovređeni su. Velika sreća. Među ruševinama ima dosta povređenih Konkvistadora. Urguov zamenik, poručnik Livez, korača između krša i jednog po jednog ustreljuje svojim razaračem. Umiru sa rečima zakletve.

Metar od nas, gomila kamenja se kotrlja i Ar, Dugodlaki sa Olkona, uspravlja se. Leva ruka mu je čudno iskrivljena. Razarač u ruci poručnika Liveza podigao se u

pravcu njegovih grudi. Ar ne šapuće molitvu nestajanja, pogled mu je zamućen i odsutan. U bljesku spoznajem da želi život. to je munjevito izniklo iz mog uma, moja mentalna sila primila je u sebe bespomoćni apel Ara.

I nešto se slomilo u Boru osvajaču Feridaja.

— Ne! — kriknuo sam i moja lancerska sablja napravi iznenadni blistavi polukrug smrti. Snažan udarac presekao je napola Liveza, i, dok pada, u očima mu vidim zapanjen izraz neverice. Umro je a da nije shvatio izdajničku metamorfozu Bora Konkvistadora.

— Šta si to učinio? — promucio je Anku Lisica. — Ti... ti si potpuno poludeo! Svima nam će poskidati glave zbog ovoga!

— Neće — upao je Ftur — neće ako svi budemo ćutali. Mrtva usta ne govore, zar ne?

To sporo prodire u moje ošamućene prijatelje. Dugodlaki je za njih neprijatelj, iako su svi zajedno Konkvistadori. Mrze i unutar mržnje. Stežu u rukama oružje i otečenim usnama mrmljaju naučene rituale pokornosti. Strah iznenada obuzima moje telo, još malo i progoreće me smrtonosnim zracima. Ftur i Ar su uz mene, ali to je nedovoljno. Posmatram kako se Fturovo lice grči, ali vezan je mojom snažnom zabranom. Hejsud podiže svoj razarač i u tom trenutku moj um je reagovao.

Okovi su popucali i mentalna snaga sunuše ka njima. Otpor je ništavan, ali ja ne želim da ih potčinjavam, samo brišem njihovu agresivnost kada ulazim u njih. Svaka nepažljiva reakcija izazvala bi nesaagledive posledice. Smirujem ih i vraćam u kolotečinu opuštanja. Povlačim se i očekujem. Sada shvatam

kako moja mentalna sila nailazi. Strah od smrti i neposredna opasnost deluju kao ključ za tešku bravu u mom umu i ona provaljuje.

— Govori — reče promuklo Skato Jednooki. — Zašto si to učinio? Doveo si u opasnost sve nas, pravila su ti poznata! Spasao si Ftura, sada si to učinio i sa Arom. Nepotrebno i suvišno. Opravdaj se ili ću te svojeručno otpraviti u pakao!

— Kodeks je lažan, Jednooki — rekoh. — Ja to znam, najmanje sam opsednut od svih nas. vidim stvari u pravoj svetlosti. Ti znaš da je to istina, Skato.

Želim rečima i logikom da ga smirim. Na vratu mu pulsiraju vene, kao i na slepoočnicama. Razmišlja, trza, glavom i pokušava da pronikne u to šta je istina u mojim rečima. Sve što je ubačeno u njegov mozak snažno je, rečenice iz Kodeksa ponašanja i časti kao mušice su pred njegovim jedinim okom.

— Govori još — odlučuje na kraju. — Ti si još uvek Bor, miljenik zvezda. Razgrni mrak.

— Govori — pridružuju se i ostali. Ar ćuti, jer nema pravo da bilo šta kaže, njegov život je spašen, moj je sada u opasnosti. Morali su da mi veruju.

— Raskini oklop ovog Faradejca — rekoh Skatou, pokazavši prstom na leš kraj njegovih nogu. — Učini kao što ti kažem i videćeš dokaz.

Skato podesi blaster na malu jačinu i pusti uzak mlaz energije na oklop, koji se brzo raspade. Dok zapanjeno gledaju u golo telo, čuju moje reči, slušaju i veruju, jer govorim istinu, istinu koju sam spoznao u vatri okršaja:

— Sve je ovo opsena i laž. Bačeni smo na Feridaj, iako Feridaj ne postoji. Da, znam... tvrđava postoji,

sad više ne, ali sve su to kulise, prazne kulise koje su ovde nameštene da bi se pustila naša krv, da bi ispitali našu ubojnu moć i raspoloženje za borbu. Pogledajte to telo — prepuno je rezova od implantacija. To su kiborzi i androidi. Od ras-komadanih tela negde se sklapaju nova i ponovo bacaju ovamo. To je istina, Skato.

— Znači...

— Znači da je ovo bila jedna velika predstava.

— Ipak — umešao se Ruik, — nisi smeo da ubiješ Liveza. Možda je trebalo da i on dobije šansu.

— Livez je bio pas koji nije zasluživao da ostane u životu. Mrzi sve ispod sebe i rado ih je ubijao. On je u igri, i odlično mu je sve poznato. Nepredviđena eksplozija izmenila je tok režirane predstave. Za njega smo bili samo obične marionete.

— I šta ćemo sada? — upita Anku.

Pitanje je očigledno bilo upućeno meni. Slegnuh ramenima. Nije bilo mnogo mudrovanja.

— Nazad. Ovo će nam ionako izbrisati iz sećanja, pretpostavljam. Jedan smrtonosni test i ništa više. Jedino ako preziremo smrt, u mogućnosti smo da odgovorimo zadacima koji nas očekuju. Shvatiće i da smo različiti, jer Feridaj je pao, igra je završena, bar za nas.

Izgledalo je da sam ih ubedio. Skato je spustio svoj razarač, ostali takođe. Ar je sačuvao svoju kožu zahvaljujući mojoj nepokornosti, a moji drugovi gundaju ali idu za mnom. Skupljamo se i prebrojavamo. Dve trećine je ostalo mrtvo. Možda bi mnogi bili u životu da ja nisam jurnuo. Ne osećam kajanje, nema pritiska u mojoj glavi sem gotovo neosetnog uboda u moju venu: telo je opet tražilo svoje. To

ne ugrožava život i ne mogu da se oduprem ravnodušnosti koja vezuje . . . j otpor. Ponovo u krug pokornosti.

Spuštamo se ka podnožju, ali Feridaj više ne postoji.

9

U bazi, mačje lice pukovnika Irtana prekinulo je svojim uzvicima tišinu našeg spuštanja.

— Prokletnici! — zauriao je. — Brzo u vozila i ka brodovima! Šta ste očekivali? Priznanja, nagrade, medalje? Psi!

Njegov elektro-bič pada po nama bez razlike. Shvatam, zna da je sa Feridajem gotovo i mora naći opravdanje za prekinutu svirepu igru. Stare mržnje ponovo su u očima mnogih.

Naš život ratnika Konkvistadora je surov, ali ovaj gad je u meni prouzrokovao silan bes. Samo moja kondicioniranost i droga u krvi zaustavljaju me da ne iščupam blaster i spržim ga pred svima. Skato Jednooki oseća moj gnev i zaustavlja mi pokret.

— Smiri se — rekao je. — Životi svih nas onda ne vrede ništa. Svi mrze Dvoruke, zar ne vidiš?

— I on je Dvoruki — odvraćam ljutitim šapatom na narečju Lovaca.

— Da. Upravo zato nas i najviše mrzi. Nije više jedini, njegova nadmoć dovedena je u pitanje, naš dolazak mu je to oduzeo.

Smirujem se. Ponovo uskaćemo u vozila i vraćamo se ka privremenoj bazi, gde su naše letilice. Ubod u venu smiruje bes, sve iz mene ubrzo nestaje, opuštam se kao i ostali. Sedimo, glave zabačene na sedišta, oči su nam staklaste, bez pokreta. Ulku-droga kruži venama, kao da smo beživotni komadi metala i

mesa, nema razgovora, osmeha. Samo povremeni grč na licu.

U lancima sam, bez mogućnosti da se iščupam. Mozak ne reaguje na moje naredbe, krikove, preklinjanja. Moj život nije u opasnosti, a ne posedujem mogućnost da aktiviram mentalnu silu.

Vozila se zaustavljaju i sledi brzi utovar i zauzimanje mesta. Ponovo u hibernacione kapsule, naša tela moraju ostati nepovređena. Šlemovi se skidaju i njihovo mesto zauzimaju informacione kacige. Dok tonemo u san, kroz misli ponovo čujem pukovnika Irtana. Ili je to već unapred spremljena poruka.

— Vi ste Konkvistadori. Vatrene prsti gospodara Trekora, koji je surov za svoje neprijatelje, za one koji žele da rasture Galaktičku organizovanost. Milostiv je za sve koji preziru svoj život, rugaju se smrti, ne prihvataju jeres. . .

Nepokretan sam, ali um mi nije umrtvljen. Šta se dešava? Da li je moja mentalnost uspeła da delom prodre u svesno i odupre se dejstvu hipnotičke poruke koja odjekuje u mojim mislima, kao i dejstvu droge? Nisam siguran u takvu pomisao, koja je iznenadna i neočekivana. Glas se produžava, ali san beži od mene.

— Feridaj je bio poslednji ispit, smrtna proba koju su samo najjači i najsposobniji uspeali da produ. Vatra koja je upaljena u vama progutaće sve vaše prijatelje. . .

Glas nije prestajao sa sugestijom koja se slivala u uspavane mozgove mojih prijatelja i svih ostalih. Preko mene sve to klizi kao mlaz vode preko uglaćanog kamena, ne ulazeći u njegovu suštinu. Razmišljam, slušam.

— Naše odredište je planeta Orionis. Bićete primljeni kod Mistika i

pročišćeni. Vaš duh mora biti okrenut samo jednoj veri – veri u galaktičku organizovanost. Stara slava podići će se i kao plima zbrisati zaklete neprijatelje svih nas – Otpadnike i sve druge koji im služe...

Glas je umukao. Mistik? Predosecao sam da je ono što je skriveno iza tog imena opasnost samo za mene. Čemu sad konačna provera? Zar nismo samo kondicionirane žive mašine, bez svesti, osušene na slepu poslušnost, predodređene za uništavanje svetova i nepokornih?

Ali, moglo se desiti da neko iskoči.

Neko izrazito uporne i snažne volje. Neko sa mentalnim moćima. Neko kao ja.

Nisam sumnjao da se svi prvi testovi sa Sakupljača, broda kojim je droid Klostroks komandovao, brižljivo analiziraju, i to najverovatnije na Orionisu. Sve će biti spremno kad stignemo.

Dalje nisam razmišljao. Dohvati me talas sna i ja potonuh u crnilo i stanje nesvesti.

Orionis je imao sličnosti sa Zemljom. Svi podaci o planeti, posredstvom kompjutera i informacione kacige već su u mom umu. Vrvi od razumnog života. Na planeti je i jedno od sedišta nove Galaktičke organizovanosti, koja se suprotstavlja počasti Otpadničke jeresi. Tamo nas očekuje kasta Mistika.

Izašao sam iz kataleptičkog sna ranije nego što je došao impuls iz mašine. Telo mi još nema sve svoje funkcije, ali moja mentalna energija omogućava mi razmišljanje. Ponavljam reči koje sam čuo, analiziram svaku pojedinost, dok letilice ulaze u orbitu oko planete. Naš konvoj je sačekao i usmeren na kosmodrom glavnog grada.

Šta nas očekuje na Orionisu? Smrt? Život? Nastavak patnji? Pitanja, samo pitanja bez odgovora.

Sama reč Mistik nagoni me na razmišljanje. Pokušavam da svoju novu sposobnost delimičnog aktiviranja mentalne snage usmerim na brzu i detaljnu analizu. Da li i Mistici na Orionisu poseduju mentalne moći? I zašto sve toliko uznemiruje svaka pomisao na ekstra senzorijske percepcije? Ničeg tu dobrog nije moglo da bude za Bora, pamtioca prošlosti.

Telu se vraćaju normalne funkcije, hibernizovanost nestaje ubrzanim procesom reanimacije. Ubrizgavaju mi drogu mehaničkom rukom unutar kapsule koja pospešuje rad srca i ostalih organa. Kapsula se otvara, ustajem. Kao pumska zmija, moja mentalnost se povlači. I dalje sam ranjiv.

Izlazimo i odmah nas sprovode ka velikoj zgradi na kosmodromu. Ipak moje oči grabe plavetnilo neba, sjaj dvostrukog sunca, zelenilo, senke, pokrete vazdušnih struja. Povratak zaboravljenih sećanja na Zemlju doživljavamo burno. U očima Skotoa Jednookog vidim razumevanje, i bez nepotrebnih reči.

Ulazimo u liftove koji nas spuštaju duboko u unutrašnjost tla. Hodnici su osvetljeni, blistavi i jako dugi. Razdvajaju nas droidi, kojih ima svuda, i guraju nas u niz odvojenih prostorija.

Tama.

Prvi sudar sa tamom, kao nekad u Sakupljaču. Ali, moj um je spreman, znam da je to fiktivan pad, snažnom voljom guram od sebe takvu pomisao. Svetlost se pali i ja čujem glas:

– Prvi test pozitivan. Kad se upali svetlost iznad vrata budi spre-

man da izađeš pred lice Mistika. Neka ti um i volja budu otvoreni i pokorni. Skini oklopno odelo sa sebe, kao i oružje.

Seo sam na pod i predao se meditaciji. Prethodno sam poslušao uputstva. Ostao sam samo u elastičnoj tunici. Isčekivanje je dugo, predugo. Zatim se pali svetlost i ja otvaram vrata i izlazim.

Prostorija je velika i u polumraku. Zatvorih vrata iza sebe.

— Pridi — reče jedan glas. Prepoznajem Irtanovu zlu intonaciju pojedinih glasova.

U dubini prostorije vidim čudnu aparaturu i dve neprovidne kapsule veličine čoveka. Pukovnik Irtan stoji i keži se svojim mačjim licem. U magli koja kao da izvire iz čudne mašinerije naslućujem obrise nečeg što bi moglo biti ljudsko telo, ali i još mnogo toga. =Mistik?

— Ratnik si Konkvistador, Bore Dvoruki — reče Irtan. — Jesi li spreman za poslednju proveru?

— Spreman sam — odgovorim brzo. Irtan pritisnu polugu kraj svoje desne ruke i jedna od kapsula bez zvuka se otvori. — Uđi — rekao je.

Pokušavao sam da proniknem šta se krije u tome, ali moje mentalnosti je nestalo. Graške znoja izbile su mi po čelu, dok sam bezuspešno pokušavao da se oduprem toj naredbi. Šta je to — strah? Predosećanje opasnosti?

Skidam tuniku i ulazim. Kapsula je taman veličine moga tela. Sklapa se kao latice lotosa nada mnom. Mrak i zvuk.

— Zaustavi dah nekoliko minuta, Bore Dvoruki — čujem. — Telo ti se analizira.

Ništa ne čujem niti osećam. Samo hladnoću, toplotu, malo bola.

Koža mi oseća dodir elektriciteta, ne dišem. Proklete analize i prokleti Irtan! Dokle misle da idu sa našim pretvaranjem u robote? Nalikovao sam sebi na mislećeg droida sa ljudskim likom.

Opasnost!

Moj um snažno mi je signalizirao da nešto nije u redu! Odmah shvatam da je prošlo dvostruko više vremena nego što je Irtan odredio! Moje telo je kondicionirano, ali kiseonik je potreban mojim plućima. To je prirodni refleks koji ne može da se izbaciti iz tkanja moga bića.

Vazduh se nije nalazio u kapsuli, ali moja mentalna snaga racionalno je koristila kiseonik kojim sam napunio pluća. Namerno sam zadržan mnogo više i pretpostavljam da je registrovano da sam još uvek živ, da nisam u nesvesti. Zašto nisam prozreo ovaj prljavi trik? Ili sam toliko slab da ne mogu da koristim svoje sposobnosti? Ovo drugo bilo je prihvatljivije.

U istom trenutku kapsula se otvori. Irtan više nije bio sam. Nalazio sam se pred jednim Mistikom.

10

Udario je u mene svojom mentalnom pesnicom moći. Nisam bio spreman i tako je bilo bolje, jer sam dobio u vremenu. Posegnuo je za mojim umom, zateturio sam se i izleteo iz kapsule. Ušao je samo površinski i skliznuo o moje odbojno mentalno polje kao prsti niz znojnu kožu. Bio je to brzi početni udarac, pipanje i odmeravanje. Znao sam da neće odustati i trebalo je nečim da mu odvučem pažnju. Zatresao sam glavom i kleknuo na jedno koleno. Pravila ponašanja u prisustvu jednog iz reda Mistika duboko su usađena u moje sećanje.

– Pozdravljam Mistika – kažem glasom pokornosti. Ispod oka gledam u Irtana, koji je naplavljen strahom. Irtan je samo lik, maska strave.

Dižem pogled, ustajem na pokret ruke Mistika. Odmah prepoznajem mutanta, osećajući istovremeno da njegovi mentalni pipci neprestano tragaju za moždanim aktivnostima u mojoj glavi, njegova čula su otvorena i napeta. On zna da posedujem mogućnost mentalnog odbijanja. Samo, kolike su njegove umne snage? Prelamam se, brzo, stravično brzo. Moj mentalni štit se uvija i povlači, Mistik to može da oseti svojom senzibilnošću.

Ja sam Bor Dvoruki, miljenik zvezda.

Sada postajem Bor Pokorni, jezik zmije.

Telo mi je kao glina pod prstima Mistika, savijam se, padam, ustajem i on je zadovoljan telesnim reakcijama. Pokornosti u meni je i premnogo. U mojim mislima postoji samo želja da budem ratnik Konkvistadora, vidi i zasićenost mojih vena drogom. Rezultati mašinskih analiza to pokazuju. Gledamo se – Smrt i Život.

Mutant je, dopušta mi da ga gledam, kao nekome kome je pred smrt sve dopušteno. Prekriven je tamnom odorom gustog tkanja, koja skriva slabo telo. Lobanja mu je gola, sa nekoliko čvorastih izraslina. Oči otvorene, bez obrva, tirkizne kao u oprikusa, ogromne, probadajuće. Njima ujeda, napada, zaseca. Lik gotovo ljudski, isposnički, koža na licu pergamentna i izbošana, ali tvrda. Nos orlovski, spušta se do samih usana, koje su najtanje koje videh. Dvoruki je, kao i ja, kao i sleđeni Irtan.

– Zaslužuješ smrt, ratniče – čujem reči, skoro šapat, težak kao užas. Koristi moć i snagu svog glasa, koji je hipnotičan. Nije čudo što je Irtan u prisustvu jednog Mistika takav. Oči su mu na mojim zenicama, klizi i uranja.

– Smrt – ponavljam. – Moj život je samo jedna zanemarljivost. Prah sam ispod nogu gospodara Trekora.

Naučene reči. Zašto se onda te tanke usne krive u grč gneva? Ne smem da posegnem za njegovim umom, ne, još ne. Ali, brzo zaključujem dok stojim nepomičan. Mistik preda mnom ima dosta različito mišljenje o ustrojstvu u Galaktičkoj organizovanosti.

Nije izgledalo da pridaje mnogo važnosti rečima koje sam ja izgovorio.

– Ubio si svog pretpostavljenog. Tvoja sablja vrelina završila je njegov put. Ubio si poručnika Liveza, tamo u Feridaju.

Izdaja! Niko nije izdržao taj pritisak.

Kao da čita moje misli, na pokret njegovog prsta Irtan otvori drugu kapsulu. Bez zvuka, stranice kliznuše u stranu.

Užas je u tim široko otvorenim očima, u tom telu što izgleda slomljeno starim prokletstvom. Užas i samo užas.

Anku Lisica, opčinjen tirkizno plavim očima oprikusa. Da li je mrtav?

Ne, još je živ. Čujem retke udare njegovog srca. Mistik razvuče usta. Postojali su i mali, oštri zubi. Kao oprikus, pomislih.

– Nije izdržao – reče Mistik. – Tako je bio mek, pogledao sam ga i ušao bez otpora, zauvek je moj rob.

To nije bila blistava budućnost za Ankua. Šta sam mogao ja da tu uradim? Čekao sam.

– Hoću da proverim tvoju odanost – nastavio je Mistik. – Ubij ga – naredio mi je.

To je glas naredbe. Za bilo koga, sem za mene, ne bi postojala dilema. I ja sam pun droge poslušnosti, i to bi bio lak posao za moje prste. Smrt nije oklevala, napadala je.

– Ne, – rekoh – ne!

Oči tirkizne boje sevnuse na mene. Uspinjao se da me probode tim hipnotišućim sjajem, ali sam i dalje nemo stajao na mestu gde sam i bio. – Ti... odupireš se Naredbi? – prosiktao je.

Sad, sad! Čujem sopstveni ustrašeni glas koji nagoni moju mentalnu moć da izroni iz podsvesti, da napadne i razveje ovo mutantsko biće predamnom. Uzalud. Ne poznajem ga, ali osećam da je snažan, veoma, veoma snažan.

– Ne – odgovorih, – Ne mogu da ubijem prijatelja.

– Irtan! – vrisnuo je Mistik sa zluradim osmehom. – Ti ubij tog malog psa u kapsuli! Odmah!

Irtanovi prsti samo su produžetak volje Mistika. Smeje se i dodiruje dugmad na aparaturi. Struja lagano napaja zidove kapsule, ulazi u telo Ankua Lisice, koji počinje da se grči, uvija, kao probijeni leptir. Zaboravljam trenutno Mistika, Irtan je samo zlo koje nudi smrt. Nešto se oslobađa u mom mozgu i mentalna energija kao pucanj biča udari u mačje lice. Prodro sam u njegovo biće, slomivši plitki ometač kojim ga je Mistik okupirao. Irtan je kriknuo, užasnust, i uhvatio se za glavu. Kasno, moja volja je dominantna, ubrzavam mu rad srca, njegova krv divlja, i to telo se grči i pada na tlo. Još nekoliko trzaja i više nije postojalo mačjeg lica. Udarac je bio žestok i smrtonosan.

Ali, koncentrisanost na Irtanu oslabila je moj mentalni štit. Mistik je navalio svom snagom. Osećam i znam da je u velikoj prednosti. U jednom krajnje sitnom vremenskom delu moj promenjeni um izvrši analizu.

Mistik je bio mutant izvanredno snažne mentalne sile. Bio sam iznenađen i u poziciji pasivne odbrane. U najgorem slučaju, nisam mu mogao mnogo nauditi, ali ni on nije mogao da zagospodari mojim mislima. Bila bi to pat-pozicija. Još isti takav kratki napor i saznajem da je njegova mentalnost raspodeljena u tri glavne struje – ispitujuću, analizirajuću i udarnu, onu koja potčinjava ili ubija. I premnogo bola u svemu tome.

To je bilo gotovo i to sam znao. Bio sam u tome u prednosti, jer Mistik nije mogao da izvrši analizu moje mentalnosti, niti da me pokori kao Irtana ili Ankua. Šta bih dobio svojim otporom? Stanje nerešenosti i privremenog odlaganja neumitnog. Pretpostavljao sam da ovde nije sam, a sa brojnošću, njegova moć bi se umnožavala. Krenuo sam drugim pravcem.

Postepeno sam slabio svoj otpor, dok se njegov napad pojačavao. Dopuštao sam da iz mene bljesnu kratki mentalni krici užasa, dopuštao da bol dotiče moje nervne završetke. Napustio je Ankua, koji je sad došao sebi i nemo posmatrao našu borbu. Susretoh Ankuov pogled i u trenutku sve mi bi jasno. Umirao je, izlomljenih udova, izgorelih nerava, slomljene volje. Čuo sam ga.

To je bila poslednja misao Ankua Lisice, Stanfarijskog lovca... Ne ostavljaj me, Bore...

Ne, neću te ostaviti, Anku. Udarih još jednom snažno i divlje u Mi-

stika, osećajući kako njegov napad splašnja, misli mu panično uzmiču, a on se savija. U tom međuprostoru zgrabih Ankua i njegovu ličnost uskladištih u svoju podsvest. Sećanja, razmišljanja, prošlost. Jer, ko je to mogao bolje od Bora, pamtioca prošlosti?

Zatim intenzitet moga napada jenjava, slabi, uzmičem, povlačim se, delujući istrošeno. Mistik likuje dok napada, dopuštam mu da slomi moj napad i otpor, i on uranja u moj um. Razara, delujući kao poludela bujica, ali nailazi samo na pripremljeno: klopka u predvorju smrti.

U delu mog svesnog bića eksplozija bola dovodi do toga da padam na pod, grčim se, urlam od bolova. Glava preti rasprsnućem, otvoren sam i na milosti mutanta. Da li sam pogrešno procenio situaciju? Svetlosti nestaje, samo bol i moji krici...

Živ sam. Znam to jer dišem, ležeći i dalje na podu. Nije, mnogo vremena proteklo od mog sukoba sa Mistikom i vraća mi se spoznaja otpora. Postajem svestan dominantne volje u mojim mislima. U mojoj glavi je, njegov glas je jak i gospodari Borom Pokornim.

— Bio si jak, jači nego što sam mislio — čujem njegove reči. — Ti si velika greška, Bore Dvoruki.

— Greška — ponavljam mirno, osećam da je to istina.

Dopušteno mi je da se sećam svog otpora i da sam sebe mrzim zbog toga. To je i moja kazna i pokora. Zašto nisam mrtav?

Odgovor je odmah stigao.

— Nama treba samo poslušno meso. A ti si bio dualista, opasnost. Trebalo te je odmah dezintegrisati, još na brodu, Sakupljaču. Krivica droida Klostroksa je dokazana. Pre nego što je razvejan u prašinu, re-

kao nam je mnogo toga o tebi, robe. Bio si nosilac mentalnih karakteristika i verovatna opasnost za naš red. Droid je iskliznuo, ili ti si uticao na tok događaja, što ne smatram verovatnim. Mogao sam da te ubijem maločas. To mogu uvek robe.

O, znam. Ja, Bor, prijavim rob-buntovnik, nemam život. Ovo stanje u kome jesam samo je kazna. Moje postojanje predstavlja kaznu. Smrt je oslobođenje, ali za mene je ostavljena duga i plamteća smrt, razaranja svakog neurona.

— Tako je robe, — čujem glas svog gospodara. — Tako je Ali, dotle želim da te potpuno ispitam. Možda nisi samo jedna prirodna parcijalnost, ili iskliznuće. Naš red Mistika generacijama je radio na kontrolisanoj mutaciji mozga. I uspeli smo u tome, u godinama propadanja Imperije. Naš red je začeo Galaktičku organizovanost. Bez naše podrške i pomoći, niko ne bi mogao uspeti u osvajanju, pa ni Trekor Surovi. Mentalni senzibilitet do sada je bio isključiva privilegija našeg Reda. Otvaraću te postepeno i pronaći ću ono što me interesuje. Ostavio sam ti sećanje na tvoj otpor, želim da se mučiš kao crv dok mi budeš služio. Tvoj prijatelj je mrtav, uspeo si da ga ubiješ u poslednjem trenutku. Ali, idemo dalje, robe. Postać ćeš moj zakleti sion i svaka pomisao na pobunu udariće o tebe samog. Bićeš vezan svojom mentalnošću. Kada pokušaš da raskineš moj mentalni oklop, umrećeš, umiraćeš sporo, robe.

I ja znam da je sve to istina.

— Brodovi čekaju, invaziona flota je spremna, robe. Više nemaš svoje ranije ime, sada si samo rob i sion Mistika. Ja, Ratva Mistik, tvoj sam jedini gospodar života. Ubiću

te i preko prostornih provalija. U tvom sam umu. Stavljam ti svoj znak, kao bol, kao patnju i stalnu opomenu.

Njegova volja pulsira u meni, a ista sila kojom sam poslao Irtana u prah juri mojim venama. Krv mi udara i moje čelo gori. Kapilari zrakasto pucaju i koža prska. Krv se zaustavlja i rana, poprskana žutom tečnošću slugu droida, brzo zaceľjuje. Znak roba-siona, na mom je čelu.

— Svi tvoji sadruzi su spremni. I dalje ste Konkvistadori, ali ti imaš i dodatni zadatak. Ustanovľjawaćeš mesta na svakoj osvojenoj planeti i sejati seme pokornosti za naš red. Kontroliraš te u potpunosti. Kada se budeš vratio, iščistiću svu preostaluu jeres iz tebe i bićeš uvršten među prve sione. Tvoj plamen može da bude koristan redu. Odlazi robe. Život je tvoja kazna.

Odlazi! Odlazi! Odlazim. Glas, naredba, podsticaj za hodajuću, misleću mašinu sa svojim likom. Ostavľjeno mi je sećanje, kao i večito iskuseње.

Postoji nešto u mom umu, tamno i neistraženo. Mistik je to ostavio nedirnuto. Potrebno je samo da se koncentrišem i zaronim snagom volje. Šta je tamo? Moje oslobođenje, spas ili smeh pobednika?

Idem, razmišľjam, koraćam. Vidim strah na licima ostalih ratnika, moj znak govori da sam žigosan pokornošću, ali i da mogu i sam da ubijam i kažnjavam. Njihov sam sudija, inkvizitor, produžetak volje Mistika. Svrstavamo se, izlazimo na površinu. Prepoznajem lica davno znana, samo prošlost je zakopana, mrtva. Osećam snagu mašina, ubojnu moć oružja, plamen koji ćemo raširiti među zvezdama. U brodovima smo, moj znak pulsira

dok im govorim hipnotičkim glasom, dok im zamenjujem drogu, jer dovoljno je nje same u meni. Pobjunjenici moraju biti rastureni u nuklearni prah, razvejani u prostoru.

I uvek, u svakoj reći, nalazim umetnut smeh i moju raspletenu mentalnu snagu. Nudi mi se, tu je, u crnilu koje zauzima deo mog uma. Samo pokušaj i zaranjanje. U šta? Ratva je pobedio. Ipak, nešto kao da je ostalo zaboravľjeno, skriveno i od njega. Kad bih samo mogao da otkrijem šta. Smrt? Osveta? Iluzija života?

11

Udarili smo u njihove prethodnice u IX kvadrantu sazvežđa Taurus. Naši brodovi su uništavali njihove, slab otpor nije mogao da zadrži Konkvistadore. Probili smo njihovu odbranuu na nekoliko mesta i proganjali ih nemilice. Pred nama su bile planete na kojima su Pobjunjenici imali svoje baze. Links, Edera...

Planeta Links pokorena je za dve brodske nedelje. Imali su stotinak lakših krstarica i dva nosaća lakih lovaca. Naša strategija bila je jednostavna i ubojita: odbrana je probijena i naši lovci su uništavali otpor na samoj planeti, dok su teške krstarice zadržavale njihovo brodogvoľje. Nijedan brod Otpadnika nije pošteđen uništenja. Svi su se raspali u bljesku eksplozija.

Glavni grad Linksa pretvoren je u hrpu nuklearne prašine, primera radi. Zatim smo sleteli i krenuli u potragu za Otpadnicima. Opet svi na okupu — Skato Jednooki, Bik Hejsud, Ruik, Crni Glom, Ar i Ftur. Neprestano letenja s kraja na kraj planete, uništavanje pokreta otpora, pojedinih utvrđenih mesta, rat i ruševine. Ustanovľjavam me-

na za obuku siona, širim učenje Mistika. Droga pokornosti postaje sastavni deo u svakodnevnoj ishrani. Psiho-sonde ubrzano rade na preobraćanju nepokornih. Samo jedna volja mora da postoji u univerzumu: volja Mistika!

— Promenio si se — kaže Skato Jednooki.

Sedimo u prestonoj dvorani nekadašnje administrativne uprave za Ederu. Links je već bio pokoren i droidi su iza nas, Konkvistadora, završavali započeti posao. Links je trebalo da što više daje fazen, strateško gorivo na kome se bazirao pogon svih brodova Trekora Surovog. Njegovo lično naređenje bilo je da Links mora pasti. Pao je.

Red Mistika vršio je uporedo svoj mračni uticaj. Moj zadatak bio je da tražim mentalno senzibilne i podvrgavam ih uticaju droge pokornosti i potčinjavanju njihove pojedinačne volje. Iza mene su ostajali sioni-učenici Reda. Ispražnjenih umova, bili su otvoreni za dejstvo. Ja sam dejstvovao po procesu koji sam odlično i sam upoznao.

Trekor je sada imao neograničene rezerve fazena. Otpadnici su bili izbačeni iz ovog kvadranta, Links je ponovo bio naš. Edera je imala razvijenu industriju proizvodnje svemirskih letilica. Bila je i neutralna, ali Trekor nije želeo neutralnost. Želeo je pokornost. Baš kao što je odgovaralo i Redu.

Ignorivali smo pozive na razgovore. Bili su nemoćni sa svojim zastarelim brodovima, neusavršenih odbojnih polja. Kao plamene pečurke razvejavali su se u kosmičkom crnilu. Krv Konkvistadora udarala je divlje, napred, kroz brešu! Tri velika grada spaljena su vatrenim bičem iz vazduha. Edera se predala. Cilj je bio postignut — u ovom

delu Galaksije, Red i Trekor Surovi imali su snažna uporišta. Preostajalo je nesmetano širenje.

— Promenio si se, Bore — ponovio je Skato.

— Koliko? — upitah.

Zaklimao je glavom. Jedino oko je na mom licu, prelazi preko mog žiga na čelu, klizi po upalim obrazima, sve do mojih grozničavih zenica. Tu se i zaustavlja. Gledamo se.

— Mnogo — rekao je. — To je vidljivo.

Lako mogu da uđem u njegov um i pročitam sve što bi me interesovalo. Ali, lud sam. I sam pokušaj rasplamsava neopisivi bol u glavi, vrisnem i udaram čelom po ivici izgladčanog stola za kojim sedim. Uzalud, moj znak je nemoguće izbrisati.

— Nisi sam — nastavio je Skato.

Zašto ga ne ubijem? Pomisao na to smiruje moj bol, kao da mi se nudi rešenje. Je li to plan Mistika? Prokletnik, ali vezao me je nitima svoje mentalne moći, i ja tu ništa ne mogu. Moram da slušam, sećam se svega, ali nemoć je zatrovala sve u meni.

— Nisi sam, Bore — ponovio je Skato.

— Bor ne postoji — odgovorio sam. — Ja sam nikol Niko, zapamti Skato! Rob sam, običan sion, i to je moja nagrada i kazna. Ne zovi me više starim imenom koje je uzrok moje jeresi.

Skato se polako maši futrole na svom pojasu. Čini to vrlo polako, jer zna za moju nesmanjenu brzinu i znak koji pulsira na čelu. Refleksi u meni dovedeni su do stravične brzine i reagovao bih time što bih ga sagoreo. Vadi blaster i gurnu ga k meni.

— Zvaću te i dalje Bor — kaže. — Ili me ubij odmah.

Držim blaster u ruci i proveravam. Da, napunjen je. Zapravo, trebalo bi da ga ubijem i smirim naraštajuću bol. Ali...

— Stanfarijske šume nisu izbrišane iz mene — odgovaram što mogu laganije. Čak i glas se vraća i udara u moje napregnute nerve. Nemam sna i trošim se, ali moram da slušam ono što je usađeno u moje misli. Rob sam. Gurnuo sam nazad blaster i zatim dosta minuta provodim na podu, urlajući i zabijajući zube u meso ruku. Bik Hejsud me smiruje svojom snagom. On i Ruik drže me i ne mogu da sam sebi nešto učinim, dok Skato i ostali sede nasuprot.

— Svima nam je petljano po glavi — nastavio je Jednooki, — ali ti si nešto posebno. Rizikovao sam da me sagoriš, međutim, morao sam da uložim jedino ono što je moje. A to je život.

— On je rekao da može i na daljinu da utiče na mene — odvratio sam. — Da sam te ubio, dobio bih nagradu.

— Kakvu nagradu?

— Još više bola. To je moja nagrada. Zašto te nisam razvejavao u vetar, Jednooki? Bio bih bliži Mistiku.

Otimam se i Skato naređuje: — Glome! Ubrizgaj mu duplu dozu. Time će bar njegovo telo biti mirno.

Crna glava klima i već igla zalazi u moju venu. Protiv Hejsuda nemoguće je boriti se snagom, Ar pritiska moje noge i potpuno sam paralizan. Posle nekoliko minuta, telo se smiruje i besni grčevi nestaju. Droga je otupela naredbe i sada već mogu sam da sedim. Ne drži me više niko.

— Mogao si i da me ubiješ, rekoh — nastavio je Skato. — Ali, nisi. Rizikovao sam i išao na činjenicu koju

si mi sam rekao. Mutant ti je pokorio volju, ali u tebi je ostala sva naša zajednička prošlost. Odrekao si se imena, ali za mene ti si još uvek Bor, pamtilac prošlosti. On je u tvojoj glavi, ali ni sam ne zna tvoju suštinu. Kako?

Slegnuh ramenima. — Postoji nešto što ni sam ne znam. Nešto snažno potisnuto u dubini moga uma. Anku... Lisica je otkrio moj napad na Liveza, u Feridaju. Iz Klostroksa je izvučeno sve što je taj droid znao o meni. Ratva je sve povezao i udario. Zašto se nisam branio?

— Da, zašto? — upita Ruik.

— Ne znam — odgovorih sa mukom. — Ne mogu ni da odgonetnem kako Ratva na daljinu može da utiče na mene. To je gotovo nemoguće.

— Odgovor je možda prostiji nego što pretpostavljaš. Mislim da znam kako — reče Skato.

Svi gledamo u njega. Čekamo.

— Na našem brodu je i jedan iz Reda. Ne, nije Ratva, ali je mutant i Mistik. Lično sam ga video. On je tvoja kontrola, Bore.

— Zašto ne ispitaš šta je u tebi?

— Nemoguće — odgovorih na Ruikovu upadnicu. — Kad god to pokušam, doživljavam velike promene. Bol postaje neizdržljiv. A ni korak se ne približavam ničemu. Niti mogu znati da li bi to bilo pravo rešenje.

— Šta je sa nama? — upita Ar.

— Vi ste dodatno kondicionirani. Droga pokornosti je katalizator između namene Konkvistadora i samih pojedinačnih ličnosti. U ovakvim trenucima možete da probijete oklop, ali šta vredi kada se sve poništava čim se krene u razaranja.

– Nisi izgubljen – reče Jednooki. – Nisi me ubio, jači si od druge volje u sebi.

– Kako bih to mogao da saznam? – odgovorih pitanjem. – To što te sada nisam ubio ne znači da drugi put neću.

U mojoj sobi postoji aparat. Zove se Molitva. Ja mu prilazim u trenucima kad za to osetim potrebu. Usadenu, naređujuću, hipnotiziranu potrebu. To je jače od moje slabe volje pokornog roba. Molitva leži na podijumu. Kleknem i stavim obe šake na prostor koji je označen. Metal se sklapa nad njima i osetim dva laka uboda. Ruke su mi stegnute, kolena dotiču pod, pogled mi je ravno na Molitvi. Ekran se osvetli i ja vidim samo jedno lice.

Ratva Mistik iznova me gleda: – Reci, robe-sione.

Glas mu je blag i prodoran. Prodire u mene, u glavi pucanj i zvuk. Odbrađujem se, kočim, a zatim jezik nastavlja.

– Red je uspostavljen na osvojenim planetama. Droidi se staraju o pokornosti.

– Jesu li rudnici fazena strogo kontrolisani?

Sagnem glavu i znakom na čelu dotičem vrelo, svetlo i okruglo dugme. Zraci iz molitve prodiru direktno do mojih misli, Ratva sve čita.

– Tvrd si – kaže. – Još uvek si tvrd, robe. Da nije člana našeg reda uz tebe, možda bi i iskočio iz kontrolisanosti. Trebalo je da ti sagorim svesnost. Trebalo je da budeš crv. Niko.

– Ja sam već niko – odgovaram, ili to moje usne i jezik čine za mene. Prazan sam, moj um je u vezi sa Ratvom i on može da vidi jesu li moje reči obojene istinitošću. Ali,

da li veruje? Mutant je i zna kako se borio sa mnom. Da li ima pouzdanja u sopstvenu snagu?

– Čudna pitanja te muče, robe. Pitaš se i zašto još živiš? Pa, i ne živiš. Najgora stvar za nekog kao što sam ja, a delimično i za tebe, upravo je stanje u kome se nalaziš. Stanje potpune kontrolisanosti. Ti ne veruješ, robe?

Verujem, i Ratva to zna.

– Uveriću te. Naučiću te da mrziš što si živ. Sada.

– Nasloni znak siona na isto mesto – naređuje mi.

Prislanjam znak. Osećam direktno Ratvine misli, bez prisustva zvuka. Opake misli, misli zla i hladnog plamena.

– Sada ću da ti naredim da se iznova boriš protiv moje mistične moći. Vratću ti slobodu logičnog razmišljanja, otvoriću svoje okove i nateraću te da to iskoristiš. Navalićeš, kao probuđeni rob – sion, pokušavaćeš da pobediš. Kad te budem još jednom slomio, osetićeš i spoznaćeš o čemu ti govorim. Tada ćeš znati da u stvari i ne živiš. Sada!

Strgnuo sam čelo sa vrele okrugline i nešto pokulja u mene. Sve sam znao u trenu: Ratva je bio na drugoj strani, a moje okovanosti nije bilo. Sve barijere su nestale, bio sam ponovo gospodar svojih misli. Posegnuo sam za delom tamne podsvesne mase i naglo udaren odskočio. Pao bih, da mi ruke nisu ostale prikovane metalom.

Ne! Klopka! Opasnost! Znao sam to, ali sam i dalje divlje želeo staru snagu. Ratva je napao i potiskivao me, moj otpor je bio suviše slab. Bio sam podeljen – jedan deo, deo probuđene mentalnosti, vrištao je i želeo slobodu delovanja, ali drugi, obavijen mrakom i hladnoćom, uspešno se tome odupirao.

Zašto se Ratva igrao sa mnom? Nije li želeo da se sam otkrijem, da otvorim ponor u kojeg sam odagnao svoj kompletni senzibilitet. Da, Ratva mi nije verovao, svojim mutantskim umom znao je da nešto stoji iza mog ranijeg brzog poraza. Nije uspeo da otkrije, i sada je mislio da je našao način. Trebalo je da probuđeni Bor sam podmetne vrat pod sečivo.

Uradio sam jedino što sam mogao. Svo saznanje gurnuo sam snažno u zakopanu podsvest, duboko iza svih mentalnih ograda. Dobijenu moć iskoristio sam da zaigram po Ratvinim uslovima – napao sam ga svom raspoloživom snagom. Lice mu se na ekranu razvuklo u osmeh – osmeh dobitnika, dok su sitni zubi, slični oprikusovim, bljeskali.

– Izgubio si – rekao je i potisnuo me je nazad. Ušao je ponovo u moj um i zaposeo ga kao i ranije. – Sada ćeš znati šta si izgubio. Već to znaš.

Znao sam. I udarao sam čelom i znakom o vrelo mesto, urlajući. Ratva se smejaao a demonski zvuci su odjekivali u praznoj unutrašnjosti moje glave.

– Tvoji prijatelji žele da te spasu. Nisi ubio Jednookog. Pitao si se zašto to ja nisam učinio. Veći je bol kada to činiš svojom rukom, robe. U prvoj akciji svršićeš s njima kao što si svršio sa Irtanom, na isti način.

Veza se isključila, metalne rukavice spale su sa mojih šaka. Otkotrljao sam se na pod, jecao i udarao glavom. Moram da ih ubijem! Moram da izbacim čudovište iz misli! Kao Irtana, sve!

Molitva je nema, ustajem, popravljam uniformu. Sklapam je i zatvaram šifrom razaranja. Niko sem

mene ne može je rasklopiti. Ansibl mora zauvek da ostane tajna za ostale. Jedino Red zna za njegovo postojanje. Ansibl, mogućnost trenutnog sporazumevanja kroz monstruozne razdaljine prostora.

... Jurim po kosmosu, zakleti sam sion – učenik Mistika. Ja sam niko. Rob sam Ratve, Mistika. Seme sam zla, sejač pokornosti, iskorenjujem jeres Otpadništva. Red predstavlja moć, slavu, ustrojstvo i zakon. Uništenje, požar, razaranja – samo put kojim treba postići cilj.

Šta govore đavolji Otpadnici? Stotinak izgubljenih i rasejanih planeta u prostoru... Mir za sve, napredak – ali na njihov način, bez Reda Mistika, bez Trekora Surovog i drugih moćnika, bez senki stare Imperije. Jeres, prokleta jeres! Govore o nekoj Galaksiji ravnopravnih, gde snaga i sila neće moći da dominiraju i nameću svoje kanone. Govore o Galaksiji kao sklopu svih vrsta razumnih bića, o ujedinjavanju svekolikog Znanja i prodoru u novo i neistraženo. Jeres, prokleta jeres...

Sve to prolazi kroz moj mozak. Mozak? Pa... ja mislim da ga nemam. Razmišljam, ali nemam predstavu kako to činim. Ja slušam, najviše to činim. Rob sam, niko, stvor bez imena. Ipak, kada pogled ostalih padne na moj sionski znak, strah im iskri u očima, mojim prijateljima. Bivšim prijateljima. Ali, zašto imam dve protivrečne misli, dve predstave koje se suprotstavljaju? Gde i kada smo mi to bili... ahhh! Dalje razmišljanje otvara mi patnju prema kojoj je fizička bol sladostrašće.

Ne razmišljaj o nepostojećem!

Taj stišavajući a i upozoravajući glas Ratve dopire u moje uskome-

šane misli. Spoznajem da sam u stavu kajanja pred otvorenom Molitvom. Udaram svojim znakom sinosa o vrelo i svetlo dugme. Ratva mi dozvoljava deo svesnosti, njegova volja je kao kiša koja donosi rasterećenje. Ratva, moj gospodar...

– Slušaj i pamti, robe – iz otvorene Molitve dopiru do mene njegove trenutne misli, čak sa Orionisa – ovo je trenutak za koji sam te sačuvao i spremio...

– Slušam i pamtim – odgovaram mišlju.

– Preći ćeš na admiralski brod. Znaš ko se nalazi na njemu?

– Trekor Surovi, moj gospodar i gospodar svih Konkvistadora. Prah sam ispod...

Ratva me udari svojim mentalnim bičem, tako da sam dobio trenutni prekid misaonih funkcija. Posle nekoliko sekundi, vratio sam se u svesnost. Lice mu je bilo izobličeno mržnjom a usne, iako nije izgovarao ni reč, krivile su se u besnom grču.

– JA sam gospodar tvog života i smrti, robe! Ja i Red. Prema Trekoru moraš da pokazuješ samo lažna osećanja, masku koju ćeš navući na lice. U sebi, u samoj srži bića, ti poseduješ samo pripadnost Redu Mistika. Trebalo je ranije da sagorim taj neprestani prkos koji se javlja u tebi...

– To je i moja želja – odvratih mišlju. – Ni sam ne znam kako se to probije na površinu, gospodaru Ratva.

– Dobro – odvratio je – sada to i nije važno. Na admiralskom brodu je Trekor Surovi. On vodi flotu ka Derpil tesnacu, između zvezda Alfe i Game Srca. Tamo je brodovolje Otpadnika, sva njihova snaga. Ali, robe... rat nije u srcu i

glavi Trekora, koji više ne zaslužuje naziv Surovi, koji mu je samo naš Red obezbedio... Ratva je izdao, razumeš robe, a trebalo bi dobro da razumeš ove moje misli: ti ćeš predstavljati moju volju, moje ruke oko njegovog debelog vrata, moje prste koji će mu izvući vazduh iz pluća... Da, izdao je, jer želi pregovore. Plaši se neuspeha, zadivljen je upornošću tih rasturenih, Otpadničkih planeta, strah ga je za njegovu kožu. Trekor je sada samo balast, predstavlja ružni izraštaj na Galaktičkoj organizovanosti, koju predvodi Red Mistika. Moja volja je u tebi i ti najbolje znaš šta naš Red predstavlja!

– Znam, gospodaru Ratva. Moć i silu, tkanje kosmosa.

– Tačno, robe. Trekor je iskliznuo iz opšteg plana. Naši posmatrači su uočili kolebanje. Kolebanje je vodilo do prihvatanja kompromisa. Kompromisi znače deobu i prskanje Galaksije na dva nepomirljiva dela. Trekor želi da vlada svojim, ali Otpadnici bi ga brzo progutali... Red je morao da preduzme neophodne korake. Zar da dozvolimo da stogodišnje tkanje pojedinačnih sudbina propadne? Mistici su ovaploćenje same moći, sile koja će pokoriti Galaksiju!

– Biti u moći, osvetiti je celom postojanošću uma, produžavati je – ponavljam plamene postavke večite istine. Moje usne šapuću te reči, Ratva ih čita iz mojih misli. Zadovoljan je.

– Krećeš se ka uspostavljanju kompletne harmonije u predanosti Redu Mistika, robe. Da nastavim: flota Otpadnika nije na mestu gde je Trekor očekuje. Nekoliko naših brodova napalo je jednu perifernu planetu i posejalo pustoš. Pregovori su tim izdajničkim činom minirani.

Vode Otpadnika su bile iznenađene i razgnevljene, kako su nam javili naši droidi, ubačeni u njihove redove. Tvrdi struja dobila je na snazi i sada Trekora očekuje krah. Uleteće u samo osinje gnezdo.

— Ali, gospodaru Ratva, neće li samim tim i naše snage biti oslabljene?

Mutantsko lice odjednom je stvrdnulo.

— Upotrebio si reč naš robe... Još nisi dobio tu privilegiju, ali približavaš se Redu. Pa, pošto si ti egzekutor moje volje, trebalo bi i da budeš upoznat sa prefinjenim detaljima. Shvataš li šta znači Molitva pred kojom si? Red može da šalje i prima poruke trenutno, dok ostali koriste zastareli princip. Zapamti, zauvek: Molitva nikada ne sme da padne u ruke onome ko nije pripadnik Reda!

— Te reči gore u mom srcu — reko.

— Dakle, Trekor i Otpadnici će međusobno slomiti zube. Iskrva-viće, a kada dva najveća neprijatelja budu slaba, Red će sve uzeti u svoje ruke. Sada znaš sve što je potrebno, robe.

Razmišljaj samo o jednom: Red stoji iza tebe, deo si njega. Ti znaš patnje i bol koji te nastanjuju. Budi zaslužan. Čuvar si Molitve i nosi je uvek sa sobom. Kada Trekor bude slomljen i Otpadnici skršteni, sastaćemo se ponovo, robe. Ako sve bude u redu, možda ćeš zaslužiti novo ime. Otvoren budi za Red.

— Zauvek — ponavljam u mislima mnogo puta.

Ustajem i sklapam Molitvu-ansibl. Ratvino lice je nestalo ali njegove naredbe su u meni. I mada one znače smrt za hiljade nedužnih, ja moram da to učinim. Ja sam sion, kao što sam i Konkvistador.

Rob koji nema ime, zarobljenik sopstvene prošlosti.

12

— Čudno je to — reče Skato Jednooki. — Zašto si baš nas izabrao?

Šta da mu kažem? Da je naša flota osuđena na propast? Zakleti sam sion-učenik Mistika, rob Ratve mutanta. Maska na mom licu se ne menja, dok usne i jezik sklapaju glasove. Čak je i ton vrlo sličan konkivistadorskom.

— Najveća milost je pojaviti se pred licem Trekora Surovog. Mi smo prvi od Dvorukih naše rase koji to čine. Zašto to nije dovoljno?

Osećam šum sumnje u njemu. Još je stari lovac iz šuma.

— Ovde smo gospodari svoje sudbine. Sledimo put Konkvistadora, vodimo druge za sobom. Tamo... samo tvoja reč da će sve biti u redu.

— Na admiralskom brodu ima najviše džet-lovaca. I tamo će svako voditi grupu za napad. Zar nismo počastvovani?

Ostali ćute i posmatraju moj znak na čelu, znak kojeg se plaše, znak obuzetosti Redom Mistika. Ftur pokušava svojim čulom da dopre do moje mentalnosti, ali odgurnuo sam ga brzo i snažno. Za sada mi nije bilo potrebno ničije prijateljstvo.

— Ponesite najnužnije — dodajem.

— Znači oružje — kaže Ar Dugodlaki. — Konkvistadorima je ono najnužnije.

— Sastanak ispred lansirane rampe VI, za deset brodskih minuta — reko i okrenuh leđa. Razgovor je bio završen.

Vratio sam se u svoju kabinu i pogledao svaki kutak. Nisam želeo ništa da ostavim iza sebe, ništa što bi moglo da ukaže da Red stoji iza

predstojeće izdaje. Molitva staje u moj letački ranac, bez nje ni moj život ne znači ništa. Dok koračam kroz hodnik našeg invazionog broda ka lansiranoj rampi VI, razmišljam. Muči me samo jedna pomisao – gde je Mistik čiji je zadatak da me i neposredno nadgleda?

Iskrsnuo je iz poprečnog hodnika kao odjek na moje sopstvene misli. Mutantsko lice, obavijeno kapuljačom, iskri mržnjom. Prokleti mutantski pas! Osluškiavao je pojačani napon moga uma i čekao me na ovom mestu. Lako može da kontroliše prolaze i da odavde skreće nepoželjne. Ipak, prema njemu mogu da zauzmem nezavisan stav. Znak siona je znak moje pokornosti Ratvi, ali ne i ostalim Mysticima. Moje misli mogu da ostanu samo moje. Da li ću, kasnije, uspeti da ih sačuvam od pogubne Ratvine volje? Kasnije je kasnije, ovaj mutant je želeo nešto od mene.

Zastajem i savijam glavu u znak pokornosti Redu. Usne mi šapuću obredne reči molitve pokajanja i poslušnosti. Odmah je usledilo pitanje:

– Zašto si odabrao reč kao način međusobnog komuniciranja?

Tirkizne oči lepe se za moje zenice, ali ja nisam nestali Anku Lisica: odbijam lako hipnotišući napad njegovih zenica. Moj glas je blag, prepun naglašenih tonova sionske poniznosti, – veština koju sam mnogo puta upražnjavao i koja mi je sada koristila. Mutant je morao da dobije zadovoljavajuće objašnjenje.

– Zbog ostalih, gospodaru Prodi. I onako nas svi mrze. Pomislio sam da je normalnije da upotrebljavam reč, umesto misli. Neupućeni ne mogu da prodru u pravo značenje.

– Kako znaš moje ime? – siktav glas me je presekao.

Sve zvezde! Brzopleto sam izgovorio njegovo ime, vidim da se napreže i pojačava mentalni oklop oko sebe. Sumnja u moju silu, ne oseća je, ali sumnja. Morao sam brzo nešto da izmislim.

– Onaj koji je primus inter pares, gospodar Ratva, izgovori ga u mojim mislima. Moje je da poštujem ime i položaj.

Da li je zadovoljan? Nisam mogao ništa da pročitam sa tog uvoštenog lica. Ratvino ime možda znači sigurnost i objašnjenje, ali jedan Mistik uvek je ispitivao sve mogućnosti.

– Kako komuniciraš sa Ratvom?

– Molitvom. U mom je rancu, predstavlja bit moje egzistencije.

– Molitva nikada ne sme da dopadne u tuđe ruke. Tvoja smrt mora da dođe kasnije. Prvo nju treba da uništiš.

Sagnuh glavu. Osećao sam navalu snage iz podsvesti, ali morao sam da se uzdržim. Za ostvarenje davnašnjeg plana nisam smeo ranije da reagujem. Možda ga je Ratva namerno poslao da me iskušava? Nisam ništa smeo da prepustim slučaju.

– Sve znam – odgovorio sam. – Sledim naredbe gospodara Ratve.

– Mutantsko lice promenilo je izraz. Sada je na njemu bilo još više mržnje. – Ratva je lud što ti veruje, robe. Trebalo je davno da te sagori. Upotrebljavaš reč, ne otvaraš um u mom prisustvu, glas ti je promenjen u ličnim korekcijama. Ne verujem ti, robe. I znaj – biću neprestano uz tebe. Na najmanji znak izdaje, bićeš prvi kome će sagoreti mozak! Odlazi!

– Gospodaru... – promrmljao sam, sagnuvši pogled. Znak pokornosti ali i delimičnog prezrenja. Neka razmišlja i o tome. Okrenuo

sam se i požurio dalje hodnikom. Nije bilo sumnje — Ratva je želeo da neprestano uz sebe imam senku Reda nad glavom. To je bilo i dobro ali i greška. Greška koju sam morao da iskoristim. Ratva bez Molitve nije mogao mnogo da utiče na mene, a ja sam sada imao opravdanje za njenu dalju neupotrebu. Mistik Pradi biće uz mene, ali ulazak u moj um mu je nemoguć. Nisam sumnjao da će koristiti svoje mutantske moći u kontrolisanju događaja u koje ću biti umešan.

Sve do jednog trenutka. Onda ću ja preuzeti igru u svoje ruke. Do tada sam Bor bezimeni, rob i sion. Niko.

Svi su bili pred uzletištem. Odbrao sam letilicu koja je imala droidska posadu i koja će nas najbrže prebaciti do broda Trekora Surovog. Mistika nigde nisam video, ali nisam sumnjao u njegove sposobnosti. Poleteće za nama u svakom slučaju.

Letilica je brza i uskoro sustižemo pravilni poredak flote. Admiralski brod je u samom centru, okružen stotinama lovaca i razarača. Droidska posada vrši korekciju putanje i predaje šifru pripadnosti Floti.

— Prihvaćeni smo — reče Skato.

— Najzad će nas Trekor povesti u pravu bitku — viknu Hejsud. Ništa se nije promenio još uvek želi okršaje i lomljavu.

Ostali su ćutljivi i namršteni. Dok se naš brod približava admiralskom brodu Trekora Surovog, uspostavljam kontakt sa Pelašanimom Ftuirom. Moj mentalni dodir sasvim ga je iznenadio.

— Ne plaši se — projektovao sam mu misao. — Želim da se saglasimo u nečemu. Ostali ne mogu da nas prate. Tvoja pomoć mi je neo-

phodna. Otvoriću svoj emocionalni deo, možeš sve da uvidiš i u površnom ispitivanju.

Fturov emocionalni pipak dotače me i odmaknu se. Bio je uveren da sam mu predočio istinu.

— Zar nisi zakleti sion?

— Tačno — odgovorih mislju — jedan žrtvovani deo moje mentalnosti u pokornosti je prema Ratvi Mistiku. Mislim da sam uspeo da ga prevarim. Ne veruje mi, kao ni ovaj drugi, što je na našem brodu. Ali, potreban sam mu.

— Sa kim sada razmenjujem misli?

— Sa Borom Dvorukim, onim Borom koji te je dva puta spasao kod tvrđave Feridaj. Žao mi je što te podsećam na to, ali ti si neophodan u izvršenju mogā plana.

— Moj život pripada tebi. Samo, upozoravam te na jedno: u mogućnosti sam da osetim i najmanju emocionalnu promenu kod tebe. Ne pokušavaj da me zaraziš misticizmom.

— To i ne nameravam, Ftui. Red teži ka dominaciji nad celim slobodnim svemirom i ne preza ni pred čim. Sva bića imaju određeno mesto u njihovom predviđenom kosmičkom ustrojstvu. To je mračnjaštvo i samo zlo, a Trekor je do sada bio samo pion u njihovim planovima. Moraš da budeš upoznat sa činjenicama, Ftui. Trekor ne želi da se sudari sa Otpadnicima, leti da pregovara. Ali, kasno. Mistici su to saznali, i svojom spletom porušili Trekorove planove.

— Kako? — Fturova misao odjeknu u mojoj glavi.

— Postoji nešto... sprava, mehanizam prenošenja trenutnih poruka i razmena misli preko vaskolikog prostora. Zovemo je Molitva; u stvari, to je ansibl, tehnika koju

nema niko osim Reda. Tako su dobili neophodno potrebno vreme a da nisu sebe otkrili.

– Podlo.

– Slažem se, ali to neće zaustaviti Red. Prekasno je da pokušam zaustavljanje započetog. Trekor Surovi mrzi Mistike i neće verovati ni reč. Na kraju, nije ni zaslužio bilo kakvu milost. Naumio sam da pomognem drugoj, pravednoj strani.

– Otpadnicima? – Fturova misao bila je u izvesnoj meri obojena prezrenjem, iznenađenošću i nevericom.

– Upravo njima – odvratih mislju. – I ti si, kao i ostali kondicioniran konkvistadorskom doktrinom, bez obzira što poseduješ misaonu osetljivost. Tvoje telo nije imuno na droge. Otpadnici, kako ih je Red nazvao, jedini pružaju pravednu perspektivu našoj Galaksiji, – budućnost u kojoj će znanje i jedinstvo svih živih bića biti merilo kretanja. Ne kastinstvo, niti vladavina terora i smrti, već vladavina intelekta i visoko razvijene tehnologije. Galaksija može biti dom za sve. Fture.

– Istina... ponekad sam slično razmišljao. Sve dok me droga ne bi obuzela. Kasnije sam mrmljao i ponavljao reči kodeksa i napadao sa ostalima. Moja vrsta nije ratnička i mrzim što sam Konkvistador. Ali, usamljeni smo i preslabi za otpor. Možda... možda si ti u pravu. Ali, suviše je riskantno. Postoji i taj drugi redovnik Mistika.

– Sve je osmišljeno, Fture. Kada Otpadnici napadnu, bićemo iznenađeni i zatečeni. Flota će se raspasti i nastaće rasulo. Ne sumnjam da će pokušati sa napadom. Atakovaće na moju podeljenost, jer zna da ovako dualan ne mogu ravnopravno da mu se oduprem.

– Shvatam na šta misliš. Ali, moja sposobnost je pasivne prirode. To je genetski razvijeno kod Pelašanina. Nemamo sposobnost napada. Zlo se ne nastanjuje u nama.

– Želim samo da u odsudnim trenucima budeš sa mnom. Ja moram da raskinem lance kojima me je vezao Ratva.

– To je veoma opasno. Mogao bi zauvek da ostaneš zamračenog uma, ili da izgubiš dodir sa realnošću.

– Ili da budem mrtav. Ipak, odabiram upravo to, prijatelju. Obračun sa Mysticima ubrzo predstoji, jer kad flota Trekora Surovog bude uništena, oni će udariti. Računaju da će i Trekor i ujedinjeni Otpadnici biti mnogo iskrvavljeni, polomljenih zuba. A oni poseduju Molitvu, mnogo molitvi na svakom brodu, na svakom mestu gde je makar i jedan Mistik. Red je stoglava Hidra, prijatelju, raširena po Univerzumu; oni su samo zlo i večita tama. Ovaj moj ansibl moram da sačuvam jer će predstavljati osnovu za naše brzo komuniciranje. Time ćemo pokušati da uverimo Otpadnike da smo uz njih.

Ubedio si me, Bore Dvoruki. Šta je moja uloga?

– Ako ostanem živ u svom pokušaju da se iščupam iz Ratvinih okova, napašću na ovog koji je postao moja senka. Biću još slab i neusaglašene mentalnosti. Zajedno ćemo moći da se odupremo Pradiju.

– Neka bude tako – njegova misao bila je odlučna i prijateljska. Naš misaoni razgovor bio je završen u trenutku kada nas je velika luka na gigantskom admiralskom brodu privlačila usisnom snagom svog magnetskog polja.

Pristali smo i izašli jedan po jedan. Pristupio nam je uniformisani

pukovnik. Olovna pigmentacija kože, mačje lice i uši – sve je to govorilo da je Dvoruki sa Rasprnuća, planete one zveri, Irtana. Osećam da nas mrzi, ali ćuti i klima glavom svakom pojedinačno. Konkvistadori smo a oni znaju da nateraju druge da ih poštuju. Konačno, pogled mu se zaustavlja na mom čelu, na znaku siona. Njegove zenice se raširiše dovoljno da bih pročitao strah. Red Mistika je vekovima usadio strah u sve oko sebe.

– Gospodar je odobrio audijenciju. Jedino... ti!

Pogled mu je uperen u mene. Ne skriva svoju mržnju.

– Konkvistador sam – rekoh – i želim da stupim pred svog gospodara.

– Žig ti stoji na čelu. Ti pripadaš Redu Mistika.

– Samo učenik – odvratih. – Nisam kriv što iz mene zrači mentalnost. Rob sam svog tela kao i svi ostali. Iz bespuća vasiona doveden sam u jato odabranih. Postadoh i Konkvistador i izgarah u plamenu Feridaja. Obarao sam neprijatelja nad nebom Edere i Linksa... Zaslužih da oči milostivog pređu i preko mene.

Svu svoju rečitost, uz prikriveno delovanje snage glasa usmerio sam na mačje lice. Pokolebao se, osećao sam da računa za i protiv mog prisustva. Bilo je neophodno da izađem pred Trekora.

– Gospodaru tvoj Red nije baš po volji – promumlao je.

I time se odao. Bio sam spreman da uđem u njegov um. Odahnuh i nastavih pritiskom hipnotičkog glasa.

– Iz mojih reči, ako me oslovi, sagledaće pokornost koja prvenstveno pripada njemu. Dokazaću. A onaj ko bude iz mog prisustva

može lako da se domogne unapređenja.

Licem mu pređe kratki trzaj ushićenja. Nabacio sam mu mogućnost napredovanja a to mačje lice nije želelo da propusti.

– Krenite odmah. Gospodar se odmara posle napornih meditacija i biće milostiv. Zovem se Rugu, robe – dodao je tiše samo meni. – Rugu, ne zaboravi da spomeneš, ako te njegova svetlost zapita...

– Ako... – odgovorih. Ostao je da gleda za nama dok nas je prihvatio oficir iz garde Trekora Surovog.

Prolazili smo mnogim hodnicima, menjali liftove i nivoe, sve dok nismo izgubili sav zvuk brodskih mašina za nama. Na ovom mestu carovao je mir. Užurbana posada jurila je za svojim zadacima dok smo prolazili. Nikog naročito nije uznemiravala prisutnost Konkvistadora. Jedino ako bi neko zadržao pogled na mom sionskom znaku, uzmakao bi sa strahom i gađenjem.

Pred jednim vratima poručnik nam odsečno naredi pokretom svoje treće leve ruke da odložimo lično naoružanje. – Izadite pred gospodara Trekora čistih misli i prazna srca. Zaslužite milost da umrete za njega. Pristupite mu obojena pogleda.

Koliko je bilo droge poslušnosti u mojim prijateljima? Nisam znao, ali video sam opuštenost na njihovim licima. Bili su, očito, pripremljeni za ovako nešto.

Vrata se otvoriše bešumno i mi stupismo pred lice gospodara polovine Galaksije, osvajača zvezdanih puteva, vatrenom dahu hiljada sunaca, uništitelju pobunjenika. Molitva je uz mene, sklopljena u delovima koji su u letačkom kombinezonu. Ona predstavlja moj život i

ono što je potrebno za otpor Misticima. Uzdahnuh, istisnuh ostale primisli i stvrdnuh masku na svom licu. Uдох kao poslednji. Moj znak siona na čelu počeo da pulsira.

Trekor Surovi je bio tu. Sedeo je i čekao.

13.

— Ti — reče, — ti si Mistik!

Mrzi dok izgovara tu reč, lice mu je grč prezira i gađenja, pomešano sa prikrivenim strahom. Dodirnuh prstima znak.

— Samo odabrani učenik. Moje telo je telo Konkvistadora.

— Tako? Koliko si to i ostao?

— Prah sam...

— Dosta! — zaurao je Trekor Surovi. — Neprestano oko sebe vidam te odore i ta mutantska lica! Zašto sam ih slušao i izgubio pola Galaksije! Mogao sam da obnovim Imperiju, a gde sam sada?

Gomila straha i mesa. Sedi na uzdignutom postolju, uokvirenom energetskom zavesom. Trekor Surovi se panično bojao smrti. Telo mu je prepuno sala, koje njegove kosti i trup ne mogu uspešno da nose. Prepoznajem dejstvo, dugotrajno, možda desetogodišnje dejstvo droge za telesnu stimulaciju. To biće, zaokrugljeno i sastavljeno od straha, besa i nemoći, nosilo je nadimak Surovi. Koža mu je bila zelenkasta, prelivajuća, smežurana u hiljadama bora. Očni kapci pokrivali su zenice: ostajale su samo dve tačke koje su sijale. Gola lobanja — prekrivena šlemom za pojačavanje moždanih talasa. Trekor je, očigledno, želeo nešto od moći koje su posedovali Mistici. Šta su mu dali — šlem igračku, koja je proizvodila šumove i zbrku u izludolj glavi? Sa imenom Trekora Surovog Konkvistadori su često plovili u smrt.

Dejstvo droge u venama mojih prijatelja tera ih da u njemu vide nadmoćno biće. U kakvim samo bojama, u kojoj uzvišenoj predstavi. Iza svoje energetske zavesu vidi sionski znak na mom čelu i nastavlja da urla. Zna da mogu da ga vidim u pravom svetlu, i to izaziva bujicu optužbi na Red, Mistike, na sve oko njega. Čekam dok moji prijatelji mrmljaju svete reči zakletve iz kodeksa, udaraju se rukama po grudima i izlaze na kraju. Nikada neće saznati da su gledali samo obojenu iluziju, kombinaciju droge u sebi i tehnike ispred sebe.

— Odrekni se — rekao je iznenada. — Pljuni na Red!

To je vrhunsko svetogrđe. Jedan Mistik bi ili napao, ili bi sagoreo sopstveni mozak. Ali, ja nisam Mistik, samo sam učenik, sion. Tu je ostajala jedina šansa da zavaram Trekora. Morao sam da se slomim pred njim, morao sam samo rečju, pokretom, telom da izvedem sopstvenu iluziju. Energetska zavesa ispred i oko njega, mogla bi da registruje pokušaj mentalnog uticaja. Još nije bilo vreme za završni udarac.

— Dokaži da si moj ratnik! Odrekni se učenja! Neka jedno pobedi!

Maska sam, u led pretvoren. Isključujem implantirani mehanizam samosagorevanja, spuštam se na jedno koleno i pokrивam svoj sionski znak. Ratva bi izludeo ovog momenta, ali on je i želeo ovako nešto. Ne baš ovo, ali jedini način da Trekor veruje bio je baš ovaj.

Ponavljam davno naučenu zakletvu Konkvistadora. Moj glas je maksimalno hipnotičan, pokreti maksimalno proračunati — da izraze moje pravo uverenje pripadnosti ratništvu.

Energo – zavesa je spala i ta krea-
tura se dovukla do mene. Nigde ne
vidim nijednog od garde, ili su
veoma brižljivo skriveni sa upere-
nim polarizatorima.

– Ipak te groznica nije sasvim
obuzela. Znao sam da su šuplji. Za-
što sam ih prihvatao?

Govorio je i valjao se po ogrom-
noj prostoriji, zagledan u obasjane
ekrane. Sada!

Uslovljenost u meni, Bor sion je
naglo krenuo napred. Ne poseduje
nikakvu mentalnu odbranu, šlem je
obična igračka za moju snažnu vo-
lju i ja prodirem u njegov otvoreni
um. Ne sputavam njegove pokrete,
zadovoljavam se samo čitanjem
najskrivenijih misli. Da, Trekor Su-
rovi je razmišljao na svoj način. Pri-
mirje sa Otpadnicima, ali samo kao
štit pred njihovom ekspanzijom.
Nikada nije želeo pravi mir, samo
dalja osvajanja. Nameravao je da ih
zaslepi svojom miroljubivošću a da
zatim udari svom snagom. Stari os-
vajački trik iz prošlosti.

Uslovljenost koju sam imao od
Ratve je zadovoljna. Povlačim se iz
Trekorovog uma i dižem pogled.
Kao da je tada došao sebi. Mržnja
mu se vraća u obraze i crne tačke
što predstavljaju oči, koža dobija
još tamniju nijansu zelenog.

– Odlazi – prosiktao je, – odla-
zi! Dajem ti milost za pokazanu po-
kornost. Prvi ćeš izgoreti u samou-
bilačkom napadu! Zar nisam milos-
tiv, robe?

Izlazim, ostavljajući ono što se
nazivalo samom Surovošću. Smrt
se već igrala sa njim.

U svojoj kabini rasklapam i po-
lako sastavljam Molitvu. Ansibl je
spreman, nameštam svoje telo pred
ekranom i stavljam ruke u pro-
store za vezivanje. Mentalno tkanje

sklapa se iznad mojih šaka, dodiru-
jem znakom na čelu usijano dugme.
I čekam da me Ratva, gospodar
primi u svoje misli.

... Zar ti nisam govorio, Korgu?
Izdaja i samo izdaja. A naš Red Mi-
stika mora da preuzme sudbinu
između zvezda...

Korgu – ja? Ta misao mi je izle-
tela ka Ratvi.

Milostiv je i dopušta da vidim ne-
što slično osmehu na tom mumifici-
ranom licu.

... Ti, verni. Korgu sadrži sve
tvoje osobine u sebi, to je tvoje novo
ime. Zaslužio si ga...

Iz mog uma, iz uslovljenog i poko-
renog dela mogao je sve da pročita.
Bio je zadovoljan viđenim. Zmija je
uvukla zube, ali samo na trenutak.

... Ubrzo stižete na mesto kon-
takta. Obavi svoj zadatak i sačuvaj
Molitvu. Po cenu cele flote i života
svih. Jedino su te dve stvari bitne...

Jedna stvar je Molitva. Druga
stvar sam ja.

Slike nestaje, veza na mojim ša-
kama se rasklapa. Struja više ne
prolazi kroz moje telo, slobodan
sam. Ratva ništa nije mogao da pro-
nade u mom očišćenom umu.

Opet sam bez Molitve, sam, ležim
u svojoj kabini. Nešto kao plitka
struja stvara zgusnuti naboj elek-
tromagnetskih impulsa u mom
mozgu. Deo moje svesnosti i dalje je
strogo kontrolisan i svako prena-
gleno iskakanje prouzrokovalo bi
udar na telo.

Lagano, snagom volje, otvaram
podsvet. Znam šta mi je činiti: post-
oji samo jedan način da moja men-
talnost pokulja iz dubina u koje
sam je gurnuo. Samo smrt.

Telo mi je opušteno, ali misli su
mi nepovezane i uznemirene. Uz le-
žaj je i večito prisutna igla. Naglo,
divlje i mnogo brže, pre nego što je

moja svesnost, kontrolisana Ratvi-
nom uslovljenošću, mogla da rea-
guje, ubrizgavam trostruku dozu u
venu. Padam natrag na ležaj, dok
moje misli urlaju naredbe. Pre-
kasno, ruke me ne slušaju, spor
sam, prespor, veze su snažno oko
mog trupa, ja sam pun smrtonosne
doze. Svestan sam da sam poludeo i
da smrt dolazi tačno za dva minuta.
Lud sam, lud sam, lud sam... ponav-
ljam, pokušavajući da nešto uradim
sa svojom prestrašenom svesnošću.
Jezik mi je odebljao i sve što mogu
da učinim je da iz usta ispuštam
krkljanje i nerazumljivo mrmljanje.
Krv mi ubrzava, doza je prejaka i
za moje konkvistadorsko kondicio-
nirano telo. Tačno odmerena da-
vala je najbolje rezultate pokorno-
sti, i to svaki ratnik nosi u sebi kao
refleks. Tada se stvorom, bićem ili
Dvorukim može gospodariti samo
glasom. Sve te moje misli izvrću se
preda mnom kao izvesnost.

Smrt. Smrt. Smrt za minut uda-
riće u moje meso, u srce, razneti
moje mišiće i moj mozak, razvejati
moju izgublenu i dvojnju ličnost.
Mišići mi se nadimaju, kombinezon
puca po šavovima, ali veze su pre-
jake. Uprkos tome, telo mi bubri,
pritisak mi je iznutra sve veći i doži-
veću strašnu smrt. Eksplodiraću
kao kada bih se našao bez zaštit-
nog odela u vakuumu kosmičkih
praznina.

Moram da zbacim veze sa okova-
nog tela!

Ne želim da umrem! Hoću život!

Moram da se spasim! Ja sam
Korgu, verni, znak je na mom čelu.
U mozgu odjekuju urlajuće na-
redbe, moji krikovi su nemi i
užasni, ali sve postaje kasno. Još
dvadesetak sekundi i pretvoriću se
u komade bezobličnog mesa.

Sekunde predstavljaju male več-
nosti u kojima mnogo puta
umirem, povraćam se i vapim za
životom. Kraj se približava.

Urlam. Urlam iskolačenih očiju
zasićenih strahom, urlam svojom
nemošću, svojom svesnošću koja ne
može da prihvati planove podsve-
sti.

Ne! Ne! Ne u rasprsnuće!

14

Nultno vreme, poslednja sekunda
istiće. I tada svi okovi prskaju, men-
talna energija i sila iz zabravljene
podsvesti šiknu napred i samo na-
pred, puni moj um i moju svesnost,
otkida svu uslovljenost Ratvinih
usađenih naredbi. Ponovo sam go-
spodar tela, gospodar sopstvenih
pokreta. U najmanjim delićima vre-
mena pronalazim prava rešenja,
oslobađam se veza, smirujem besni
rad nadraženih srčanih mišića, smi-
rujem krvotok, regulišem i vraćam
disanje, moja pluća rade, telo se po-
lako stabilizuje i dobija ranije funk-
cije. Neutrališem dalje dejstvo
droge snažnim impulsima svog pro-
buđenog metabolizma.

Širim svoju mentalnost, rasprosti-
rem se i dalje i pronalazim svoje
prijatelje. Blago dodirujem Ftura,
koji se budi u svojoj kabini, osetivši
moj mentalni dodir.

— Bore! Kako si uspeo?

Pitanje, obojeno snažnom prija-
teljskom emocijom odjeknulo je u
mojim mislima. Ftur je vešto kori-
stio svoju telepatiju.

— Smrt mi je pomogla — odvra-
tio sam mišlju.

— Zgusnut si i nemoguće je pro-
dreti u tebe — odvratio je. — Ob-
jasni mi sam svoje misli.

— Govorio sam ti o svom planu.
Ratva je opasan protivnik, to sam
odmah znao. A ja nisam smeo da

dozvolim da me prvi dohvati u stanju u kome sam se nalazio. Nisam bio svestan sopstvenih sposobnosti i lako sam mogao da potpadnem pod njegov dominantni uticaj. A to bi bilo gore od smrti. Postao bih njegov rob i egzekutor, ubijao bih mislima. Video je kakva je dubina zadesila Irtana – Feridaj, sećaš se? Ubio je Ankua Lisicu pred mojim očima i iz mene je pokuljala, naglo i nepredvidivo, mentalna sila. Irtan je raznesen, ali Ratva je napao. Mogao sam da biram – ili da prihvatim obračun i rizikujem neuspeh, ili...

– Neuspeh? Zašto? Tvoja mentalnost možda je jača.

– Da, ali nisam još umeo da je kontrolisem voljom. A Ratva nije bio sam, tamo na Orionisu. Mnogo mutantskih umova ne bih mogao da pobedim, ili bih ostao u stanju ni pobeđe ni poraza, zarobljen duboko u nedrima planete. Odabrao sam drugu mogućnost... Dao sam Ratvi šansu da me pobedi i dobije uverenje da je nadmoćan. Red Mistika je vekovima uzgajao genetičku mutaciju i usavršavao mentalne moći. Ja sam iznikao iznenada, bio sam nepoznat i slučaj za proveru. Zatvorio sam svoja saznanja, bunt i otpore duboko u podsvest, tamo gde Ratva nije mogao da prođe. Osvojio je nekoliko mentalnih nivoa i time se zadovoljio. U svojoj slepoj taštini, pomislio je da je to sve što posedujem. Moju svesnost je uslovio pokornošću prema njemu i proveravao me je neprestano. Molitva mu je služila kao dodatna kontrola. Uvek je u međusobnim komunikacijama mogao da iznova proverava moj um, da vrši korekcije, da stvara uslovljene misaone refleksije i da mi daje naređenja.

– Nije mu uspelo.

– Bila je to velika neizvesnost. Ni sam nisam znao kako će samo moje telo da reaguje. Svesnost je kontrolisala moje voljne radnje, moje pokrete, delimično i govor i kretanje. Ali, ne u potpunosti. Uvek sam imao malo vremena da prvi zakoračim i podstaknem događaje u pravcu koji je meni odgovarao. Droga je mogla ranije da me ubije, ali moja podsvest i moja mentalna sila uvek su reagovali u neposrednoj opasnosti od smrti. Smrt, da. Jedino mi je ostajalo da se kockam sa njom i pokušam da se otmem iz Ratvine uslovljenosti. Pokazalo se da je moja mentalnost jača. Plan koji sam ranije doneo u bljesku jednog dela sekunde izdržao je na ispitu. Nije bilo drugog načina, Ftura.

– Shvatam. Ja ne bih uspeo u tome, Bore. Šta sada nameravaš?

– Sećaš li se našeg dogovora? Mistik Pradi je negde na brodu, u to sam siguran. Njegov zadatak je da me nikako ne ostavlja na miru. Samo činjenica da sam bio pod neposrednom Ratvinom kontrolom zadržavala ga je da me ne napadne. Sada već može da oseti moju probuđenu mentalnost i ne sumnjam da će napasti...

– Kada i gde?

– Pretpostavljam, u momentima samog napada. Nastaće rasulo i svi ćemo biti zaokupljeni spasavanjem. Ostaćemo u misaonoj vezi.

– Kad god me pozoveš, Bore. Moj život još uvek pripada tebi, prijatelju.

Isključio sam se iz misaonog kontakta sa Ftutom i lagano ustao sa ležaja. Moje telo povratilo je sve svoje funkcije i kretao sam se sa lakoćom.

Koliko nam je preostajalo do kontakta sa prethodnicom Otpadničke

flote? Moji zaključci bazirali su se negde oko jednog brodskog dana. Klizimo ka mestu sastanka.

Droid mi pristupi na dežurnom mestu. Nalazio sam se na komandnom mostu broda. Odavde su se širili svi nervni centri, dolazili svi spoljni podaci sa radara za duboko snimanje svemira, kao i podaci koje su slali lovci izviđači. Ovoga puta lovaca nije bilo, po specijalnom naređenju gospodara Trekora. Za nekog ko vodi invaziju flotu to bi bilo nerazumno, ali za onoga ko priželjkuje pregovore i sprema pakleni klopku bilo je pravilno rešenje.

Noć je, po brodskom vremenu. Većina osoblja je u svojim kabinama, aparati i droidi su u neprestanom dežuranju. Ali, i ja sam tu. Očekujem.

– Molim da obratite pažnju na ekrane spolnog dubinskog osmatranja – reče droid.

Moje pokretno sedište kliznu ka mestu gde je bilo nekoliko desetina velikih ekrana, koji su nadzirali sve kvadrante prostora oko flote. Uključio sam ih i suočio se sa nemim crnilom kosmosa. – Pa? – rekoh. – U čemu je problem, droidu? Šta si ti?

– Operator. Molim, pojačajte na maksimalni prijem.

Pojačao sam i odmah shvatio zabrinutost droida. Da li je osećao zabrinutost kao tipičnu manifestaciju misaonog bića, ili je ovo što sam gledao izazvalo adekvatne proračune u njegovoj droidske glavi? Mnogo sitnih tačkica nalazilo se iza nas. Nije bilo sumnje da su to nepoznate letilice.

– Iza nas su – rekoh. – Mogu biti samo pripadnici naše flote, droidu.

– To je neprijatelj – mehanički glas nije se saglasio sa mnom. Znao sam to, čim sam ih ugledao, ali nastavljao sam započetu igru. Trebalo je maksimalno dobiti u vremenu.

– Neprijatelj? – ponovio sam za njim. – Kakav neprijatelj? On je pred nama, droidu, i jedino se iz tog pravca i kvadranta prostora može očekivati. Prevario si se. To su naši. Pojačanje. Da, upravo pojačanje.

Droid nije imao nameru da odstane. Izgledao je u dlaku kao i Klostroks, samo nije imao ono čudno svetlucanje krijući po sebi. Nije postojala mogućnost da upotrebim mentalnu silu na mehaničkoj tvorevini; preostajalo je samo blefiranje i poslednja krajnost – uništenje.

– Dužnost mi je da upozorim. Programiran sam da bezpogovorno štitim brod. Brodovi iza nas ne žele da se identifikuju, niti odgovaraju na emotivne šifre. To je protiv svih pravila. Nesmanjenom brzinom nam se približavaju. Za vreme od 180 minus sedam brodskih sekundi biće u poziciji za raspoređivanje. Za 360 minus devet brodskih sekundi mogu da napadnu.

– Zašto ne alarmiraš nekog od pretpostavljenih bića?

– Pravila nalažu: prvom dežurnom ljudskom biću. Vi ste tako klasifikovani. U slučaju da vi odbijete takvu mogućnost napada, moram obavestiti direktno gospodara Trekora.

Vreme je isticalo a droid nije znao kako da reaguje. Ja nisam odbijao mogućnost nepoznatih, ali ništa nisam ni preduzimao. Mašina je bila u konfuziji.

– Šta si čekao do sada? Radari spolnog osmatranja funkcionalni su na velikim udaljenostima? Zašto si oklevao?

– Nisam oklevao. Nisam bio na dužnosti.

– Ko je bio na tvom mestu? Nisi jedini droid operator na admiralskom brodu. Posada se broji na stotine. Šta je sa ostalima?

– Imali smo šifrovano naređenje. Morali smo da odemo sa svojih mesta.

O čemu je govorio ovaj droid? Morao sam to da razjasnim.

– Kakvo naređenje? I gde je dežurna ljudska posada? Zašto baš sada nema nikoga?

Naslućivao sam ko stoji iza svega. Jedino je biće sa snažnom mentalnom silom moglo da neutrališe veliki broj misaonih bića. Iz nekog od oficira izvukao je tajne šifre i onesposobio celokupnu droidsku posadu. A zatim je ovoga poslao kod mene. Ko?

Jedino jedan Mistik.

Dovoljno snažan i efikasan za takvu stvar. Neko kao Pradi. Obdaren silom i velikom mržnjom. Mržnjom prema meni.

Pritisnuo sam na terminalu brojeve kabina i aktivirao buđenje Skatua, Hejsuda, Ara, Ruika, Crnog Gloma i Ftura. Tačke na ekranu prerastale su u sve veće i veće oblike. Pritisnuo sam i alarm koji će ih probuditi i iz najdubljeg sna. A zatim sam aktivirao sve kabine, uključujući i posebni terminal u prostorijama Trekora Surovog. Ako je pri svesti.

Dolazili su. Flota Otpadnika bila je iza nas i pretpostavljao sam da su na poziciji za raspoređivanje. Kao roj osica jurnuće na uspavanu armadu. Zašto je Pradi išao meni na ruku? On je morao da oseti moj probuđeni mentalni vulkan, ili nije verovao da ću se i ja iz ovoga izvući. Sem ako mu Ratva nije izdao posebna uputstva. Bez svedoka, bez

Bora Dvorukog, sada Korgua. Verni je samo mrtav i pretvoren u atome mogao da garantuje pokornost.

Alarm je obojio sve ekrane na svakom mestu u armadi. Neprijateljski brodovi su bili spremni, naša flota je bila uspavani gorostas i sada je bila u bezizlaznoj situaciji. I tada je otpočelo...

15

Bljesak! Jonski zid se rasprši pred neuporedivom snagom betamlaza i čelni brod se istopi – rasprši i čestice. Napali su sa svom sigurnošću lovca koji pouzdano zna da mu je lovina bespomoćna i uspavana. Mistici su perfektno završili svoj lukavi krug – Otpadnička flota je jurila da kazni omrznutog naprijatelja Trekora Surovog, a ovaj je bio uspavan i zavarán sopstvenom promašenom lukavošću.

Alarm je isterao posadu na hodnike, naređenja su iskakala po po svim ekranima: svi u borbene jedinice! Svi piloti i ratnici Konkvistadori u napadne jedinice! Svetla upozorenja su se palila i gasila, droidi su jurili levo-desno, izluđeni izmešanim šiframa, Pradi je besprekorno završio svoj deo posla. U kondicioniranim umovima mojih prijatelja odjekivala je samo jedna pomisao, koja ih je gurnula u vrtlog besa i pomame: napad!

Admiralski brod je zauzimao i izvodio komplikovani manevar prelaženja u borbenu poziciju u prostoru, naš kvadrant je bio pod duplim udarom. Nalazili smo se u blizini planete Ekvilon, gde je trebalo da dođe do susreta Trekora i Otpadničkih voda. Odande je moćna planetna vatra mogla da utiče na tok bitke. Vizuelne jedinice promicale

su ekranom, kompjuteri su nastavljali da prosleđuju podatke.

Brod je bio u haosu, dok sam trčao kroz hodnik ka svojoj kabini. Upao sam i zgrabio svo oružje, brzo se opremio i spakovanu Molitvu ubacio u ranac koji mi je prijanjao uz leđa. Samo smrt mogla je da me odvoji od ansibla.

U delu sekunde odaslao sam mentalni poziv Fturu. Bio je kraj lansirnih rampi i u silnom uzbuđenju. Njegove emocije preplaviše mi glavu.

– Bor! Bor! Izludeli su svi redom! Puni su droge i ne mogu više da ih zadržavam! Nešto... nešto utiče na njih i žele da me raskomadaju!

– Pradi! – uzvratio sam mu mislju. Pradi utiče na brodske događaje i napada, gurajući sve u smrt! Obuzdaj ih koliko mi je potrebno da stignem, ne mogu da delujem uz prisustvo tolikog energetskog naboja! Mogao bih da nekoga ubijem pogrešno usmerenim mentalnim dejstvom! Dolazim!

Probijao sam se svom žestinom, udarajući levo i desno. Hodnici su bili zakrčeni, ekrani su pokazivali da su letilice napadača probile odbranu i da je brod pogođen na nekoliko mesta. Našao sam se u hodniku iz kojeg sam mogao da dospem na dve strane – do hangara gde su se nalazili lovci i moji prijatelji, ali i do nivoa gde je bio kompleks prostorija Trekora Surovog. Odabrao sam ovo drugo. Želeo sam da se susretnem sa Pradijem. Dok god je uticao na događaje, bio je opasan, a nisam želeo da imam zmiiju otrovnicu iza svojih leđa.

Brodska garda nije mi predstavljala nikakvu opasnost. Ispred mene je udarao moj mentalni štit. Prodirao sam u njihove umove i niko od njih nije mogao da me kon-

statuje, zaslepljen mojim dejstvom. Droidi su bili izvesnija opasnost i moj ručni razarač proradi. Dvojica su iznikla iz poprečnog hodnika. Zadatak je bio jedan – ne dopustiti živom biću prolaz u odaje gospodara Trekora. Bacih se u stranu i oružje iz moje desne ruke progovori plamenim jezikom. Širok mlaz energije zahvati ih pre nego što su mogli da aktiviraju samouništavajuće ručne mine i razbaca ih po zidovima. Progoreo sam sigurnosnu bravu i upao unutra. Gde je Trekor?

Krik sa moje leve strane dao mi je odgovor. Jedan, drugi, niz jezivih, neljudskih krikova umirućeg. Poznavao sam takvo dejstvo mentalne sile na mozak koji nije imao odbranu. Pradi! Samo je on mogao tako da napada!

Četvorica u uniformama lične Trekorove garde pokrenuše se i iznikoše iz senki. U sebi su imali samo jednu misao – smrt! Na zenicama im je bio zalepljen moj lik i jurnuli su žestinom dovoljno razornom da me rastrgnu. Nisam želeo da upotrebljavam razarač. Brod se tresao od udara, svaki čas moglo je da dođe do pogotka u neki vitalni deo i sve bi bilo gotovo. Dočekao sam ih snažnim kontraudarom senzibiliteta i srušili su se kao bespomoćne i anemične lutke na pod, trenutno paralisani i isključenih centara za ravnotežu i svih vitalnih čula. Zrak iz razarača razveja vrata preda mnom i već sam se nalazio u prostoriji u koju smo bili uvedeni pred Trekora Surovog.

I sada je bio tu. Ili ono što je ostalo od te marionete. Nije imalo baš šta da se vidi.

Ležao je na podu, široko otvorenih usta i izbuljenih očiju u kojima se video strah i strašna neverica.

Na raspukloj glavi nije bilo ni šlema ni ostalog. Telo mu je predstavljalo samo gomilu eksplodirano-
nog mesa.

Dejstvo mentalne razarajuće sile bilo je užasavajuće. A tvorac i ubica izašao je iz senke iza podijuma pred moje lice. Pradi, Mistik. Sa samouverenim osmehom pobednika.

– Nikada ti nisam verovao, robe – prosiktao je.

– Koristiš reč – odvratio sam. Moj mentalni štit već je odbio njegov prvi napad. Trik sa rečima nije bio dovoljan da me iznenadi. I dalje smo stajali i merili se. Svako je skupljao svoju mentalnost, koncentrisao se i spremao za udar. Jedan nije mogao da izađe iz ove prostori-
je, to sam znao. Neko će se pridružiti lešu koji je već bio na podu.

– Šta si mu učinio? – upitao sam, dok je moj um bio zaokupljen ispitivanjem njegove mentalne personalnosti. I video sam, osetio i napi-
pio mnogo toga.

Snažan, zao um. Mutant, obdaren izvanredno jakim mentalnom si-
lom, okrenutom ka napadanju, po-
koravanju i ubijanju. Kondicionira-
nost do krajnjih granica, do raspr-
nuća. Živa mentalna bomba, koja je
mogla da me odvuče sa sobom. Je li
imao i takav zadatak? Da li je
Ratva i to pripremio kao plan u
planu? Vreme nije radilo za mene,
sekunde su bile i večnost i bljesak
kometa. Naši mentalni prsti stezali
su se, preplitali, lomili. Nasrtao je i
odmah napadao. Projektovao je u
prvi moj mentalni nivo mnoštvo je-
zivih hipnotičkih iluzija. Uzvratio
sam mu istom merom, napadajući
Red i njega samog. Uzmaknuo je a
zatim se vratio. Dotle su naše reči
igrale nezavisnu igru pitanja i odgo-
vora:

– Trekor je bio naš proizvod, iz-
dajniče Reda. Mi smo ga odabrali
između hiljadu sitnih feudalaca i
uzdigli ga. Menjali smo mu genera-
cijama telo i prilagođavali ga.

– Napravili ste monstruma od
njega.

– Takvo telo je moralo da prati
duh. Zvali su ga Surovi, bio je inkar-
nacija besa, svireposti i žeđi za uni-
štavanjem. Telo je predstavljalo
adekvatan odgovor.

– Adekvatnu porugu.

– Nazovi kako hoćeš, izdajniče.

– Bor, Bor se zovem, Pradi. Za-
pamti to pre nego što potoneš u za-
borav.

– Pretiš? Probudio si svoju men-
talnost, ali se varaš da to nisam oče-
kivao. Ratva je i to predvideo. Mogli
smo da te i ranije eliminišemo, ali
bio si potreban za ostvarenje ovog
dela našeg plana.

– Blefiraš, Pradi. Ratva i ti ste
glupi, kao što je i sav vaš Red jedno
i bolesno zaokupljen sopstvenom
veličinom. Prazna ste ljuštura, lišaj
na zdravom telu Galaksije, krasta
koju treba smaknuti noktom. Vaše
vizije su plod halucinantnog i muti-
ranog uma, mrak koji nudite ni-
kada nije mogao uspeti.

– Tvoje reči traže plamenu
kaznu. Gorećeš mnogo puta, nećeš
imati telo a opet ćeš moliti za njega.
Ubijaću te polako, robe.

Reči više nisu mogle da prate
brzinu razmene misli, ali one su se
odslikavale u našim napetim moz-
govima. Bilo je pitanje sekunde ko
će propasti. Napadao je i pokuša-
vao da prodre u mene, ali sam ga
odbijao, ograničen na pasivnu od-
branu.

– Da li je to najjače što možeš da
uчиниš, Pradi? Jesu li iluzije tvoja
najveća moć? To je uspelo kod Tre-
kora ali ne i kod mene.

– Trekor, Trekor... Oblik napunjen usadenom bolesnom željom za moći i veličinom, stvor koji nije posedovao ni najmanji ekvivalenat mentalnosti. Da, Red mu je dao šlem, s kojim je mogao da kontroliše svoje podanike. Raspuknuo mu se na glavi i odneo ga sa sobom u smrt kad sam ga ja napunio sobom...

Tako ga je ubio, sada sam to znao. Pustio ga je u sebe, u mrak i prazninu, otvorio mu je mentalnost koju nepripremljen um nije mogao drugačije da potre nego trenutnim ludilom i eksplodirajućom smrću.

– Vreme je da igru privedemo kraju, Pradi. Brod će se raspasti i ti sa njim. Ratva više neće moći da računa na tvoje usluge. Izgubio si, mutante!

Nije uspeo da odgovori. U beskrajnom delu sekunde, u mom razumu vratio sam se u Stanfarijske šume, video i čuo Ankua Lisicu, njegov lik i glas:

... kao vuk kada poturi grlo pobedniku... kao oprikus kada napadne poslednji put... kao zamka kada se stegne...

Naglo sam se otvorio i Pradi propade u moj otvoreni vrtlog. Crnilo, mrak, tame i smrt, ali ja sam dokučio samo dno i znao sam šta je tamo. Bio je jak, jači od mnogih, ali u sebi je nosio samo zlo. Udario sam svom snagom i njegov mentalni štit se probi. Bio je otvoren i ja se suočih sa samim Zlom u njemu. Nikuda izvan mog vrtloga sile nije mogao, vrteo se i urlao kako samo zarobljena mentalnost može, ali zamka se sve više stezala. Prodirao sam, ništio, palio i uništavao... Koncentrisan na odbranu zaboravio je na telo i ja pojačah napad, stegnuh mu vegusni nerv zaustavljajući mu dah. Razbacivao je energiju pokri-

vajući moje sve žešće napade, slabeći odbranu. Pojačao sam mu unutrašnji pritisak, krv mu je uzavrela i vene mu popucaše. Kričao je, urlikao, vriskao, ali iz vrtloga nikud nije mogao.

Skupih svu snagu i udarih nemilosrdno u samu njegovu suštinu. Eksplodirao je kao balon, pokušavajući poslednjim ostacima da se koncentriše i povuče me sa sobom. Reči zakletve i smrtno delovanje uništavajuće mentalnosti nisu mogle više da deluju. Mistik Pradi bio je uništen. Zlo je isticalo iz njegovog razbijenog mutantskog tela. Zlo i surovost, jedno do drugog...

16

Plamen je zahvatio dobar deo hodnika i morao sam da rizikujem opekotine. Većina liftova nije radila, ali krajnjim naporom uspeo sam da se približim hangaru. Njihova lica su mi sve rekla. Ftur je bio na podu, izgažen.

Nisam uspeo. Nisam stigao na vreme. Snažno sam porinuo u njih, zadržavajući ih na mestu. Odbijao sam ostale koji su navaljivali. Jedna letilica se još uvek nalazila na svom mestu. Mogli su da govore, ali ne i da me napadnu.

Ftur, dobri prijatelj Ftur, izdisao je. Njegove oči su bile zatvorene, ali moj um je bio otvoren za njegove poslednje impulse.

– Bor... ni – nisam uspeo... Bilo je ili-ili...

– Prijatelju, ja...

– Pobedio si... to je glavno... Osetio sam kako te žestoko napada... Bio je oličenje zla... Odabrao sam da ti pomognem, ispustio sam ih iz emocionalnog kola i nasrnuli su na mene. Ali, ti si bio važniji... Zlo je pretilo, a ja sam uleteo u tvoj vrtlog...

-- Osetio si?

-- D-da... Bila ti je potrebna pomoć... Tvoja sila je jaka, ali još si neuvežban... Iza Pradija su vekovi kondicioniranosti... ko zna...

-- Ko zna -- ponovih mišlju.

-- Mo-morao sam... Pojačao sam tvoj vrtlog i držao ga u njemu dok si ti prodirao u njega... Uspelo je, na kraju...

-- Da, uspelo je. Ali, po koju cenu?

-- Zadrži me, kao Ankua... Moje iskustvo i prošlost koju pamtim ojačaću te... Sada, pre nego što me obuzme crnilo...

Tako i učinih u trenucima njegove poslednje svesnosti. Uskladištih ga u svoju podsvest, sve energetske potencijale koje je mogao da mi pruži.

Ustadoh i suočih se sa pogledima ostalih.

-- Ludi ste -- rekoh. -- Iz vaših usta govori droga.

-- Taj mentalac nas je zadržao -- ubacio se Ruik. -- Projektovao nam je poslušnost, razblaživao nas i svi su izleteli. Mi smo Konkvistadori, šta je trebalo da učinimo?

-- Rat je! Prokletnici su nas napali! -- urlikao je Bik Hejsud! Šaka mu je zgrabila moju mišicu, ali ga zaustavih u pokretu. Trgao se pogođen nevidljivim udarcem. Crni Glom uzmače.

-- Naša flota je uništena, a brod se raspada. Sa svih strana udaraju u njega. Samo jako polje sprečava krah. Motori su nam uništeni, plutamo i meta smo njihovim lovcima.

To je govorio Skato. To je govorio Konkvistador iz njega. Droga ili ludilo? Nisam imao vremena da ulazim u njihove umove i sagledavam koliko je Pradi naudio, a koliko Ftur.

-- Napolju je smrt. Otpadnička flota svaku letilicu smatraće za predmet koji mora biti uništen. Trekor Surovi je mnogo puta zaslužio smrt, a i svi konkvistadori. Predstoji nam mučan put probijanja. Vi znate da sam u pravu -- rekao sam im upotrebljavajući pun glas stare istine.

Opustili su se. Grčevi su nestali i samo su se na licu ponekog pojavili brzi treptaji.

-- Moja glava plamti -- reče Ar Dugodlaki. -- Šta još čekamo ovde?

Oko nas su bile krhotine metala i mnogo leševa. Brod je umirao. Morali smo napolje, na brisani prostor, među osvetnike kojima je Trekor spremao smrt. Uzvratila mu je kao bumerang.

Niz hodnik je ka nama jurnuo plamen. -- Zahvaćeni su brodski rezervoari fazena -- vrisnuo je u strahu Ruik. -- Eksplodiraćemo za nekoliko minuta!

-- Svi unutra! -- komandovao sam i jurnuo... Letelica je bila prazna. Skato je seo za komandno mesto i pokrenuo motore. Vezali smo se jer bi nas strašan potisak slepio za sedišta. Letelica je startovala iz mesta i izleteli smo u okolni prostor.

Bitka je bila završena. Dok smo se udaljavali, na ekranima iza nas osvetli se stravična eksplozija bez zvuka. Admiralski brod, zajedno sa Trekorom i Pradijem, nestao je u atomskoj prašini...

Od armade nije mnogo preostalo. Svuda su plutali komadi razvaljenog brodovlja, strašan poraz razvijao je sve brodove Trekora Surovog.

-- Nemamo mnogo goriva -- reče Skato.

-- Uzmi kurs ka planeti Ekvilon, koja nam je najbliža. Kakva je oznaka.

– Zelenomodro – odgovori Ar Dugodlaki. – Nastanjena i neprijateljska. Mi smo još uvek Konkvistadori. Pretpostavljam da nismo baš omiljeni na planetama Otpadnika.

Crni Glom se namršti. Svim prstima izrazio je svoje mišljenje. – Slažem se – rekoh. – Nemamo izbora, Glome. Makar uleteli u osi-nje gnezdo, moramo da se spu-stimo.

– Verovatno već pretražuju ceo kvadrant – upade Ruik. – Srećna je okolnost što smo ostali živi, ver-ovatno su mislili da niko živ nije ostao na onoj ogromnoj olupini.

– Rizik je bio veliki, ali uspe-li smo – reče Skato. – Bor je pra-vilno ocenio verovatnost uspeha. Možemo da potražimo emisiju stanicu i pozovemo pomoć.

To nije valjalo. Još su razmišljali na stari, konkvistadorski način. Ali, tako je moralo biti sve dok je u njima bila droga pokornosti. Kakve će reakcije nastati kada im za-treba?

A to vreme se neumitno približa-valo.

Dvadeset šest sati broskog vre-mena kasnije Skato je uveo letilicu u atmosferu Ekvilona. Bio je to rizi-čan poduhvat.

– Rizikujemo – rekoh, – ali dru-gog načina nema. Moguće je da će registrovati naš brod, ali našu šansu potražićemo dole, na tlu. Go-rivo je pri kraju.

Sleteli smo, uz buku brodskih po-tisnika u predeo obrastao gustim rastinjem. Nismo smeli da gubimo vreme. Brze analize govorele su da je temperaturna skala odgovara-juća, atmosfera približna kao na ostalim naseljenim svetovima, uz veći procenat azota.

Pokupili smo svu opremu iz broda, kao i naše lično naoružanje.

U podesnim okolnostima mogli smo da se dugo održimo na planeti. Ali, ja sam imao bolji plan. Rat poje-dinaca u masi protivnika, na tuđoj planeti, ne bi nam ništa korisno doneo. Molitva-ansibl u mom rancu bila je naš adut za pogađanje.

Prašuma je bila negostoljubiva i prepuna opasnosti. Tek što smo kre-nuli, posle milju-dve puta i probija-nja kroz čestar, napalo nas je krdo krvoločnih šestonogih vukova, ili nešto slično njima. Obrazovali smo krug i većinu spalili blastarima. Ostatak je brzo pobegao u dubinu prašume.

Bik Hejsud je na čelu, diše punim plućima i krči svima put. U očima mu vidim potrebu za drogom i sav bes iskaljuje na čestaru oko sebe. Kriza je zahvatila sve moje prijate-lje i, pre ili kasnije, neko će iskočiti iz prividnog mira. Crni Gloma njuši vazduh, pipa travu i zemlju, osluš-kuje i traga, Ar Dugodlaki je nervo-zan i uzbuđen, Ruik izgubljen u mis-lima. Skato Jednooki steže i opušta pesnice i škrguće zubima. Ulku droga potrebija im je nego vazduh koga udišemo.

Upotrebljavam svoj hipnotički glas, koristim snagu tona, izvlačim iz svog sećanja davno izgovorene reči. Opet je noć i vatra plamti, obasjavajući naša lica, senke prave čudovišne groteske od ispreplete-nog rastinja, ja govorim i govorim, uvlačim im se u misli, potiskujem njihovu izluđenost drogom, smiru-jem uzburkanu krv.

– Ja sam Bor, pamtilac prošlosti. Jednom hodismo sličnim šumama. Oprikuš bi naša lovina, zver sa očima plavih dubina. Crni Glom pravljaše zamke, Anku Lisica bi tra-gač bez premca... Ruik, pogledaj me... Vidiš li sebe, svoj dar trgo-vine, da, to možeš da vidiš iz mojih

zenica... Hejsude! Čuješ li noćni krik krvoloka? Osećaš li da te šumski panter očekuje, da ga tvoja ogromna snaga potiskuje, da se povlači? O, ne potcenjuj njegove zube, mnogo rana zadaće ti pre nego što učiniš kao Jednooki nekad...

Palim vatru u njihovim izbezumljenim i praznim zenicama, pojačavam mentalni pritisak i lagano potiskujem pogubno dejstvo njihove želje za ulku-drogom. Još uvek Skato steže pesnicu, kao kada je igla bila u veni, ali sada to radi sa manje žestine. Ruik je već mislima u Stanfarijskim šumama, Hejsud škrguće i dalje zubima, ali gnev njegov je usmeren na udaljene krikove noćnih grabljivica, seća se, da, seća se... Crni Glom prepliće prste u nemim odgovorima na moje reči, on je već u svom elementu. Ar Dugodlaki je opušten i najmanje pod uticajem nestanka droge. Govorim i govorim, podsećam... Ja sam i dalje Bor, pamtilac prošlosti, miljenik zvezda. Skato se zatvara u sebe, mir na obrazu izbrazdanog bolom. Spavaju.

Otvaram se i širim svoju mentalnost. Kao plimni talas napredujem sve dublje, tragajući za intelektom na ovom prostoru. Zanemarujem zveri, ostavljam ih kao što vetar zatrese lišće i nestane, tragam, širim se, napredujem. Njihov mozak je ograničen nagonom i samoodržanjem, zakonom prirode i surove okoline u kojoj žive. Dalje, još dalje, ali bez uspeha...

Sve dok svojim mentalnim čulom ne osetim prijem. Neko, nešto, stvor, biće ili izvanredno precizna mašina, sudarilo se sa mojom mentalnom komponentom. Samo dodir, trenutačni naboj i ništa više. Povukao sam se, pokušavajući da ostavim što više tragova. Bilo šta bilo,

posedovalo je intelekt, pasivan, ali bilo je dovoljno da budemo registrovani. Ako postoje stanovnici na Ekvilonu, u ovoj prašumi, sada mogu da znaju da je još neko ovde.

Nisam želeo skrivanje. Ansibl je trebalo da pređe u ruke Otpadnika, Red i Mistici neće gubiti vreme. Bio sam ubeđen da znaju sve o porazu Trekora Surovog i prva runda je bila njihova. Sa Molitvom-ansiblom prenosili su svoje poruke brzinom misli, nastavljali da pletu svoje mreže smrti i neće proteći mnogo vremena, a Red će se svom silinom obrušiti na preostale planete koje su bile uz Otpadnike. U predstojećem sukobu koordinacija će biti od velikog značaja a ansibl bi mogao da odigra znatnu ulogu.

Da li će mi verovati? Nisam znao ništa o njima, sem onoga što su Mistici svima servirali. Još uvek smo bili Konkvistadori, njihovi omraženi neprijatelji. Rizikovao sam, ali nazad se nije moglo. Pre ili kasnije, neko od stanovnika planete će doći. I tada ću dobiti odgovor na sva pitanja koja me muče.

17

Nebo se otvorilo nad nama, kiša je lila već drugi dan. Kretali smo se ka jugu, zaustavljajući se samo za odmor i obed. Ne retko, kroz razmaknute krošnje, ugledali bismo i delić sivila, udaljeno nebo prekriveno oblacima.

Ostalima je sve teže bez droge, a ja ne mogu da ih neprestano držim usredsređene na moj hipnotički glas. Prašuma je veća nego što smo pretpostavljali, nije bilo nikakvog orijentira niti naselja. Samo milje i milje neprohodnog gustiša, divljih zveri koje su izletale sa svojih skrivenih staza i naletale, privučene

našom telesnom toplotom. Naša defanzivna zaštitna polja polako su se trošila, kao i naboji u blasterima. Budućnost nije izgledala svetla. Ekvilon se pokazao kao velika enigma, nije bilo ni traga o nekoj Otpadničkoj bazi, ili naseljenicima.

Hejsud izbi na proplanak i pred našim umornim očima izniknu selo. Da, nije bilo sumnje – nalazili smo se pred nekom naseobinom sa mnoštvom koliba i raznoraznih građevina od drveta i pruća. Čudni humanoidi preplanule kože sa kosom koja je štrćala uvis, kretali su se po naseobini. Pleme koje je živelo duboko u prašumama Ekvilona. Na šta će ličiti naš susret?

Bilo je prekasno kad sam osetio nečije prisustvo, deo moje podsvesti je registrovao nečiji snažni mentalitet u blizini, ali reakcija je bila spora, užasno spora. Nisam imao vremena da opomenem drugove, jer tlo ispod nas propade a mi se zakoprcasmo u velikoj, lepljivoj mreži. Niti su bile čudnog tkanja i prijanjale su uz naša zaštitna odela. Tada su izašli: iz senki, sa grana, iz rupa na tlu. Mreža je povučena uvis i tresnuli smo o tle. To nisu mogli biti Otpadnici, bio sam siguran. Zgrabio sam prvog i zaronio u njegov otvoreni um. Samo praznina, refleksi, bez otpora, totalna nesvesnost biće na niskom stepenu razvoja. Hejsud je uspeo da izvadi jednom slobodnom rukom svoj razarač i mreža je planula. Iskobeljali smo se, ali zakratko.

Iz najveće kolibe u naseobini bljesnuo je plavkasti zrak i udario u mene. Moje defanzivno polje bilo je u trenutku neutralisano i pre nego što sam pojačao napon, drugi, zeleni zrak paralizatora zaustavio je sve moje telesne pokrete. Pao sam sa nemim krikom, ispuštajući

oružje iz ukočenih ruku. Mogao sam samo širom otvorenih očiju da posmatram masakr koji se odvijao.

Uvežbanim refleksom Konkvistadora, ostali se zbiše u grupu i otvorise vatru iz svojih blastera. Napadači su nadirali u talasima, ali su odletali sagorelih udova kao komadi busenja. Tupo, sa beskrvnim telima, ukočenih zenica, nasrtali su i dalje, rukujući lakim vatrenim oružjem. Moj mozak je i dalje radio uprkos telesnoj paralizi. Prokleta mentalnost ostajala je pritajena u meni, ništa se nije pokretalo i bio sam u nemogućnosti da pomognem Jednookom i drugima. Telo nije bilo u opasnosti prestanka životnih funkcija, a moja mentalna sila nije slušala razbijenu volju.

Hteo sam da viknem, da zaurlam: Odmaknite se! ali ništa nisam učinio, telo mi je bilo paralisano dejstvom iznenadnog zraaka. Njihova odbrambena polja suviše su se trošila u neposrednoj blizini i plavkasti zrak neutralisa pojas oko Crnog Gloma. Desetak zrna zari se u njegovo telo, a zatim ga strašan energetski udar raznese u delove. Skato, Ruik i Ar krčili su put ka kolibi, iz koje odjednom istrčase bića sa svetlucavom krljušti. Droidi! Prvu trojicu raznese precizni pogoci Ruika i Ara, ali ostali uzvatiše mlazovima energija iz svojih bacača. Defanzivno polje oko trojice užari se od siline. Neutralizatori završise posao poništavajući ih. Ovoga puta udarili su ih sa parališućim zracima.

Bili smo uhvaćeni kao mušice u paukovo mreži. A na pauka nije trebalo dugo da čekamo. Čim su droidi razvejali u prah mrtva tela, zajedno sa onim što je ostalo od Crnog Gloma, iz kolibe izađe biće. Imalo je ljudsku muskulaturu, pre-

krivenu odorom pripadnika Reda. Jedan Mistik! Ali, kako je to bilo moguće? Ekvilon je pripadao zoni uticaja Otpadnika, a u ovim šumama ipak je postojala baza mojih smrtnih neprijatelja.

Lagano je došetao do mene, okružen svojim droidima čuvarima, kao psima tragačima. To lice, sa pulsirajućim znakom na čelu, bilo mi je sasvim nepoznato. Ništa, sem tog znaka učeničkog reda. I ja sam nekada na sebi imao žig siona.

– Prepoznaješ znak, Dvoruki Bore? – rekao je jedva razvlačeći tanka usta. – Šta više odgovara jednom izdajničkom robu – reči ili misli?

Mahnuo je rukom i jedan droid pristupi. Iz člankovite ruke iskoči nešto dugo i oštro. Ampula sa iglom na svom vrhu.

Brzo mi je probio oba obraza i ubrizgao sadržinu ampule. Ostatak mi sjuri u jezik i bradu, a zatim se odmače.

– Tako – nastavio je redovnik Mistika. – Sada će se samo reč vratiti u tvoje telo. Veliki otac Ratva govorio je da si opasan... Možda je hteo samo da me iskuša. Bio si tako lak plen, psu...

Ukočenost vilice i usne duplje nestala je i mogao sam da govorim.

– Kako ste nas uhvatili? – upitao sam.

– Molitva, robe... Ona je najvažnija u celoj velikoj kosmičkoj igri. Veliki mistik Ratva, čiji um prodire u nepoznato, drži sve konce u svojim rukama. Naši neprijatelji su izbrisani iz tkanja vasiona. Galaksija je iznova glina koju će prsti Reda preoblikovati po svom nahodanju... Molitva, eh... Mislio si da si mudar, psu. Lako smo otkrili da nije na brodu, njeno zračenje ni velika eksplozija nije mogla da odmah neutra-

liše. Nije je bilo. Da pogodim? zar ne?

Prokletnik! Igrao se sa mnom, znajući da je ansibl uz mene. Ali, bilo mi je potrebno vreme, osećao sam da vreme samo može da radi za nas. Zašto sam osetio nečije mentalno prisustvo čim smo sleteli? Da li je to bio ovaj sion, ili neko drugi? Neko iz baze Otpadnika, njihova usavršena mašina za lokalizovanje i prijem? Šta je od svega toga bilo istina?

– Crv si, kao što je Veliki mistik i rekao... Odao si svoju tajnu, tajnu koju ti je mistik Pradi oteo. Ubio si ga, ne znam kako, ali postao si ranjiv... Veliki mistik Ratva rekao je da ti je telo kočnica za prostiranje mentalne sile, i bio je u pravu. Vidiš, ležiš kao crv, robe, i nemoćan si. Ja sam sion, ali ovo će me odneti u posvećene Mistike...

– Odneće te u pakao, prokletniče! – viknuo sam.

Mutantsko telo se zatreslo u piskavom cerekanju. Uživao je u mojoj nemoći. – Pakao? Govoriš o paklu, ti koji se nalaziš pred njegovim otvorenim vratima? Sagoreo bih svaki tvoj neuron, da nije izričite zabrane Velikog mistika Ratve. On želi lično da te podvrgne iskonskom plamenu koji hiljadustruko pojačava umni bol... Bio si njegov rob, pobegao si i u svojoj ludosti mislio da si slobodan... Nikad, psu! Jednom rob, zauvek rob!

Ludi mutant je zaista tako mislio. Vreme! Kako ga zadržati. Nije smeo da pokuša sa prodiranjem u moj um, znači moje misli su bile samo moje, a jesam još uvek Bor, pamtilac prošlosti.

... Lisica Anku izroni iz moje podsvesti sa svim svojim iskustvom i lukavošću... Moj jezik je jezik

zmije, moji pokreti su pokreti lisice... Bor zmija, Bor lisica...

– Šta si učinio sa ovim humanoidima, sione?

– Zadržavaš me? Ali, tvoje vreme već ide unatrag. Tvoji drugovi već imaju pripremljene sudbine, ovaj plan je davno smišljen... Da, naša baza je odavno u prašumama. Koliba je spolja opasana poljem koje vaši blasteri nisu mogli da probiju... Bilo je dovoljno da vas zavaramo sa ovim divljacima. Puni su droge pokornosti i svi bi izgoreli na jednu moju reč... Uostalom, dobro su igrali svoju ulogu. U njihovim umovima, ma kako primitivni bili, vi ste šumski demoni, a mi pravedni bogovi vatre... Igra, ali igra koja je odmarala, robe... Priredićemo i njima razonodu, kao vrstu nagrade. Zašto ne? Tvoji sadruzi su nepotrebni u daljem tkanju tvog plamenog kraja... Njihov put je ovde završen!

– Ti si zakleti sion, poznaješ moći jednog Mistika – rekoh. – Ja sam slomio moć mistika Pradija. Zar me se ne plašiš. Bio je samouvereniji nego što sam mislio.

– Tvoja moć je zakopana u tebi, izdajnički robe. Pradija je uništila eksplozija velikog broda a ne ti. Sada ćeš uživati u mučnom kraju koji je pripremljen za tvoje drugove. Razmišljaj o sebi, o snagama Reda koje već napadaju... Ekvilon je skoro naš, zatim i ostale planete, sazvežđa... Svetlost se povlači a mrak osvaja. Vodite ih! Arena ih čeka!

– Nije li to suviše lako za Mistike – upitao sam, dok su moje nepokretno telo zgrabili droidi.

– Nagrada ovim divljacima je njihova krv. Demonima šume moraju biti ubijeni, zar ne?

Sudbina mojih drugova nije bila nimalo laka. Gledao sam dok su im uzimali opremu i skidali sa njih zaštitna odela. Vukli su ih zajedno sa mnom, kroz celu naseobinu sasvim na drugu stranu. Možda... možda će strah za moje prijatelje podstaći i otopiti led koji je zarobio moju mentalnu silu, razmišljao sam.

Humanoidi su nosili vatreno oružje, a naša tela bez zaštitnih odela postojala su ranjiva. Brza kondicioniranost i zasićenost drogom poslušnosti učinila je od njih robove za ovog siona Reda.

Moj ansibl bio je u rukama mutanta. Zar je to bio kraj?

Kraj je tek trebalo da dođe.

Arena je bila iskopana na velikom prostoru. Dodeli su nas do ivice i uspravili nas. Droidi ubrizgaše revitalizirajuću drogu u moje drugove i okružiše ih.

– Ti si sa planete koju si nazivao Zemlja – reče sion. – Tamo su se nekada odigravale krvave svečanosti. Neka bude tako – ovaj najkrupniji biće prvi bačen zverima. Milost Reda mu je poklonila samo ovo...

Tada... Osetio sam približavanje nečeg. Moj um je reagovao na nešto još neopipljivo, ali u dubokoj tami podsvesti znao sam da je to bliska mentalnost, da se velikom brzinom približava, i da će uskoro biti ovde. Vreme! Moralo je još da protekne vreme, da ova svirepa i krvava igra još potraje. Nisam osećao hladno i bolno približavanje Zla, kao u slučaju blizine Mistika; ne, ovo je bilo rešenje za moj prvi kontakt na Ekvilonu? Vreme...

Mutant je bio još sion-učenik i nije imao tako razvijenu mentalnu percepciju. Morao sam svu njegovu pažnju da privučem konkretnim događajima. Sve ivice iskopanog

na bile su popunjene kondicio-
m humanoidima, mi smo bili
stvenim rukama droida, koji
držali uperene blastere u nas,
je telo je bilo nepokretno, sve
n mojih usana i jezika. Pre ili kas-
n, ovaj sion će osetiti približava-
mentalne opasnosti i mogao je
brzo završi sa nama i izgubi se
pripremljenim načinom
stva.

Hejsud je stajao sa kratkim ma-
u ruci, polunag, izludeo od po-
be za drogom, sa prevelikim bo-
u očima. Hejsude! Jurnuo sam
om ka njemu, bilo je to slabo,
dovoljno, ali kao da me je osetio,
kos svim preprekama, mutant
uzdrmao i susreo sam tirkizni
gled njegovih zenica.

– Ti ... još možeš da emituješ –
osiktao je – još si senzibilan...
gde ti je snaga, zašto ne pomog-
svom prijatelju?

Hejsudu niko nije mogao da po-
gne, ali on nama jeste.

Bolos je bio delom svog izludelog
a otvoren, čuo je moje mentalne
dire, osećao je neme simbole
oje sam mu slao, simbole koje je
avatao i mutant, ali nije mogao da
pronikne u njihovo značenje. Sve se
složilo u jedinstveni mentalni krik:

– Hejsude! Čuješ li krik pantera?
Umri kao Lovac, ispevaj smrtnu
pesmu nestanka!

Moj krik se stopio sa urlikom
koji je ledio krv u žilama, urlikom
gladne i mučne zveri.

Druga, dvonožna zver na ivici
bazena uzvratila je na svoj način. I
Bik Hejsud, lovac Stanfarijskih
šuma, skoči dole, stopivši se sa vris-
kom prisutnih.

18

Zver nalik na šumskog pantera,
sa šest snažnih kandžastih nogu i

dugačkim prednjim zubima iskoči
na svetlost arene. Bila je to zver
tame, video sam to po žmirkanju
njenih sitnih, koso usađenih očiju.
Hejsud zaseče obe podlaktice sta-
rim znakom borbe do smrti. Iz nje-
govih ustiju izvlačila se otegnuta,
mistična pesma smrti Lovaca.

Miris krvi nadražio je nosnice
pantera, koji se ustremi na sprem-
nog lovca. Hejsud vešto odskoči i
zari joj svoj mač u slabinu. Urlik
izmami vriskove oko bazena, šum-
ski demon bio je ravnopravan pro-
tivnik. Hejsud je bio u smrtnom
transu, jurio je, napadao, izmicao,
zasecao i ubadao, ali i gubio snagu.
Kandže su sve češće parale njegovo
snažno telo.

Približavali su se. Znao sam to,
osećao sam po sve snažnijem pulsi-
ranju u svojoj podsvesti. Brod! Brod
sa nečim što je moglo do lokalizuje
izvor mentalnosti – mašina ili
aprat – ali dolazilo je velikom brzi-
nom. Mutant je grčio lice i netre-
mice me posmatrao; osluškivao je,
njegova čula bila su izoštrana i
spremna za napad. Morao sam da
ga napadnem po cenu i da ne
uspem u tome, ali neophodno je
bilo da ga zadržim i otmem ansibl.
Moj ranac bio je do njegovih nogu.

Urlici iz arene pretvarali su se u
bolne krikove mojih sadruga, koji
su nemoćno gledali titansku i
krvavu borbu. Hejsud u ovom su-
kobu nije mogao da pobedi. Jedan
panter bio je mrtav, ali drugi je
isteran na čistinu. Urlikao je i ba-
cio se na mrtvu telesinu. Zasativši
jezivu žeđ, okrenuo se ka dvonož-
nom protivniku. Hejsud je bio uzvi-
šeno miran, iako sav izranjavljen.
Čuo sam ga, čuli smo ga svi:

– Za Zemlju, Bor! Hejsud je pono-
vio podvig Jednookog! Hejsud je
dobio ime!

Skato je kriknuo i bacio se napred, ali ga mlaz energije ošinu po grudima i baci natrag. Droid je besprekorno izvršavao narednja mutanta siona. Energija nije bila podešena da ubije, već da onesposobi.

Kandže zveri su sve češće doticale Hejsuda i sledeći napad nije uspeo da izbegne. Okliznuo se i pao. Panter ga poklopi, ali u isto vreme Hejsudov mač mu probi srce. To je bio kraj velikog lovca iz Stanfarijskih šuma.

Mutant se trže: bilo mi je jasno da je sada svestan približavanja opasnosti. To je značilo da dolaze naši saveznici. Samo ko?

Grmljavina na nebu najavila je dolazak brodova. Mutant je skočio i besno počeo da izdaje naredbe. Ali, bilo je kasno; izgubio je početnu prednost, uživanje u krvavoj predstavi zaokupilo je njegova čula, a nije ni bio potpuni Mistik. Munje su sevnule i eksplozije su uzburkale tle. Odjednom je nastao haos – kao da je mutantova moć nad humanoidima počela da slabi, podivljali su i zaurkali. Tada je Skato stupio u akciju. Povratio se od šoka izazvanog Hejsudovom pogibijom, i jurnuo na droide koji su očekivali naredbe. Ar i Ruik su sledili njegov primer. U gužvi i praštanju eksplozija prišao mi je i ubrizgao dve ampule u telo.

– Brzo – rekao je, – moramo iz gužve. Ko su da su, ovi ne misle dobro nikome ko je ispod njihovih cevi...

Sion je nestao, uzalud sam očima pretraživao okolo. Dok su eksplozije odjekivale a blještavi zraci kosili nenaoružane humanoide, nas četvorica smo još uvek stajali. Droidi su delovali konfuzno i izgubljeno bez naredbi mutanta.

Ar kriknu i napade jednog. Zgrabio je blaster i počeo oružjem da kosi po podivljanim stanovnicima šume, koji su se sad okrenuli k nama. Za njih smo još uvek predstavljali utvare iz najmračnijeg dela šume.

– Bežite! uzviknuo je Ar. – Ja ću ih zadržati!

Ansibl! Mutant je zasigurno nameravao da pobegne odavde sa ansiblom, a šanse da budemo prihvaćeni od strane Otpadnika postojale su minimalne. Potrčao sam ka šumi, praćen Skatoom i Ruikom, dok je Ar ostao u strašnom haosu međusobnog uništenja. Dugo smo slušali ratnički krik Dugodlakih, dok je, sam, prkosio razjarenim neprijateljima.

Mutant je bežao ivicom šume, očigledno ka skrivenom uzletištu gde se nalazio njegov brod. Napadači iz vazduha nisu ga otkrili, što je značilo da je letilica bila okružena odbijajućim poljem. Ukočenost je bila nestala iz mojih mišića, trčao sam, saplitao se na isprepletano korenje velikih stabala, ali nisam gubio mutantov trag.

Izbili smo na čistinu, koja se teško mogla videti iz vazduha. Krošnje su pravile prirodan zaklon. Brod je bio klase kosmičkog lovca-presretača, mali i veoma brz. Mutant je bio kraj njega: stajao je i čekao. Ovoga puta otposlao je mentalnu poruku, koju sam trenutno primio:

– Čekao sam te, robe.

Zastali smo, trojica protiv jednog, ali sion je bio posednik snažnih mentalnih moći. Uzvratio sam mu mišlju, dok sam se koncentrisao i spremao za udar:

– Čekao si svoju smrt. Trebalo je ranije da me ubiješ, sada je kasno. Znam, muči te jedno pitanje – da li

sam zaista Pradija pretvorio u ništavilo?

— Pogodio si, robe. Ratva je predvideo i ovakav obrt događaja. Njegove misli su u meni. Ako te ubijem, postaću član Reda. I ja to namjeravam i da učinim.

Udar je bio žestok, ali nije bio namenjen meni. Ruik i Skato kriknuše i uhvatiše se za glavu. Nezaštićeni i nepripremljeni, nisu mogli da zadrže mutantov prodor u svoje umove. Pokušavao je da ih potčini svojoj volji i da se zatim okrene na mene. I onda bih ja morao da ih neutrališem ili čak ubijem. Plan dostojan jednog Ratve.

Nisam gubio vreme u kalkulacijama, mentalna sila jurnu iz mog uma pružajući se ka mutantu. Njegov pokušaj da osvoji mozgovu Skatoa i Ruika morao je da pretrpi neuspeh. Udar moje mentalne pesnice pogodio ga je kao vreli malj, ustuknuo je i nesigurno se zateturao, držeći se jednom rukom za lestvice broskog ulaza. Nisam mu pružao priliku za predah, napadao sam i dalje žestoko, tako da je morao ispustiti svoje predviđene žrtve i koncentrisati svu svoju mentalnu snagu za odbranu. Otpor mu je bio nasumičan i neorganizovan. Slao je nasumične misaone iluzije u moj um, stotine demonskih prikaza i užasavajućih oblika, ali sve se sivalo niz glatki energetski omotač moje mentalnosti. Osećao sam njegovu paniku i bio svestan prve pojave hladnog užasa koji je klijao u njemu. Malo-pomalo, rastao je u mutantu, predosećajući završetak ove borbe. Razarao je sve linije i nivoe njegovog otpora, ubrizgavajući mu nadolazak mraka i pada. Iza nas grmljavina je prestala, bitka je bila završena, i bio je poslednji trenutak da pobegne odavde.

Napadači su se spustili, i ovo je bila prilika da nestane. Ruke su mu šćepale prečage, ruke izuvijane žilama i tamnim venama, tirkizno plave oči isijavale su užas i mržnju, ali ja sam ostao na mestu, uprkos svemu. Telo mu se podizalo, jedan stepenik, drugi... Preostajalo je još da se ubaci unutra.

Tada sam ga zgrabio. U momentu kada je popustio sa svojim otporom, udario sam silinom uragana u njegov mutirani mozak. Kao vatrene ciklon, moja žestoka osvetnička mentalna sila probi njegovu odbranu. Vrisnuo je i telo mu se zatreslo u smrtnom grču. Ljuljao se kao pogođena zver koja je gubila snagu. Mutantski mozak je goreo, zlo je bilo zahvaćeno plamenom, izgarao je pred našim očima pokušavajući da načini poslednje — da i moj um zahvati emitovanim ludilom i tako me povuče u vrtlog bezumlja. Ali, to mu nije uspelo. Kao otkinut list zadržao se sekund-dva na samim otvorenim broskim vratima, lica izobličenog u beskrvnu masku ništavila i smrti, zaljuljao se i pao.

Pobedio sam. Moja mentalna sila postala je bujica koja je rušila sve prepreke i ograde mutanta sa tirkiznim očima zla.

Okrenuo sam se. Šta su moji prijatelji videli na mom licu kad su sa strahom ustuknuli? Predznak nadolazećih događaja, moje dolazeće ludilo, želju za daljim uništavanjem? Nisam to mogao da znam. Pokušao sam da se nasmešim, ali išlo je teško.

Tada sam ugledao i njih — četvoricu muškaraca i jednu ženu. Žena raspuštene kose, sa crvenilom vatre u sebi. I svi su nosili uniformu Otpadnika.

– Mutant je mrtav – reče stariji od dvojice koji su stajali pred Ilnis Plamenih Očiju – Njegov mozak razoren je nečim strašnim. Ta sila je bila mnogo jača od zla koje je nosio u sebi.

Razvejana kosa sa prelivajućim crvenilom zatresla se na vetru. Ilnis se nasmeši i pogleda u Bora, pamtioca prošlosti – u mene. A ja sam bio negde daleko, van ove šume, van svega. Na nekom drugom mestu, u drugom sazvežđu, na drugoj planeti.

– Našli smo ono za čim smo tražili. U redu, kapetane, prekontrolišite letilicu i naročito upravljački mehanizam. Zatim sa počastima sahranite Dugodlakog koji je štitio trojicu Zemljana.

Susreo sam njen pogled. Kakva se vatra nastanjivala u tim zenicama? Trebalo je samo zaroniti u njih, ali ja to nisam želeo.

– Dugodlaki se ne sahranjuju – rekoh, zaustavljajući čoveka kojeg je nazvala kapetanom – oni se spaljuju. Učinite tako. Položio je svoj život dajući nama priliku da zaustavimo mutanta.

– Biće kao što si rekao – saglasila se. – Zovem se Ilnis Plamenih Očiju i član sam Saveta Mislilaca.

– Savet Mislilaca? O čemu se radi? – upita Skato.

– Kasnije – rekla je. – Potrebno je da mnoge stvari raspravimo. Slučaj sa mutantom kazao nam je da ste na našoj strani, ali rat je. Ne možemo da vam sasvim poverujemo samo na osnovu toga. Sve može da bude klopka Reda.

– Vaše sumnje su neosnovane – upaduh joj u reč – mi smo Zemljani, mada regrutovani za Konkvi-stadore. Ne svojom voljom.

– Ali ste ipak to još uvek – reče gnevno jedan od dvojice uniformi-

sanih koji su stajali uz Ilnis. Bio je mlad, sa ponašanjem nestrpljivog junoshe. U ruci je i dalje držao energetski bacač zraka. Očigledno, nije nam mnogo verovao. – Uverili smo se mnogo puta u lukavost Reda. Mnoge planete takode su pale usled naših glupih pogrešaka.

Možda sam i ja nekada bio takav. Sada je od starog Bora ostala samo prazna ljuštura. Bio sam sve, samo ne onaj mladić-Lovac iz Stanfarijskih šuma. Bio sam izmenjen, drukčiji. Nisam se obazirao na njega, moje oči su počivale na devojci. Bilo je prijatno za promenu posmatrati nešto lepo.

Duga, možda i preduga kosa povijala se i vitlala kao da je u sebi imala žive elemente, kovitlala se i zavrtala. Bilo je to čudesno. – Šta je to? – upitah.

Pri tome blago otposlah najlakši mentalni dodir. Nije se ni malo promenila. Njene oči se još više otvoriše a jedre usne raširiše se i pokazase niz belih i pravilnih zuba. – Na šta misliš?

– Kosa – rekoh. – Nikada nisam video takvu kosu. Šta je s njom?

– Ah, to... – i ona zaiskri. – To je specifično za žene sa Veltisa, odakle sam i sama. Vlasi su jako elastične, a pojedini elementi u sastavu aktivno reaguju na svetlost, kretanje vazduha, statički elektricitet... tako, izgleda kao da je živa...

– Čudo – promrmlja Ruik. – Bio bi veliki profit ako bi se od toga pravile perike.

Ne znam da li je razumela, ali nije izgledala oduševljena njegovim komentaram.

Jedan od dvojice koji su otišli, sada se trčeći vraćao nazad. Bacač zraka u rukama mladića uz Ilnis bio je uperen na nas. Povukoh se

sasvim od nje, mada nisam pokušao da joj uđem u um. Dotrčao je i uperio prst na nas trojicu.

– Neko od njih je upravo pokušao sa mentalnim udarom – viknuo je. – Registrator se obojio purpurno devet!

– Purpurno devet! – zarežao je mladić. – To je odlika Mistika! Ovo je klopka!

Nije mirisalo na dobro. Morao sam da stvari uzmem u svoje ruke.

– Polako – rekoh. – Taj energobacač je nepotreban. Ja sam emitovao mentalnost, ili preciznije izvestan signal, ali Ilnis nije reagovala.

Njene zenice se raširiše u čudnjenu.

– Zar je moguće da imaš toliku strukturnu kontrolu svoje mentalnosti? Ti si ubio metanta siona?

– Da – klimnuh – to je istina. Bio je posednik zla, želeo je našu smrt. Zaražen je Redom, nije bilo drugog rešenja.

– Da li sada kontrolišeš naše misli i umove? – upitala je.

Odrečno sam zavrteo glavom. – Ne – rekoh. – Nikada to ne činim bez stvarne potrebe. Emitovao sam signal nagonski, jer me je interesovalo da li ste i vi mentanti?

Nije izgledalo da mi veruje. Ipak, naredila je mladiću da spusti cev bacača. – Čekaj, Barik – rekla je. Taj glas... Imao je nečeg senzualnog u sebi. Interesovala me je njena emocionalna obojenost. Imalo je za to još vremena.

– Čekaj – produžila je – možda... možda govori istinu. Ne bismo se ovako sumnjičavo ponašali da nas kontroliše.

– Da razjasnimo neke stvari – nastavio sam. – Zemljani smo i prisilno dovedeni u redove Konkvistadora, među Trekorove osvajačke horde. Šta smo mogli da učinimo?

Sve mogućnosti su bile beskonačno daleko od naše svesnosti. Nismo bili gospodari svog života, svojih misli. Bili smo robovi.

– Laž – promrsio je Barik. – Ne veruj mu, Ilnis. Sve je to trik. Pokušava da te zatruje glasom. Opasan je, kažem ti. Treba sa njima razgovarati na drugi način...

Još kad je prva reč skliznula sa njegovih usta, upotrebio sam svoju telepatsku moć i uronio u njegov um, ispitujući je i uznemiravajući, lagano i vrlo oprezno. Možda je posedovao, makar i rudimentarnu sposobnost lokalizacije mentalnog pritiska: nisam želeo ništa da rizikujem. Upotrebio sam emocionalni pristup, na način koji je nekada koristio Ftur. Nije me osetio. Misli su mu bile zbrkane, nesigurne, nije verovao prokletim Konkvistadorima. Približno slična emocija u njegovom mozgu označavala je nas. A mržnja i bes su ključali, želeo je da nas sagori. Zašto? Jesu li Konkvistadori nekada razorili njegov grad, planetu?

Naišao sam i na jaku emocionalnu obojenost prema jednoj osobi suprotnog pola. Prema Ilnis Plamenih Očiju. Barik ju je voleo neuzvraćenom ljubavlju. Ali, nije trpeo suparnike. A moj razgovor i Ilnisino interesovanje tumačio je na pogrešan način. To nije valjalo, ne za nas koji smo se još borili za život. Osmesi u vekovnoj mržnji i ratovanju ne znače nikakvu garanciju bezbednosti. Još uvek smo bili Konkvistadori.

– Išcupao bih ti jezik za te reči – prosiktao je Jednooki. – Ar gori na lomači, osećaš li miris njegovih kostiju i mesa? Zar to nije nikakav dokaz? Mutant je razorenog uma, Bor ga je savladao stavljajući svoj i naše živote na kocku. U tom brodu

je i Molitva, koju je iščupao iz ruku Pradija Mistika i doneo upravo vama, Otpadnicima...

– Još govoriš na način Konkvi-stadora – umešala se Ilnis Plamenih Očiju. Kosa joj je gorela. Dugo gledanje u taj plameni obojeni ge-zir mučilo je moje zenice i terao krv da brže juri mojim telom. – Mi nismo Otpadnici, mi predstavljamo ujedinjene svetove slobodnih. Trekor i Red su najgori uzurpatori.

– Trekor je mrtav – rekoh.

– Našom zaslugom – upao je Barik. Ostali Otpadnici su ćutali. Prsti su mu bili blizu obarača. Da li ću uspeti da ga momentalno onesposobim? Bio šam spreman i za takvu mogućnost.

– Na žalost, više zaslugom Reda i Ratve Mistika, koji im je predvodnik – odvratih.

– Objasni to – reče Ilnis. – Priznajem da je tvoj sadrug donekle govorio istinu o pojedinim događajima koji su se odigrali ovde...

– Skato – rekoh, – Skato Jednooki, najveći lovac Stanfarijskih šuma, na planeti Zemlji, sa koje nas trojica potičemo. Što se tiče Trekora, znam da je ponudio pregovore vašoj bazi, ili Veću, Misliocima, kako se već zovete...

– Istina – rekla je. – Nastavi.

– To je bio samo deo Ratvinog plana. – Trekor je želeo moć odmah, ali bio je samo marioneta u rukama Reda. Izazvali su vas, napavši neke planete, iako je važno primirje. U vašim očima Trekor je bio prekršitelj i kaznili ste ga iznenadnim udarom. Ali, ni tako ne biste sasvim uspeali. Imali biste mnogo žrtava, flota u kojoj smo i mi bili desetostruko vaš je nadmašivala...

– Da nije i to vaša zasluga? – umešao se Barik. Njegov gnev je bio sve očigledniji.

– Ne, nego Mistika Pradija, koji je kontrolisao admiralski brod Trekora Surovog. Šifre su bile poništene i droidska posada je kasno reagovala. Umovi ostalih bili su potčinjeni njegovoj volji, mogli ste da radite što ste hteli, nije bilo nekog organizovanog otpora. Flota i Trekor su razvejani u prostoru, ali Red nije pobeđen. Preuzeo je sve što je Trekor osvojio i ispred sebe sada ima samo jednog neprijatelja – vas!

Ilnis je ćutala, šuma je ćutala i nikakvi zvuci nisu dopirali do nas. Ostala trojica očekivala su njene reči, dok je Barik streljao očima po Ruiku, Jednookom i meni. U daljini, hrabri Ar Dugodlaki stopio se sa vetrom i vazduhom.

– Nastavi – rekla je. Talasi boje u njenoj kosi smirivali su se. Odmor za moje nadražene zenice.

– Red je zlo i mrak, Ratva je posednik velike moći, neće čekati da ovde danima raspravljamo. Nismo ubačeni među vas da potkopamo vaš otpor iznutra, govorim istinu.

– Reči, reči! – viknuo je Barik. – Samo proklete reči! – Ti si mentat, možda si sada u Ilnisinom mozgu, možda rukovodiš njenim mislima, ali mene ne možeš preobratiti!

Zašto je isijavao toliku mržnju? Je li silina njegovih osećanja prema Ilnis Plamenih Očiju jedini uzrok? Ili...

Zvezdano nebo!

Zašto nisam dublje zaronio u njega? Te zenice... dobijale su tirkizni preliv! Da li je to slučaj, ili osobina koja nas može upropastiti?

– Kao dokaz da imamo najbolje namere, kao pokazatelj da želimo da se pridružimo asocijaciji slobodnih, donosimo vam i nešto što branioci plemenitog u Galaksiji nemaju... donosimo vam Molitvu.

Sada sam znao, bio sam siguran. Ilnisina plamena kosa lagano je talasala, ona je ćutala i posmatrala me, kao i ostali. Svi, sem Barika. Njegove oči su se bojile tirkizno.

– Molitva? – ponovila je začuđeno žena koju su zvali Plamene Oči. – Zašto misliš da nam je to najpotrebnije?

– Red Mistika taj aparat tako zove, ali poznat je i pod drugim nazivom.

– A to je?

– Možda ćete biti iznenađeni – rekoh – ali drugačije se zove i ansibl.

19

– Laž! – zaurao je Barik i stegao prst oko okidača. Tren ranije udario sam snažno u sam centar njegove volje. Zrak je udario ispred naših nogu i oblak pare i spržene trave izmeša se sa vazduhom. Pao je sa krikom, pokušavajući da se raširi sa svojom mentalnošću i da me obuhvati u svoj smrtni lanac. Nije mu uspelo, eksplodirao je razorenog uma.

– Umalo – promrmljah. Okretoh se ka Ilnis. – Pa? Jeste li sada uvereni? Red je ubacio svoje agente i među vas same!

Dugo nisu došli do reči. Zatim je ona prekinula tišinu: – Ali, kako? Znam ga godinama.

– Ništa čudno – odgovorio je Jednooki umesto mene. – Red je verovatno planski stvarao svoje ljude i ubacivao ih u vaše redove. Barik je trebalo da reaguje u ovakvim, kriznim situacijama.

– Tačno – umešao sam se i ja – spominjanje Molitve, ili ansibla, isprovociralo ga je do krajnjih granica. Njegova kondicioniranost nije mogla da izdrži. To je bio signal za provalu njegove uslovljenosti.

– Kako je to tebi promaklo? – upitala je Ilnis. – Ti si mentant.

– Nisam želeo da ulazim u bilo čiji um bez dozvole. Sumnjali ste u nas, možda još uvek sumnjate. Ne krivim vas, borili ste se sa opasnim protivnikom, sa hidrom koja ima stotinu glava. Red je skoro neuništiv.

– Do sada – reče kapetan. – Ja sam Irmo – dodade. – Stal i Norkel su moji poručnici. Barik je bio cenjen... sve do sada. A Red je pokazao svoje lice. I svoju ranjivu stranu. Mistici nisu jedini posednici mentalne sile.

– Bor je miljenik zvezda – reče Ruik. – Pamtilac prošlosti.

– Vreme je da idemo odavde – zaključila je žena sa isprepletanom kosom. – Mrak napreduje a svetlost uzmiče. Ansibl je ono što nam je oduvek nedostajalo i zaustavljalo mnoge naše napade. Koordinacija je bila naša slaba karta u zvezdanom sukobu.

– Sada je vaš – rekoh. – To će vas uveriti u naše namere.

Stal i Norkel brzo pregledaše Barika. – Prestanak svih životnih funkcija... Nervni sistem gotovo sagoreo...

Pogledali su u mene. – Ti si strašno oružje, Bor. Kapetan Irmo se saglasi: – Istina, Ilnis. Sva sumnja treba da bude sahranjena. Barik je bio mutant, pogledaj te zenice. Da nije bilo Zemljana, ansibl i svi mi sada bismo bili prah.

Ilnis Plamene Oči potvrdno klimnu glavom.

– Moramo sa Ekvilona. Možda Red nekako uspeva da kontroliše sve svoje agente. To znači da im je smrt Barika već poznata. A želeće i da unište ansibl kojeg imamo. Više ne smemo da gubimo vreme. Humanoidi su se razbežali, a naši neprija-

telji su mrtvi. Savet Mislilaca mora da bude upoznat sa ovim događajima. Pristaješ li da letiš sa nama do Veltisa, Zemljanine? Ti i tvoji drugovi?

Pogledali smo se. U očima svojih prijatelja ugledao sam potvrdu svog mišljenja. – Da – odgovorih. – Spremni smo.

– Naš brod premošćuje prostor pomoću skoka. Verujem da je i ovaj zarobljeni na istom principu. Na matičnoj planeti svako će moći da iznese svoje mišljenje. Neke stvari se ne mogu zaboraviti, a to je da red Mistika napada, zlo je u usponu. Mi se moramo odupreti po svaku cenu, Galaksija mora ostati slobodna!

Nedugo zatim, dva broda zaparaše nebo planete Ekvilon. Ar Dugodlaki je pevao sa vetrom.

– Kako si otkrio Barika? – upitala je Ilnis Plamenih Očiju, dok je brod sekao tamni prostor a Ekvilon ostajao za nama. Mašine su skoro nečujno ubrzavale a kompjuteri pripremali brod za ubrzanje i prostorni skok.

– Načinio sam grešku – odvratioh. – Pokušao sam sa emocionalnim dodirom. Nisam pretpostavljao da je sion i mutant. A oni su bez emocija. Video sam mržnju, osećao da te želi i tu sam se zaustavio. Trebalo je zaroniti dalje, do nivoa na kome bi me osetio. Obračun bi bio kratak i brz, ovako je ispalo dosta rizično. Da nije bilo njegovih zenica...

– Nikada o tome nismo vodili računa – rekla je.

– Zato što niste imali ni jednog siona ili Mistika u rukama. A ja sam dosta vremena proveo uz njih.

Sedela je do mene i deo njene kose dodirivao je moje rame. Ispru-

žila je dlan, rekavši: – Daj mi svoj, Bore. Želim da te uverim u iskrenost osećanja. Deli nas prostor i vreme, ali zajedno smo u ovom trenutku. Moj narod nikada nije krio ono šta misli. Ne želim da skrivam ništa, zaroni u mene i videćeš sve.

– Ne – odgovorih – dovoljne su i reči. Neka bude mir među nama.

Dlan joj je bio topao, mek, prijanjajući. Potrajalo je tako nekoliko minuta, ali ja nisam video ništa uzbuđujuće u tom činu, mada je Ilnis na sve to polagala. Ali, bili smo dosta i različiti.

– Brod spreman za prostorni skok – objavio je bezlični glas kompjutera. Odvojili smo dlanove i pričvrstili se u svojim sedištim. Njen pogled bio je prepun obećavajućeg plamena. Nisu je uzalud zvali onakvim imenom.

– Jesi li do sada koristio prostorni skok? – upitala je. Odmahnuh. – Ne. Brodovi kojim sam se kretao imali su Roami super pogon.

– Isto gorivo pokreće sve brodove – rekla je.

– Fazen, zar ne?

– Tačno, Bore. Zato je veoma važno da povratimo Links.

– Povratićete ga – dodirnuo sam joj ruku. – Tkanje Reda puca po šavovima. Prednost koju su imali sa ansiblom je izgubljena.

– Brod na poziciji za prostorni skok – saopštio je glas kompjutera.

A tada trzaj, osećanje mučnine i...

...Brod se materijalizovao u blizini žute zvezde.

– Naša matična zvezda – reče Ilnis. – Veltis je druga planeta od sunca. Moći ćete bezbedno da udišete naš vazduh i da se krećete.

– Reci mi nešto o Savetu Misli-
laca.

– Najveći umovi sa slobodnih
planeta sačinjavaju Savet, mada
nas je svakim danom sve manje.
Red je u ekspanziji. Mislili smo da
će nam privremeno zatišje sa Tre-
korom doneti preko potrebno
vreme.

– Trekor je imao svoje planove,
Red svoje. Mistici ne žele odugovla-
čenje i taktiziranje, za njih je vaše
uništenje jedino bitno. Onda bi
mrak zauvek zavladao. Ipak, kako
ste uspjeli da nas lokalizujete na
Ekvilonu?

– Naši naučnici uspjeli su da kon-
struišu aparat, za sada pasivnog
dejstva, koji je u mogućnosti da
hvata mentalno polje. Ti si izvan-
redno jak mentant i osetio si naše
približavanje. Ekvilon nam je
odavno bio sumnjiv. Mada je pripa-
dao slobodnim planetama, nalazio
se nekako po strani od naših ruta
kretanja. Nasuprot tome, armada
Trekora i njegovi izviđački brodovi
proletali su u blizini. Postojala je
mogućnost da su izvršili infiltra-
ciju na planeti. To se i pokazalo
tačno – u ekvatorijalnom pojasu, u
najgušćim šumama, uspostavili su
svoju kontrolnu bazu.

– Plan u okviru plana. Ratva je
na sve mislio.

– Jedino nije računao na tvoju
snagu, Bore. Uspeo si da spaseš je-
dan ansibl od uništenja i njihova
prednost je sada ugašena. Trenut-
nim prenošenjem poruka moći
ćemo da im pariramo na svakom
mestu.

– Ti mutanti neće se tako lako
predati – rekoh.

– I ne mislimo da hoće. I sami
smo posumnjali u lakoću naše po-
bede, nešto se nije uklapalo u opštu
sliku. Naši brodovi opremljeni su

tragačima i krstarili smo. Ovaj je
naišao na signal.

– Osetio sam to čim smo sleteli,
ali nisam bio sasvim siguran. Onda
su nastupili brzi događaji koji su i
nas iznenadili. To je koštalo života
dvojicu mojih prijatelja.

– Žao mi je, Bore – rekla je Ilnis
Plamenih Očiju – veruj mi. Nismo
mogli ranije da reagujemo, nije bilo
precizne potvrde da sve to nije
zamka. Mnogo puta smo grešili i
zbog toga dosta gubili. Nije išlo na
drugi način. Tvoji prijatelji nisu uza-
lud izgubili svoje živote.

Ćutao sam. Brod je klizio kroz
prostor podsvetlosnom brzinom, a
moji prijatelji su bili u snu. Ja sam
drhtao iznutra.

– Purpurno devet – promrm-
ljala je Ilnis Plamenooka. – Posedu-
ješ izvanrednu mentalnu silu, Bore.
To se desilo samo kada si mi pristu-
pio. Rekao si da je to bilo najmini-
malnije.

– Najlakši mentalni dodir, ispiti-
vanje emocionalnosti. Želeo sam da
otkrijem da li nas u biti mrziš ili ne.
Bili smo stranci, još uvek pripad-
nici omrznutih Konkvistadora,
samo zlo bačeno pred vaše noge...
To je bio samo tren, zanemarljivo
kratak.

– Ali, na registratoru to je pred-
stavljalo granicu skale – purpurno
devet! Šta imaš u svojoj glavi, Zem-
ljanine?

Pitanje je bilo na mestu. Zbilja,
šta?

– Ne znam – odgovorih. –
Možda umor, strah. I mnogo, mnogo
prošlosti.

Njeni prsti ispitaše ivicu mogu
lica, spustiše se do brade, zagoli-
caše moj vrat. – Koža ti je tvrda, ali
prijateljska.

– Kako to znaš? – upitah. – Šta
koža može da kaže?

– Naša perceptivna čula su jako razvijena. Nismo gospodari tolike mentalne snage, ali zato je dodir usavršen, sluh, vid. Kada mrziš, voliš, plašiš se, strahuješ – sve se i površinski manifestuje. Mi to možemo da osetimo. Ti koristiš um, u tome je razlika.

Moguće. Šta sam, najzad, znao o svetovima koji su se nalazili razbacani u našoj Galaksiji? Gotovo ništa. Samo ono što su mi informacije kacige implantirale u misli. Ali, i pored svih razlika, nešto nas je i spajalo.

– Veltis će zasijati na ekranima za dan brodskog vremena. Da nije postojanog polja koje štiti trup letelice, pri ovolikoj brzini pretvorili bismo se u paru. Uskoro počinjemo manevr kočenja i koristićemo gravitacionu silu prve planete, Fele, čija će nas sila gurnuti ka našem odredištu. Mistici bi mnogo toga dali da sada znaju gde si – završila je.

– Možda to već i znaju. Berik je bio njihov čovek, mogao je dosta toga da im javi. Nikada ne veruj tirkiznim očima, Plamenooka.

– Tvoje oči su boje kosmičke tame – prošaptala je. – Šta se nalazi u njima?

– Videćemo – odgovorih. – Ni sam ne znam zasigurno.

Ostatak leta proveli smo u snu.

20

Mislilac Akju Par bio je pun, čak debeo. Toga ga je nehajno obavijala, a većito pokretne ruke pravile su široke pokrete. Krupno, bademasto lice, bez obrva, ali sa sedim vencom kose oko glave, bistrih i prodornih očiju.

– Logika, godine razmišljanja i zaključivanja. To je odlika nas, mislilaca. Mistici su krenuli drugim

putem, vršeći genetske mutacije i stvarajući svoju posebnu kastu. Bila je greška što se nekada težilo ka prodiranju u mentalnost. Osetili su moć, ali znali su da to i prikriju – rekao je, posmatrajući me.

Nisam ništa rekao. Čekao sam da nastavi.

– Produbljavali su svoj prodor sve više i više, postali ružna krasta na galaktičkom telu. Trekor Surovi predstavljao im je samo igračku, svirepu i beskrupuloznu, ali ipak igračku. Kada pokušaj sa njim nije uspeo, krenuli su u otvoren napad.

Bacio sam pogled po prostoriji. Nije bila naročito velika, ali zato sjajno uređena. Dosta mašina i aparata kojima nisam znao namenu.

– Ne znam ni ja – prekinuo je moje ćutanje sa osmehom. – Uglavnom, tu su da bi obezbedili mir, bezbednost i malo udobnosti.

Mislilac Akju Par je dobro zaključivao.

– Da li zaista niko od vas ne poseduje izvesne umne senzibilitete? – upitao sam.

– Pa – nakašljao se, – to bih i ja tebe pitao, mladiću. Lice ti je tvrdo, ali nisi star kao ja. Plamenooka je govorila o tebi. Hm... valjda bi to mogao da zaključiš ako bi ušao u moje misli, pretpostavljam.

– Samo ako je to potrebno da se odbranim – odgovorio sam. – Da li biste to registrovali?

Klimnuo je. – Imamo načina, ali pasivnih. Silinu i mentalnu snagu koju ti poseduješ, to ne. Čuo sam šta si uradio Beriku.

– Morao sam – odgovorih. – Bio je sion, zakleti učenik Mistika. Uspelo im je da ga ubace u vaše redove

– Da – reče Akju Par. – Situacija je sve gora po slobodne planete. Red je izvršio invaziju velikih

razmera i potiskuje nas sve više. Ansibl će doprineti boljoj koordinaciji naših trupa, ali početna inicijativa je na njihovoj strani. Links, odakle crpe fazen i Edera, sa svojom razvijenom raketnom industrijom predstavljaju trn u našem oku.

– Bio sam Konkvistador – rekoh. – Takođe i zakleti sion. Znam šta je sve učinjeno.

Zubi su mu bljesnuli kad se osmehnuo. – Hm... pretpostavljam da je nebitno, ali, zar nije svaki na smrt zakleti sion povezan sa svojim učiteljem? Ratva je držao tvoj život u rukama?

Pomisao na te događaje uzburkala mi je krv.

– Tačno – odvratih – ali ja nisam mutant. Time je Ratvina moć bila samo polovična. Pristao sam na takav položaj, jer je to pružalo priliku mojoj podsvesti i mentalnoj snazi da nabuja. Mistik Pradi je to lično upoznao.

– Zlo po njega – reče Mislilac Par – zlo po njega. Potcenili su te, Zemljanine, i to im se osvetilo. Za tebe govore da si pamtilac prošlosti, miljenik zvezda...

– Nekada, da. Mada je prošlost duboko zakopana u meni, ne dižem velove i prašinu sa nje.

Akju Par je dobio prstima po uglačanoj površini svog stola. – Da, da... ali, možda će nam to zatrebati, Bore. Plamenooka će uskoro doći sa novim izveštajima. Izrazio si želju da nam se pridружиš. Tvoja pomoć može biti ogromna. Zašto?

– Mi smo istrgnuti iz svoje sredine – odgovorio sam. – Doživeli smo neslućene stvari, um i tela su nam menjani, kondicionirani. Skato Jednooki i Ruik još trpe od delovanja ulku-droge.

Ratva je mračni tiranin koji je inkarnacija samog Zla. Da nisam

bio u dodiru sa svim tim, moja mentalnost ne bi izašla iz okvira u kojim se nalazila. Zašto bih sve to zadržao za sebe?

– Plemenit si – reče Akju Par. – To sam i pretpostavljao. Ti predstavljaš probuđeno Dobro. Izgoreo si na vatrama pakla i sada spreman za osvetu. U međuvremenu, želiš li da zaroniš u prošlost, da preispitaš sebe?

– Postoji li manje bolan način?

– Naša civilizacije je stara, veoma stara. Tehnologija je usavršila mnoge mašine. Jedna od njih je i misaono očitavanje već doživljenog za života jednog bića. Ali, ti si drugačiji, u tvojim genima je sama prošlost, izmenjen si i prilagođen. Zvao si se pamtilac prošlosti, zar ne? Naše mašine omogućiće da se točak obrne unazad. Bićeš svestan svega a i mi s tobom. Sve je u tvojim rukama.

Prošlost... ponovo u Stanfarijske šume... Zemlja... I dalje, još dalje, do početaka, na svim nivoima.

Znao sam da se odluka rodila u meni.

– Da – rekoh mirno – želim još jednom da zaronim u prošlost, ja, Bor, miljenik zvezda.

Klimnuo je polako. – Mislio sam da će tako biti. Ali, pre toga, želeo bih da prisustvuješ razgovoru Mislilaca. Svako sazvežđe predlaže jednog, to je pravilno. Postoji još šest slobodnih.

– Što podrazumeva šest Mislilaca koji sačinjavaju vaš Savet.

– Tačno. Sad ćemo videti koliko je korisna ova mašinerija...

Pritisnuo je jedno dugme, zatim još nekoliko. Vrata od njegove lične prostorije, u glavnom gradu Veltisa, otvoriše se.

Ilnis Plamenih Očiju uđe na ta vrata i meni zastade dah. Odeća

koju je sad nosila više je otkrivala no prikrivala. Bila je od neke svetlucave materije, sa srebrnastomlečnim nitima. Isticala je liniju njenih ramena, ruku i bokova. Vatra u kosi još uvek se nije smirivala.

Zvala me je pogledom i ja uronih u njen otvoreni um, blago i bezbolno. Sve ono što sam želeo da saznam, znao sam. Kada sam se povukao nije mi bilo ništa lakše. Posedovala je snažan emotivni senzibilitet, koji je buktao kao i njena kosa. I sav je bio usmeren ka meni.

— Zvali ste? — rekla je mirno i sa osmehom.

— Da, Plamenooka — odvratio je Akju Par. — Dobili smo snažnog saveznika u ovom mladiću — pokazao je prstom na mene, a zatim vratio pogled na nju. — Zar... mislim, da li tvoja kosa uvek ovako blista, devojko? Pomalo udara u oči, znaš.

— Ne uvek — odgovorila je, gledajući u moje zenice. — Samo kada sam u karnitu.

— Karnit? — sada je na mene bio red da se začudim.

Akju Par se nakašljao i to je po duže trajalo.

— Eh... vidiš, Bore, običaji na našoj planeti su malo, hm, različiti... da. Karnit... pa, to je specifični period kada se suprotni pol na planeti Veltis opredeljuje, hm, tako...

Bilo mu je teško da kaže ono što sam ja osetio u njenim mislima. Ta njena želja ovde se nazivala karnit. Trebalo je nešto da odgovorim.

— Spomenuli ste ostale?

Licem mu je preletelo olakšanje. Akju Par se na tom polju znatno bolje snalazio. — Da, svakako. Signalna svetlost pokazuje da su ostali prihvatili poziv. Zbog prevelikog rastojanja svi smo na jednoj planeti, tačnije na ovoj na kojoj smo, —

Veltisu. Telesno, svakako ne, ali njihove trodimenzionalne personifikacije sastaće se sa nama u ovoj prostoriji. Evo ih, najzad...

Petorica se obretoše u sobi i Akju Par ih je redom predstavljao. — Talfer...

Ružičast, suv i gotovo sklopljenih očiju u stavu meditacije. Klimnuo je glavom i nadalje ostao bez reči.

— Bal...

Siv i namršten. Mačje lice, prepoznah ga odmah, ali to je značilo da nisu svi kao moji stari neprijatelji. Čekao je.

— Gjun, Geron, Lokpar, Traz...

Različitog lika, stasa, oblika, ali sa jednom zajedničkom željom — osloboditi Galaksiju, vratiti moć znanju i intelektu između zvezda.

Akju Par je uzeo reč. Gledao sam ostale, ali pogled mi se vraćao Plamenookoj. Sela je u mojoj neposrednoj blizini i talasi njene dugačke kose plivali su ka meni. Koncentrisao sam se na ostale u sobi. Ilnis je bila i previše uznemirujuća.

Govorio je Geron. Trup snažan, glava krupna, tamno pigmentisane kože, podsećao me je na Crnog Gloma.

— Ogromna flota približava se sazvežđu Sark. Naša odbrana je slaba i nedovoljna. Govori se da su mutanti konstruisali izvesni mentalni usmerivač. Kao kontrolisanu silu, ubačenu u sklop mašine.

— To je kiborg — rekao sam. — Neko od Mistika dao je svoj mutirani um. Ili na svakom brodu postoji jedan od takvih. Pokušavaće da time ometaju vaše pilote.

— Šta to praktično znači? — upitao je Lokpar Mislilac.

— Znači da je Ratvi i njegovim komandantima poznato da su vaši piloti individualisti. U pojedinačnim borbama, njihovi brodovi sa

kiborzima mogu da steknu znatnu prednost.

— Šta je sa ansiblom? — upita Bal, mačje lice.

Akju Par odgovori: — Naši stručnjaci već uveliko rade na tome, i vreme će od sada raditi i za nas. Imaćemo mogućnost prenošenja trenutnih poruka.

— Zašto to nismo ranije imali? — upita Traz Mislilac. — Naši brodovi koriste prostorni skok. Zar to nije sličan princip?

— Ne — umešao sam se, — nije. Misao i materija nemaju dodirne podudarnosti. Ansibl je suprotnost prećici kroz prostor.

— Kakve su procene? — upita najzamišljeniji, Talfer. — Ilnis, ti imaš pravo da prisustvuješ našim razgovorima, kao i da sugeriješ izvesna rešenja. Kakvo je tvoje mišljenje u svemu ovome?

— Invazionisti žele da izoluju slobodna sazvežđa i da nas potpuno iscrpe. Već poseduju Links i Ederu, čime su nam rezerve fazena odsećene. Prema raspoloživim podacima, namera im je da nas nateraju na otvoren sukob i da nas što više iscrpe. Zatim bi do izražaja došla njihova brojčana premoć.

— Imamo li plan?

Pogledala je u mene. — Zemljanin je deo plana. On se jedini do sada uspešno suprotstavio Misticama, njegove moći su ravne, ako ne i mnogostruko jače. I zato predlažem sledeće...

Svi su začutili. Ilnis Plamenih Očiju izloži svoj plan. Nisam čuo ništa smelije i luđe, ali samo to je pružalo realne izgleda za uspeh.

21

— Ovo je mašina za misaono očitavanje — reče Akju Par. Stajali smo kraj komplikovane aparature,

ali u centru je bio ležaj za telo, koji će me prihvatiti, kao i mnoštvo izvoda i ekrana.

— Kako funkcioniše? — upitah.

— To je usavršen proces i mi smo ga mnogo puta izveli sa uspehom. To je zapravo reanimacija memorativnih elektromagnetskih potencijala, koji se konkretno odnose na sećanje u tvom mozgu, Bore. Tvoj mozak je genetsko nasleđe tvojih predaka, pamtiš prošlost i često si govorio o njoj.

— Da — uzvratih. — Tako je nekad bilo.

— Tvoj mozak je, takode, pretrpeo znatne promene. Kada su vas oteili sa rodne planete, učinili su mnoštvo ispravki, korenitih i manje značajnih, sve u cilju da se prirodna vatra koju posedujete razbukta. Čudnovato, ali prve analize pokazale su da je veliki procenat neiskorišćenosti vaših mozgova.

Nasmeših se. — Mislim da su nas oduvek interesovale druge stvari. Ratovi, na primer.

— Da, na žalost. Bilo kako bilo, kondicionirani ste ubrzanim tempom saznanja. Otkriveni su i izbrušeni novi nivoi svesti, tvoj mozak sada deluje kao šifrant. Naš govor, vidiš? Nije ti bilo potrebno mnogo vremena, tamo na Ekvilonu, brzo si ga savladao. To je već stečeni refleks kod tebe, tvoj organizam je jedna novo oformljena, snažna celina.

— Uz drogu pokornosti — dodah.

Akju Par zaklimala glavom, mršteći se. — To je omiljeni metod pripreme Konkvistadora. Ta droga neutrališe voljne centre u glavi i neprestano sugerije poslušnost. Dodatni elemenat je i stalna telesna potreba za njom. Zavisnost od nje jednaka je udisanju vazduha.

Tvoji prijatelji sada primaju doze koje su blage, ali mislimo da će uspeti da se otrgnu od pogubnog dejstva ulku – droge. Samo zahvaljujući tome što je vaš osnovni telesni sklop genetski jak i naviknut na razna iznenađenja, održava ih u voljnom stanju.

– Da nastavimo sa mnom.

– Svakako. Svi elektromagnetni potencijali uskladišteni su na jednom mestu, a naša aparatura brzo odmotava sve to i predstavlja na ekranima.

– Gotovo čudo.

– Svaka visoko razvijena tehnologija sadrži u sebi po malo elementa čudnog, zar ne? Prisetite se kakvo je bilo osećanje kada ste iznad sebe ugledali vasijski brod?

Ćutao sam. I čekao povratak sećanja. Iznad mene se zatvori providna i meka membrana. Iznad lobanje sudarali su se zraci iz mašina a zatim četiri izvoda skliznuše uz kožu, lagano je probiše na isto toliko mesta. Zazujalo je, zavrte se, osetio sam miris, tako poznati miris, miris tela Plamenooke. Tada sve nestade u eksplozivnom bolu, u vatri koja buknu! Bio sam nem, sa saznanjem da mi se iz dubina podsvesti izvlači prošlost, da to može biti bol i samo bol, jer šta je drugo sem bola u prošlosti?

Ja sam Bor, miljenik zvezda, slušalac tame i pamtilac prošlosti... U meni je, kao gusta i tamna reka. Odmotavam se i prošlost zajedno sa mnom.

U meni odzvanjaju glasovi, mnogo glasova, krici, jecaji i ponekad smeh. Retko. Iznova vidim pogibiju Ara i Gloma, Hejsuda, Ftura i Ankua. Moji prijatelji su tek pomisao na zaleđenoj površini prošlosti. Dalje, sve dalje... Kroz prostor,

među zvezdama sam. Ali, moja mentalnost miruje. Nekada sam padao u trans i iz sebe izvlačio odlomke, iskrzane i izlomljene vremenom, odlomke iz prastarih događanja, sada sve ističe brzo i povezano.

Stanfarijske šume... Mirisi, lov, tama... Bledi...

Još dublje, moje sećanje preko urođenog i razvijenog genetskog koda, razvija se kao latice cveta.

Zemlja.

Bi planeta, sa svojim razvojem, dinamičnim, sporim, brzim i isprekidanim, sve to jedno uz drugo. Kakvi ljudi, kakva želja za smrću. Katakлизme, želja za moći koja se otisnula među zvezde. Vekovi su se slagali kao listovi. Oni koji su otišli nikad se nisu vratili. Oni koji su ostali, vratili su se svojim starim zabavama. Ratovanju.

Vreme se okrenulo u mojoj podsvesti, plima me vraća unatrag, silinom kojom me je i do tada nosila. Ovoga puta i sa jednim saznanjem. Video sam nešto u toj prošlosti dalekih milenijuma i eona. Nešto vrlo blisko tirkiznoplavom.

Zvezda na nebu, divlja, eruptira, a zatim se lagano smiruje. Jedan satelit i dve planete nestaju. Život na Zemlji potpada pod udar velikih mutacija u stotinama godina koje su dolazile. Migracije.

I nazad u Stanfarijske šume, do prve svesnosti.

Do ponovnog povratka boli.

Koliko je sve trajalo? Oslobođen sam dodira mašina, mogu da ustanem. Podsvest, sećanje, prošlost... kao nabujala reka povukla se u ranije korito. Ostajala je samo mučnina u telu i opor ukus u ustima.

Akju Par i Ilnis Plamenih Očiju stoje i čekaju.

– Gotovo je, zar ne? – upitao sam. Mislilac Par potvrdi očima.

– I ne postoji mogućnost promene?

– Nikada ne možeš da se vratiš u raniji telesni oblik, a da to ne razori uspostavljen sklad organskih funkcija – reče Ilnis. – Tvoje ćelije žive drugačijim životom, telo prvo zaboravlja prošlost, navikava se. Um... izvesne korekcije bi se mogle učiniti, ali pretpostavljam da to sada više ne bi želeo.

Bila je u pravu. Rekao sam joj to.

– Sada više ne. Zato ste i insistirali na svemu ovome?

Akju Par klimnu.

– Mi smo to znali. Prošlost svih sazvežđa, zvezda i planeta beleži se i pamti veoma, veoma dugo. Imperija je uspela da to ustanovi i Galaksija je bila skoro sasvim pokrivena. Gotovo svi kvadranti prostora imali su klasifikaciju, život je sniman i praćen. To je bila jedna strana. Neki procesi su slični svuda, ma koliko živa bića bila različita. Potrebno je vreme, mudrost, iskustvo, najčešće praćeno na sopstvenoj koži.

– Moja planeta je imala svoje zvezdane trenutke – rekao sam promuklim glasom.

Plamenookin pogled je zvao, ali u ovom trenutku nisam želeo nikakvo saučešće i podršku. Istinu je trebalo progutati do kraja, sa svom gorčinom.

– Da, i ona predstavlja deo galaktičkog tkanja. Zatim je došao kolaps, sumrak, pad u mračnjaštvo. Zvezda tvoje planete uspela je to samo da smiri... Ti si to nosio u svom izmenjenom, mutiranom umu, i čuvao za ove trenutke.

– Slučajnost ili predodređenost?

– Splet okolnosti. Droidske brod je mogao da pokupi bilo koga. Tražili su okrutne, borbene. Vi ste bili lovci, brod je naišao i događaji su

krenuli novim tokom. Da nije bilo kondicioniranosti umova, da nisi posedovao urođenu sposobnost fleksibilnog prihvatanja stvari, možda ne bi izdržao. Ne, mislim da ne bi.

– Poludeo bih?

– Da, – odgovori Akju Par. – Ili kolapsirao, razorenih svesnih predstava. Zatim bi te razvejali u kosmičku prašinu. Ljudskih jedinki bilo je veoma mnogo.

– Ali niko ne bi mogao da bude Bor – reče Ilnis Plamenih Očiju. – Jedini on ima prošlost u sebi.

Imalo je i boljih mogućnosti, ali ja nisam mogao da biram. Akju Par se nakašlja.

– Pretpostavljam da bi želeo izvestan odmor? Sve ovo može pomalo da deluje šokantno...

Podigao je ruku i sprečio moj protest.

– Znam... vreme prolazi. Ali, ovako je bolje. Pripremamo se za sudar i trebaće nekoliko planetnih meseci za detaljne pripreme. To vreme ostaje ti na raspolaganju.

Klimnuh i uputih se ka vratima. Dok sam izlazio čuo sam Mislioca Akju Para:

– Nije lako prihvatiti činjenicu da su najveći neprijatelji galaktičke svetlosti i slobode, upravo potekli sa jedne iste planete. I preci Mistika nekada su se otisnuli među zvezde sa Zemlje...

Vrata se bešumno zatvoriše iza mojih leđa.

22

– Flota je spremna – reče Plamenooka.

Naš mlazni čamac lebdeo je iznad talasa zelenog mora Veltisa. Ilnisina kosa mnogo je nalikovala komešanju ispod nas.

– Tvoji prijatelji su otrgnuti od smrti – nastavila je. – Ulku – droga je razarajuća kad se prekine s njom. Ipak, najviše se radi o psihološkim preprekama. Konkvistadorska filozofija bazira se na podsvesnom u ljudskom biću, kao i u svakom živom intelektualnom obliku. Probuduje prastare nagone i jača ih. Osećaš se tada deo snažne celine, osvajač si i pokoritelj, moćnik među zvezdama. Zato su oni tako krajnje beskrupulozni. Moć Trekora Surovog i njegova osvajanja bili su mogućni samo na armiji pokornih i poslušnih robova, nemislećih živih mašina.

– Uglavnom – rekoh.

– Postoje i iskakanja. Ti si predstavljao jedno, ali pre svega zahvaljujući svojoj izrazitoj mentalnoj senzibilnosti. Da nije toga, ne bi se mnogo razlikovao od ostalih.

– Niti bih tebe upoznao – rekao sam gledajući je direktno u oči. – Uostalom, Ilnis, zašto te zovu Plamenooka, Ilnis Plamenih Očiju? Je li to oznaka pripadanja određenom rodu?

Zatresla je slapom kose i nagnula se nad mene. – Ne, – reče. – Žene na mojoj planeti u prošlosti su imenima isticale neku svoju osobinu. To je nasleđe vremena. Moje oči., pa, moraš da se sudariš s njima, Bore. Moj karnit je u punoj fazi, tada svesno mogu da regulišem procese u telu, izvesne procese, mislim.

Blago sam odgurnuo njene ruke koje su me prigrilile.

– Još ne, – rekao sam, ponirući u tečnu lavu njenih zenica. – Ti si žena koju bi svako pozeleo, Ilnis, ali ja nisam spreman...

Nasmejavao sam se, mada je to zvučalo oporo.

– Moj karnit nije u zenitu. Glavom mi prolaze druge misli. Mo-

ram da se još jednom suočim sa Ratvom Mistikom.

Priljubila bi se uz mene i to bi odmah skretalo moju pažnju.

– Kako? – upitala je. – Nemoćuće je probiti se do Orionisa, tehnički neizvodljivo. Prostorni skok može nas odneti tamo, ali povratni let ne može biti izveden istog trenutka kad se poželi. Potrebno je izvesno vreme adaptacije mašina, priprema i dovođenje broda u jedinstvenu poziciju za skok. Ne bi bilo priyatno obreti se u jatu meteora, zar ne? Ili u neposrednoj blizini nekog crvenog diva-zvezde?

– Postoji lakši način – rekoh. – Tu je i Molitva.

Trgla se, a njeni zubi zariše mi se u mišicu. – Lud si. Mašine za misaono očitavanje prošlosti su te iscrple, um ti je pomračen. Bio si jednom u Ratvinoj moći, zar želiš ponovo da postaneš njegov rob?

– To ne, Ilnis. Ne nosim više znak siona na svom čelu, možda kontakt i neće biti moguće uspostaviti, ali moram da pokušam. Želim da Ratva zna da postojim, da sam mu neprijatelj, želim da ga nateram da razmišlja, da stvara kombinacije i da ih opet ruši.

– Rizikuješ. Mnogo.

– U meni nema ulku-droge, kao prvo. Ratva je imao kontrolu nada mnom u periodu kada sam svesno dozvolio takav razvoj događaja, sada je sve promenjeno. Moja mentalna sila je adekvatna njegovoj.

– Ali, zaboravljaš jedno: Ratva ima pomoć mnogih drugih, a ti si jedan. Umnoženi umovi poseduju i umnoženu silu, koju on može da okrene na tebe. Naši brodovi se opremaju štitom koji će odbijati njegove napadače. Ti si deo u tome, bez tvoje pomoći ne može se sve privesti kraju. Na bazi tvoje mentalne

sile, konstruišu se psiho-odbojnici, zar si zaboravio?

– Ne, nisam zaboravio. Ansibl i psiho-odbojnici uspešno mogu da se suprotstave agresorima. Ali, neophodno je da se susretnem sa Ratvom preko Molitve. Mora da oseti moju snagu, moram da ga nateram da počne da se plaši!

Dalje nije govorila. Plamtela je. Njen karnit je savladao sve moje otpore, i odjednom, za sve je imalo vremena: i za okršaje koji su predstojali, za razgovor sa Mistikom, čak i za noć koja je padala. Samo nas dvoje, prekriveni živom, razigranom kosom.

Skato Jednooki i Ruik bili su u trenazeru. Izvodili su bezbroj kombinacija kosmičkih okršaja. Stisak ruku starih prijatelja godio je mom usamljenom srcu.

– Plamenooka ti je obuzela misli – reče Jednooki. – Njena kosa opija a oči izgaraju. Niko ti više nije potreban, Bore, dečak govornik je prah, deo prošlosti.

Ruikovo lice se razbilo u osmeh. Još je bilo vidljivih tragova borbe sa drogom. – Lepo rečeno, Jednooki – rekao je, drmajući svojom desnicom. – Bor je izabrao varijantu sa najviše koristi.

– Sutradan letimo – odvratih. – Ansibl je montiran na svim mestima gde se prostire uticaj i moć slobodnih sazvežđa. Psiho-sonde su u brodovima.

– Jesu li efikasne? – raspitivao se Ruik. – Kolika je verovatnoća da će biti pouzdan štit od kibernetizovanih umova mutanata?

– Svaki brod je opasan energetskim poljem. Svi znamo da jonski zid nije i pouzdana zaštita od beta mlaza. I mi i oni ga posedujemo. Poruke i koordinacija biće trenutni,

zahvaljujući ansiblu. Ako su dobro dešifrovali izvesne principe prostiranja talasa, tada će i psiho-odbojnici delovati protiv mutantskih mozгова u njihovim brodovima.

– Lakši smo – reče Skato – možda i brži. Ako uz nas imamo i iznenađenje, onda...

– Imaćemo iznenađenje – rekao sam. – Oni stežu обруč i razmišljaju hladno logički. Očekuju da ga mi probijemo na nekom od mesta u frontalnom napadu. Pretpostavljam da će se naši saveti uvažavati... Ilnis je iznela svoj plan, koji se umnogome slaže sa mojim. Kao prvo, potrebno je osvojiti Links i Ederu, a ako za to ne postoji mogućnost onda uništiti vitalna postrojenja. To će ih prisiliti da razdvajaju snage, da se cepaju, a onda ćemo mi udariti. Prostorni skok doneće nas u neposrednu blizinu i onda sve ostaje na našoj sposobnosti.

– Koliko su nadmoćniji?

– Znatno. Glavnina flote im je u kvadrantu Trećeg sazvežđa, koje je prva meta njihovog napada. Dovoljno daleko od Linksa.

– Koliko brodova⁶ će napasti Links? – upita Ruik.

– Samo jedan – odgovorih. – Naš.

– Još uvek mislim da ti je ona davolja kosa obuzela pamet – gundao je Skato. – Kakva suludost – samo ovo pero od broda protiv odbrane cele jedne planete!

– Hej, Jednooki lovče? Gde ti je legendarna hrabrost? Zar ruka tvoja ne usmrti šumskog pantera i donese njegovu kožu; podvig ranije nezabeležen?

– Još sedamdeset minus dve sekunde brodskog vremena do izvođenja promene prostornih koordinata – objavio je kompjuter.

Jednooki se nije smirivao. Ruik je sedeo za komandama, ja i Skoto iza. – Jedno je savladati krvoločnu zver, drugo leteti zdravog razuma u smrt. Nisam kukavica, ali ne vidim jasno prave konture tvog plana. Objasni.

– Ništa čudno, Jednooki – umešao se Ruik. – Iz nas je iscedena ulku-droga, vraćeni smo u okvire normalnog ljudskog rasuđivanja. Nema filozofije odricanja života, nismo više prah ispod nogu Trekora Surovog, zar si zaboravio?

– Ništa ja nisam zaboravio – besno je uzviknuo razjareni lovac.

– Samo ne volim zagonetke. Možda sada rezonujem na stari način, kažeš ljudski, prihvatom, ali kako ćemo neutralisati odbranu Linksa?

– Još trideset minus jedna sekunda – umešao se glas kompjutera.

– Jednostavno – rekoh. – Ilnisina namera i nije da neutrališemo celu odbranu, za to mi nemamo nikakvih mogućnosti. Setite se osvajanja planete... Šta smo tada činili, ponajviše ja? Dok ste vi bili zauzeti čisto vojničkim stvarima, ja sam bio zakleti sion, produžavao sam misao Reda! Otpor na planeti bio je izvanredno jak, ali mi smo bili nemilosrdno uporni, bili smo Konkvistadori. Imali smo prednost – nismo marili za sopstvene živote. Ja sam ustanovljivao mesta za obuku siona-učenika, širio kult. Ulku-droga je postala obavezna, a psiho-sonde su uticale na hipnotičke čvorove u mozgovima.

– I šta nam je sada činiti?

– Infiltriraćemo se na mesto koje će biti dovoljno skriveno za naš brod. Sa našom opremom nećemo mnogo zauzimati pažnju. Ni jedan učenik Reda ne može da mi

se odupre. Uništićemo samo mesto za proizvodnju droge, preciznom nuklearnom eksplozijom. Udaljeno je od svih naseljenih mesta, isključivo sa droidsom postavom. Psihsonde baziraju se na satelitskom pojasu koji okružuje Links. Imaćemo brzinu, iznenađenje i početni udarac! Doridi su spori i zavise od naređenja. Na Linksu su već ubačeni ljudi sa slobodnih planeta i posle prekida dejstva hipnotičkih talasa, preuzeće pobunu u svoje ruke. Fazen više ne sme da dotiče u brodove imperije Mistika.

– Pretpostavljam da je sledeća meta Edera.

– Tačno. Istovetan udar, precizno sinhronizovan. A sada...

Dalje nismo imali vremena, jer glas kompjutera je stavio tačku na moje reči.

– Nula vremena. Brod na poziciji za izmenu prostornih koordinata.

Drugim rečima, bili smo spremni za skok.

I skok je došao.

Projurili smo kraj plamteće zvezde, izbegavši gravitaciju i koristeći je jedino za ubrzanje i usmeravanje ka Linksu.

– Mi napadamo, Ilnis je već kod Edere. Ruik, proverava našu poziciju, ali ne koristi ansibl za uspostavljanje kontakta.

– Zašto ne?

– Ne znam jesu li naši neprijatelji usavršili mogućnost lokalizovanja. To bi nas pre vremena otkrilo. Najzad, ja sam u vezi drugačije prirode sa Plamenookom. Ona hita ka Ederi, baš kao i mi ka Linksu.

– Kako je to moguće? – progunda Skato, zabavljen izračunavanjem vremena lansiranja kosmičkih mina.

– Obuhvaćen sam njenim karnitom – rekoh. – To je osobina žena

sa Veltisa, specifično stanje tela i duha. Isti termalni i telesni časovnik kuca u nama oboma. Osećam je, to je najjednostavnije objašnjenje.

– Približavamo se Linksu – reče Ruik. – Mogućnost da nas pre vremena otkriju u verovatnosti 100 prema 50, sa smanjivanjem. Prošli smo zonu dubinskog osmatranja... Verovatnost otkrivanja još opada...

Planeta je rasla na ekranima i bili smo spremni i napeti. Da li ćemo uspeti u samoubilačkom napadu, u srcu neprijateljeve teritorije i zone uticaja?

– Mine su spremne za lansiranje – reče Skato. – Prepuštam odbrojavanje i lansiranje kompjuterskom sistemu. Koordinate i putanje su izračunate.

– Kada dolazi do kontakta?

– Četrdeset minuta brodskog vremena – posle ulaska u atmosferu planete.

– Toliko nam ostaje da razorimo kompleks gde se proizvodi ulku-droga. Bez neprekidnog uticaja psiho-talasa, kao i bez droge, stanovništvo će se osvestiti. Od pokornih robova pretvoriće se u ono što su oduvek i bili – bića sa svešću. Mračna era vlasti mutanata biće srušena.

– Lepe reči – promumla Skato.

– Još i da sačuvamo svoje kože i sve će biti u redu. Ulazimo u gornje slojeve atmosfere, i dalje bez kontakta sa njihovim radarima. Mine lansirane. Poniremo. I dalje poniremo. Kontakt!

Uhvatili su nas! To znači da će uskoro poslati za nama gonioce, a to ne bi valjalo za naš plan. – Lansiraj još jednu minu! – viknuh Skatou. – Odražavaće se na ekranima naših progonitelja, dovoljno da dobijemo u vremenu.

– Učinjeno – odgovorio je Jednooki.

– Koji kurs da uzmem? – upita Ruik.

– Suprotan od ovog. Približićemo se mestu napada iz suprotnog pravca. Koliko nam je vremena potrebno do industrijskog kompleksa?

– Osam minuta leta.

– I osam za povratak, znači šesnaest. Kada mine udare o satelite, nastaće rasulo među droidima. Kompleks dižemo u vazduh i bežimo do pozicije za skok natrag. Da bi sve obnovili biće im potrebno mnogo vremena. A bez pokorne radne snage ne mogu da vade i prerađuju fazen. Tako će biti i na Ederi, bar sa nadam. Onda možemo da napadnemo svom snagom, kada odvoje izvestan broj letilica i pošalju ih ovamo. Ratva će misliti da smo ovde izvršili invaziju, ali ništa neće pronaći.

– Lukavo, dostojno jednog Ankua Lisice – reče Skato. Spremite se, vrlo brzo se prizemljujemo.

Sekli smo atmosferu velikom brzinom, nos letilice se bio usijao, ali naša odela i zaštitna polja oko sedišta anulirali su veliko opterećenje ubrzanja. Sleteli smo do same ivice velikog kompleksa. Unutra su bili samo droidi i mašine. Bilo je hrabro i drsko, ali sreća je oduvek pratila hrabre.

Nije bilo energetske ograde, niti specijalnih čuvara. Ili su Mistici bili toliko samouvereni hipnotisanom masom, da im ne mogu ništa nauditi, ili su se pouzdali u droide i relativnu divljinu u kojoj se kompleks za preradu ulku droge nalazio. Bili smo snabdeveni kompletnom opremom, uključujući i minijaturne nuklearne bombe, koje će razoriti ovo mesto. Nije bilo vremena za gublje-

nje. Ruik je ostao da stražari, ja i Skato smo upali unutra. Cilj nam je bio sama srž kompleksa – upravljački centar i postrojenja za sintetizovanje.

Droidi su bili iznenađeni prepadom, nismo im dali vremena da to iznenađenje preobrate u neki ozbiljniji otpor. Naši ručni bacači energije krčili su put kroz hodnike.

– Plavi, Bor! – viknu Skato – on vodi do Centra! Ručni analizator pokazuje tačan pravac!

Potrčali smo plavim hodnikom. Kada bi koja droidska glava provirila, opalili bismo i nastavljali dalje. Odavde je ulku-droga išla za celu planetu, a sada je bila faza pripreme. Pravo vreme kada nema mnogo nepoželjnih. Da li je i neki sion bio tu? Ništa nisam osećao dok sam trčao za Skatom.

Jednooki zastade na kraju hodnika. Velika vrata bila su zatvorena, ali čulo se brujanje mašina. – Napred! – zaškrgutao je zubima i raspalio bacačem po njima. Mlaz energije ošinu metal koji baci hiljade varnica. Eksplozija raznese mehanizam otvaranja i masivna vrata propadoše unazad.

Nalazili smo se na platformi iznad ogromnog hangara u kome su bile raspoređene mašine, kotlovi, trake za dopremanje sirovina. – Bacaj! – rekoh. Bombe su poletele, aktivirajući se u vazduhu. U magnetnom oklopu, zalepiće se za prvo metalno na šta naiđu, a zatim prasak!

Okrenuo sam se upravo na vreme da vidim četvoricu droida koji su trčali ka nama. Zakasnela uzbuna je zavijala hodnikom. Nisam čekao ni sekund – moj bacač napravi brešu među njima. Morali smo napolje, jer proces je otpočeo.

Za tri minuta sve će ovo biti razvejano u vazduhu planete.

Povratak je bio teži. Bilo ih je sve više, iskakali su iz raznih međuhodnika, pucali i bivali odbijeni. Naša defanzivna polja bila su otporna za njihove slabe ručne polarizatore i uskotalasne usmerivače. – Brže, brže! – urlao je Jednooki i prvi grabio napred. Sevalo je sa svih strana, a sirene su zlokobno zavijale. Užas je otvorio vrata pakla a mi smo se mučno probijali.

Nisu imali neutralizatore defanzivnih polja i uspeali smo da se nađemo ponovo na izlaznim vratima. Ruik je bio na svom mestu.

– Samo unutrašnja posada – rekao je mirno. – Spolja nema znakova bilo kakvog približavanja. – Još minut! – viknuo sam. – Skato! Razruši potporne zidove, da iza sebe imamo ruševine. Ruik! Ti i ja trčimo do letelice i štitimo povratak Jednookog!

Potrčali smo dok je Skatov bacač rigao vatru po okolnim potpornjima visoke konstrukcije. Metal se topio a jara za nezaštićenog je bila nesnosna. Uskočili smo u letelicu i Ruik je odmah uključio motore. Petnaest, četrnaest... Skato dahćući ubaci svoje telo i snažan potisak zanese ga unazad. Letilica je strmo-glavo jurila uvis, morali smo što dalje od ovog paklenog mesta. Uskoro bi tu i za nas bilo pogubno.

Titanske pećurke uništenja zbrisale iza nas ono što je nekada predstavljalo kompleks za pravljenje droge pokornosti. Mi smo bili na pristojnoj udaljenosti, sekući maglovitu atmosferu i udaljavajući se sve više od Linksa.

Prvi udarac Redu bio je zadat.

23

Sam. Bez Ilnis Plamenih Očiju, bez ikog, sam.

U mojoj sobi opet je montiran aparat. Nekada sam ga zvao Molitva, jer sam bio opsednuti Konkvi-
stador, zakleti rob-sion velikog
Ratve. Ovoga puta u meni nema
usađene, hipnotišuće potrebe, moja
volja nije pokorena. Rasklopljeni
ansibl postavio sam na sto. Prostor
za šake je otvoren, ali aparatura i
špricevi sa drogom su uklonjeni.
Da li ću uspostaviti kontakt sa Mi-
sticima?

Stavljam obe šake u određeni pro-
stor i koncentrišem se. Usredsređu-
jem se na prošlost, sadašnjost, na
svetlo i okruglo dugme koje se upa-
lilo. Potrebno je da uspostavim i
mentalni dodir.

Dodirujem ga čelom. Zraci iz ansi-
bla prodiru u moje misli. Onaj ko je
na vezi sa druge strane primiće
moj poziv.

– Predstavi se, čujem glas odne-
kud dospeo među mislima – pred-
stavi se.

Uzvracam mišlju.

– Želim kontakt sa Velikim Misti-
kom Ratvom, lično.

– Mentant si?

– Jesam.

– Kako to da nisi u neposred-
nom kontaktu sa nama? Zar nisi
Mistik? Zašto ne otvoriš sasvim
svoj um, nego koristiš najniži nivo
– slanje i prijem pojedinačnih
misli?

– Samo Ratva to zna. Poveži nas.
On odavno čeka na ovo.

– Onda ti nisi...

– Misao ti peni gnevom. Ne po-
mišljaj na prekid veze, to bi bila
tvoja najveća greška. Znam da si
učenik – sion, to ne možeš da sakri-
ješ od mene. Ne možeš ni da odstra-
niš moju volju.

– Ne, ne!

Bilo je kasno, uhvatio sam ga i
nikud nije mogao. Iskoristio sam

iznenađenje, ovaj sion nije bio pri-
premljen da neko van reda koristi
Molitvu na način kao što sam je ja
koristio. Njegov otpor je slab, prodi-
rem sve dublje, kroz mnoge nivoe.
Mutirani, brušeni um, ali još bez
prave snage jednog mistika. Imao
sam sve što me je interesovalo. Ost-
avio sam ga kad je celo njegovo mi-
saono biće zadrhtalo.

Neka neuporedivo snažnija volja
usecala se u taj mutantski, sionski
um. Kratki, samrtni, mentalni vri-
sak – i to je bilo sve.

Neko je još bio tu. Mržnja, silna
mržnja, gomilanje zla i mraka.
Ekran se oboji i ugledah sliku koju
nikada ne zaboravljam.

Ratva.

Isti lik, gola lobanja, tirkizne oči
oprikusa. Koža na licu delovala mi
je još više izborana. Tanke usne raz-
vukoše se u opak osmeh.

– Živ si, robe – rekao je a ne
pomislio. Zašto? Zar se plaši men-
talnog dodira? Nije postojala mo-
gućnost da prodrem silom, kanal je
bio jednostran. Njegova strana bila
je zatvorena. Ali, ne i za reči.

– I ti, Ratva. Zašto si ubio tog nes-
rećnika?

– Koristiš reč. Može i tako. Taj
nesposobni je zaslužio mnogo više,
ali nemam vremena za to. Trebalo
je da zna da samo jedno biće pose-
duje nešto slično nama. Morao je
da te zadrži dovoljno dugo da se po-
javi neko od snažnijih. Znam da si
mu ispitao um. Šta si otkrio?

– Pitaš me ono što već i sam
znaš, Ratva. Recimo da nisam
uspeo, možda je taj sion bio tvrdi
nego što pretpostavljaš.

Buljio je u mene. Reči su bile
jedno, misli drugo. Ja više nisam
udarao čelom o vrelo i svetlo
dugme na aparaturi.

– Gde se nalaziš, robe?

Nasmejavao sam se. – Tamo gde ti nisi. Upravo letimo ka tvojoj floti i razvejaćemo je u kosmički prah. Izgubio si, Ratva.

– Blefiraš, robe.

– Zašto ne koristiš liniju misli, Ratva? Zar se plašiš sudbine svog siona? Zar se tvoja mentalna sila nalazi u opadanju?

Smežurano lice se ukrutilo. Tirkizne zenice gledale su sa ogromne daljine u mene. – Molitva je veliki pronalazak, zar ne, Bore Dvoruki? Očvrsnuo si, ne, nisi rob, to je jasno. Nema znaka na čelu. Ali, u tebi je još uvek moja misao, ti je ne možeš izbaciti prostom voljom.

– Šta želiš da kažeš, Ratva?

Tanke usne razvukoše se u osmehe.

– Vidiš kako je reč nepouzdana. Trošimo je na desetine, pokušavajući da objasnimo beznačajni deo jednog misaonog pojma. Ali, neka bude tako. Ti si još uvek naš deo, deo celine.

– Propao pokušaj, Ratva.

– Misliš? Ali, zašto si želeo kontakt? Šta te vuče k nama? Otpao si od nas, izbegao, pridružio se izgubljenoj hordi. Šta očekuješ – slavu, pobedu, moć? Ti si posednik velike moći, koju sa nama možeš samo da uvećaš, u celini ili sam. U tebi je strah od suočenja sa istinom.

– Tvoj mrak nije istina, Ratva.

– Ne? Zašto ne? Šta je veće od beskonačne moći? Izjednačiti se sa silama koje vladaju vasionom, postati jednak prirodi, oblikovati, stvarati, menjati i prilagođavati... Zar to nije ono za čime teži mentant?

– Suviše plitko a da ne bi bilo prozirno, mutantu! Tvoje reči su samo maska kojom sakrivaš ružno i mrtvo, nešto što je već bilo u prošlosti. Postojala je planeta koja još i sad postoji. Ja sam išao Stanfarijs-

kim šumama, lovio, slušao tamu i govorio prošlost. A milenijumi govore da su mnogi, pre promena, mutacija i velikih migracija, pre nego što je zvezda podivljala, odleteli među zvezde. Sa čovekom je odletelo i ono šta je bilo u njemu. Zlo takođe. To zlo ste vi, Mistici, pozajmljujete od odbačenih vremena svoj lik, ali uzalud. Te crte lika su izbriisane, mrtve.

– Lud si, robe! Priznajem samo moć sile!

– Dolazi vreme našeg susreta i tada će se videti ko je u pravu. Ja ili ti, Ratva.

– Ti si je osetio na sebi, psu. Ipak, trebalo je da te bacim u večnu vatru izgaranja, u ludilo koje nikad ne prestaje. Misli na to. Misli kada te budu prezreli, robe!

– Tvoja imperija će se srušiti, Ratva. To sam želeo da čuješ... Jesi li dobio izveštaje o razaranju na Linksu, kao i na Ederi? Ili ih je strah od tvoje osvete i besomučnog ludila zadržao u tome?

Tirkizne oči kao u oprikusa naplaviše se mržnjom. – To ćete skupo platiti, pobunjene budale! Unišću sva legla tog otpora! Izbrisću sazvežđa iz tkanja Galaksije!

Zatim je učinio poslednji napor, pogledavši još jednom u mene. – Ali, ti... nudim ti još jednu priliku... Pokaj se, prihvati znak siona i ujedini svoju snagu sa ostalima. Daću ti sve – zvezde, sazvežđa. Budi kralj, car, imperator! Izaberi, samo izaberi... Ratva je milostiv za pokajnike...

– Pre bih verovao otrovnim zubima oprikusa da me neće ujesti, Ratva! Tvoje reči su dim koji me mimoilazi! Ja sam već izabrao! Vidiš, ansibl je u našim rukama, naše komunikacije su takođe trenutne. Tvoja prednost se istopila. Misli na

to kada udarimo na flotu! Onu koju si samouvereno poslao da nas kazniš?

Ekran se trenutno zamrača, bio je kraj razgovora. Misli, pretvorene u reči, više nisu saobraćale između nas. Ratva je imao svoju temu za razmišljanje a mene je čekao drugi obračun. Bio sam prazan, miran i očišćen. A u Ratvi je ostao crv sumnje u sopstveni neuspeh.

Iskrsnuli smo iz hiper-prostora, kao jato grabljivica. Skok je bio završen i sada su kompjuteri proračunavali napadne formacije. Napali smo iz kvadranta odakle nas nisu očekivali i jurnuli među njih. Svetlosni snopovi šiknuli su iz uglačanih trupova letelica i udarili u neprijatelje. Beta – mlaz je razbijao jonski oklop i brod bi nestajao u svetloj, bezvučnoj eksploziji.

Skato, Ruik i ja ponovo smo u žaru bitke. Ovoga puta ne borimo se kao osvajači, kao hipnotisani robovi mraka. Sada smo osvetnici izgubljenih prijatelja, slobode nad kojom se nadnosio mutant Ratva sa svojim hordama Mistika.

Blesak! Ekran ispred mojih prstiju oboji se žestokom belinom, koja se ubrzo preobrati u mnoštvo iglica rasprsnute materije. U ušima mi odjeknu Skatoov glas:

– Izbaci Plamenooku iz glave, Bore! Ovaj samo što te nije sagoreo! Šta se to dešava s tobom?

– Ne znam ni sam – odgovorih.

– Izgleda da sam zaboravio na njihovo ometanje. Svaki brod im je opremljen kibernetizovanim mutantskim umom. U bliskom kontaktu ometaju refleksu i smanjuju pažnju. Na njih!

Udar za udarom, napad za napadom. Mada smo bili malobrojniji, nadoknađivali smo to pokretli-

vošću. Kretali smo se brzo oko masivnih krstarica i razarača, sipajući na njih iz svojih oružja. Udari kibernetizovanih mutanata samo su klizili niz naše uključene psiho-oklope, ne dotičući nas. Prostor je bio prožet raznobojnim plamenovima, zvezde gotovo da su nestale a takođe i mrak. Eksplozije, dezintegracija brodova, smrt posade... Nije bilo milosti, naša malobrojna flota predstavljala je poslednju odbranu slobodnih sazvežđa.

Priključen za kompjuter, mogao sam da učestvujem u letu, u odabiranju putanja, ispaljivanju energije. Bio sam u tom paklenom tkanju deo mašine i sam mašina. Razularenost sagorevajuće materije, pogođene divljom energijom, igrala je oko mene, bio sam Bor Ujed, Bor Smrt. Balet života i uništenja plesao je u kosmosu.

Neprijateljska armada bila je razbijena na nejednake grupe. Pokušavali su sa promenom putanje, organizovanjem pojedinačnog otpora, ali sve je pokazivalo slabe rezultate. Propadali su, gubili, nestajali...

A zatim, i iz kvadranta koji je pokrivao odstupnicu neprijatelja, izroni posle prostornog skoka ostatak naših brodova, genijalna zamisao boginje rata, Ilnis Plamenooke. Njima je palo u deo da unište preostale iz do tada nepobedive armade Ratve, Velikog Mistika. Poraz je bio strašan i potpun, a sile mraka zastavljene u nadiranju.

Bio sam ceo i u komadu. Nije me interesovao broj uništenih neprijateljskih brodova, kojeg je kompjuter izbacivao, u prostoru sam tražio za svojim prijateljima. Iznenada, na ekranu spazih tri laka broda sa jasno ukošenim trupom. Nije bilo sumnje da pripadaju floti Ratvinih komandanata. Opustio

sam se, i opasnost je sama došla. Izveo sam komplikovani manevar izbegavanja, tako da me u prvom pokušaju nisu uspeli dezintegrisati u kosmičku paru. Ali, nisu me ispuštali, leteli su u stopu za mojom letelicom. Laserski snop zraka bljesnu sa moje leve strane a na ekranu zablistaše slova:

– Levi stabilizatori oštećeni. Ponavljam: levi stabilizatori oštećeni. Pregrejanost dvadeset stepeni iznad normale. Ponavljam: dvadeset stepeni.

Bili su iza mene, što im je davalo prednost. Sada su sa nagonom samoubica jurili bilo koga da nađu i da mu se zariju u trup, osećali su svoj katastrofalni poraz i ja sam naišao kao prva mogućnost osvete. Obrnuo sam se naglim zaokretom i ispalio betamlaz, čim mi je prvi došao na nišan. Bljesak i ovoga nestade. Druga dva broda nestadoše u baražnoj vatri naših lovaca. To je bio kraj.

– Ne udaljavaj se mnogo od mene – odjeknu mi nečiji glas u ušima. Plamenooka Ilnis!

– Još uvek sam u karnitu i ne bih želela da te izgubim...

– Ovo je bilo blizu – odvratih. – bliže nego što sam želeo. Ti njihovi kibernetizovani mozgovi prilično su gadan pronalazak.

Naši brodovi su leteli dosta blizu jedan drugome. Pretraživali smo prostor, ali sve je uglavnom bilo završeno. Od moćne flote nije ostalo ništa, Mistici su bili žestoko poraženi.

– Pripremi brod za promenu prostornih koordinata – rekla je. – Sve je završeno, vraćamo se na Vel-tis.

Potvrdio sam prijem i ubacio naređenje u kompjuter, otkucavši ga na terminalu. Preostalo vreme ni-

sam razmišljao, ili sam bio suviše umoran. Onda poznato osećanje mučnine i – skok!

I to je bilo sve do ponovnog pojavljivanja.

24

Lice Akju Para izražavalo je radost i ushićenje. I ostali Mislioci, tro-dimenzionalno prisutni posredstvom aparature u prostorijski, izražavali su svoja čestitanja. Ilnis Plamenih Očiju i ja sedeli smo jedno do drugog. Njen karnit me je doticao, ispunjavao nestrpljenjem, a zatim i smirivao.

– Misticism je zaustavljen – reče Akju Par. – Tvoj udeo u tome, Bore, veoma je veliki. Mi smo...

– Trenutak – prekidoh ga u reči, – zaustavljen, to da. Ali, ne i uništen. Jednu izgubljenu bitku, ma kako velikih dimenzija bila, Ratva i njegovi istomišljenici neće smatrati za izgubljen rat.

Ilnis me blago dodirnu po ruci.

– Bor je preopterećen sve vreme, i...

Nije mi se svidelo da neko govori u moje ime.

– Polako, Ilnis. Misticism je mnogo opasniji nego što mislite. Šta znači jedna flota? Da li umire organizam kome je odsečen jedan prst, ako poseduje sposobnost da ga odmah regeneriše? Uništili smo postrojenja na Linksu i Ederu, ali te planete još nismo osvojili. Armada koja je išla da pokori slobodna savezda, našom taktikom razbijena je i pretvorena u kosmičku prašinu. Sve je to istina – ali, dalje? Sada je trenutak da se nastavi sa pritiskom, da se snažno udari po Ratvinim slugama i sledbenicima, da im se ne dozvoli brz oporavak. Stanovništvo na porobljenim planetama očekivaće pomoć. Zar ne posedu-

jemo ansibl? Možemo ga umnožiti, preneti na mnoge planete i održavati neprekidnu vezu. Ranjena zver je najopasnija, to iz mene govori Bor Lovac, ja to znam.

Zaćutao sam dok oni zamrmljaše. Zatim se svako, javi za reč. Ružičasti i suvi Talfer Mislilac prekide graju:

– Zemljanin je u pravu. Svi znamo šta je Trekor Surovi činio... Porobljavao je tela. A Ratva deluje dublje i snažnije, on pokorava mozak, čineći od inteligentnih bića pokorne stvorove koji se mnogo ne razlikuju od droida. Koliko je takvih bilo u brodovima koji su spaljeni u velikoj bici? Mnogo, sudim. Zlo mora biti iskorenjeno. Zato dajem svoj glas za predlog koji je Zemljanin izneo.

Gjun i Lokpar zauzeše isti stav. Klimnuli su glavom dajući svoj glas meni u prilog, bez reči. Smatrali su da je to verovatno suvišno posle Talferovog izlaganja.

Krupni, crni Geron nastavio je kao sledeći.

– Kod sazvežđa Sark Ratva je osetio naše zube. Ujeden je i poražen, ali ne i zauvek pobeden. Genetske mutacije su u doba stare Imperije predstavljale vrhunac nauke. Hteli smo da osvojimo mozak po svaku cenu. Šta smo time dobili? Ratvu i njegov Red Mistika, rak-ranu Galaksije. Stare bolesti uspešno smo izlečili, izvukli smo se iz mraka i rasula, uspostavili razumsku komunikaciju, sazvežđa su bujala životom, različitim, ali miroljubivim. Ne treba zaboraviti odakle potiču preci mistika – sa planete odakle je i Bor. On može svojom mentalnošću da pronikne u srž Ratvine filozofije, da razluči zlo od dobra, da shvati šta predstavlja taj ekspanzionizam. Doba mrač-

njaštva i tiranije. Bor je duboko u pravu. Dajem svoj glas.

Ostali, uključujući i Ilnis i Akju Para, mislili su slično. Akju Par se čak i izvinio. Nije mislio da deluje destruktivno i pomirujuće.

Jedini koji ništa nije govorio bio je Bal, mačje lice. Šta me je zadržavalo za te črte? Sećanje na pukovnika Konkvistadora, Irtana, na čas kada je umro Anku Lisica? Morao sam da se nađem u blizini tog čoveka.

Promrmljao je nešto o većini i prvi se isključio. To me je još više uverilo da nešto nije u redu. Suviše dobro poznavao sam taj svoj emocionalni nabo, da bih se prevario. I to sam morao što pre da učinim.

– Jesi li sad zadovoljan? – upitala je Plamenooka. – Naši brodovi pristali su na Links i Ederu, planete su oslobođene. Napadamo u svim sektorima i lagano ali sigurno potiskujemo Ratvu i njegove horde. Trećina naseljene Galaksije je već slobodna.

– To je na izvestan način tačno – rekao sam. – Samo, postoji još jedan momenat...

– Koji? I moraš li uvek da budeš tako sumnjičav?

– Za Ratvu jedino postoji ono što se nalazi u njegovoj mutiranoj glavi – razaranje, smrt, mrak. Pauk koji će svoju mrežu, kao i milione drugih sebi sličnih, isplesti svuda po Galaksiji. On još uvek drži najveće i najbogatije naseljene planete. Mi teško sa periferije prodiremo u sam centar. Misliš li da se neće poslužiti znanjem civilizacija koje uspe da porobi? To više nije rat nas i njih, već požar koji će zahvatiti svetove širom svekoličke Galaksije! I da sve potone u crnu rupu, Ratva ne bi bio zadovoljan. Njegov pokretač je

mržnja prema svemu što je slobodno i autonomno. Volja, svest i mentalni senzibilitet kod njega i ostalih mistika okrenuti su ka mračnoj strani. Razumeš?

– Da – kratko je odgovorila. – Zarobljen je samim sobom. Ogromna moć zna da učauri i okuje. On ne želi da deli sa drugima, njegova kasta Mistika želi gospodarstvo nad svemirom.

– Blizu si suštine. Stara Imperija, koliko sam zaključio, želela je da nečim obuzda provalije prostora. U redu, postojao je skok, ali i brzine iznad svetlosnih, pa ipak – šta? Prostor između zvezda time ništa nije bio manji, zar ne? Osim naše, postoje i druge galaksije, nebrojeni svetovi. Čime povezati sve iz jednog centra? Tehnikom? To se i činilo. Naukom? Ona je svoje oduvek davala. Ostajalo je samo još jedno...

– Misao.

– Tačno u centar, Plamenooka Misao, brže od svega. Ona bi mogla da obuzda prostor, da se protegne na nepojmljive daljine. Krenulo se u dva pravca, koliko znam...

Ilnis prebaci svoj džet na automatskog pilota. Kretali smo se kroz stratosferu Veltisa, prelećući mora, gradove i kopno. Ilnis je želela da mi sve pokaže i sve objasni. Bio sam otvoren i preokupiran njom. Njen karnit je sasvim vezivao, pretakala se u mene, otvarala mi kompletno svoje biće, bila je kao knjiga otvorena za čitanje.

– Da – rekla je. – Za vreme Imperije, ansibl nije pronađen i konstruisan. Ali, rad sa genetskim mutacijama mozga nikada nije prekidan. I ono što su kod tebe prouzrokovali tvoja planeta i zvezda, onaj veo koji se strgnuo niz generacije koje su se normalno radale i umirale, ovde je činio skalpel, ozračiva-

nje, ubrzavanje, pokušaji i pokušaji. I uspeo se.

– Oduvek je postojala želja da se sva moć koncentriše u jednom biću. Telepatija, telekineza, teleportacija... Komponente osnovne postavke snažnog uma. Mistici ubrzano rade i na tome, ne pojačavaju samo svoju mentalnost. Neće se zaustaviti na neuspehu.

– Znam – odvratila je. – Ali, Orionis je blizu samog centra Galaksije, tamo će otpor biti najžešći. Misliš li da sada imamo toliko snage za odlučujući udar?

– I njima su potrebni saveznici. Na kraju, za vreme Trekora Surovog, droidske postave u brodovima kao što je bio Sakupljač, krstarili su obodima galaktičkih rukavaca, prelazile mnogo parseka, tragajući za podesnim i ratobornim bićima. Niko nije dolazio i nudio bolji sutrašnji dan. Rat je sila koja pokreće. Treba im odseći pristup tim segmentima, treba ih tući tamo gde su najslabiji.

– Preneću ove tvoje reči Savetu. Sve je, uostalom, zabeleženo na trakama u kompjuteru džeta. Uskoro stižemo u moj grad. Želiš li da ti govorim o tome?

– Hajde, Plamenooka, pričaj mi o Veltisu.

– Planeta matrijarhata. Evolucija je ženama podarila mnoga svojstva. Razvoj je tekao burno i zahvaljujući neometanosti od drugih ratobornih civilizacija, dostigli smo izvanredan razvoj. Muški pol je oduvek bio okrenut razmišljanju i logičkom rasuđivanju, žene su bile duh koji je nosio u neistraženo. Kontrola rađanja bila je u našim rukama, priroda je odredila tri perioda kad smo posesivne i opredeljene za produžetak vrste, tri perioda karnita. Svaka žena je u mo-

gućnosti da svesno reaguje i da sve drži u kontroli.

– Šta se dešavalo dalje?

– Susret sa drugim vrstama, civilizacijama, uzbuđenje prvim kontaktom, brz razvoj i progres. Savladivanje prostora, prelazak, zauvek, među zvezde. Zatim, kako beleži istorija, podizanje Imperije i prvo neuspešno povezivanje. Krah osam planeta i njihovog sazvežđa označio je pad u rasulo. Ostatak ti je približno poznat.

I bio je. Klimnuo sam, i zadržao sve to u memoriji. – Moja planeta još pluta prostorom, divlja i necivilizovana, daleko od svih događaja – rekoh. – Skato i Ruik su odleteli nazad, zov šuma je još uvek u njima, i pored svega. Morali su to da učine, ja ih razumem.

– Misliš li da će ih neko prihvatiti? Smatraće ih za čudovišta ili za demone. Gledala sam prošlost Zemlje, Bore; vaši nagoni su oštri i na momente svirepi. Tamo je sve promenjeno, možda su se čitave generacije odselile, nestale. Šta ih je odnelo u divljinu?

– Upravo baš ta divljina – odvratih. – To je taj nagon. Biti još jednom tamo, dodirnuti rukom travu, osetiti niz leđa kad se čuje urlik šumskog pantera. Razgovarali smo, i da nije tebe, Plamenooka, i ja bih otišao sa njima. Uostalom, šta im se može dogoditi? U krajnjem slučaju mogu da ih smatraju za dobrodošle mudrace.

– Ako ih uopšte neko primeti. Tebi je sjaj komete davno sagoreo u oku.

– Ja sam Bor, miljenik zvezda. Nijedna planeta me posebno ne vezuje, pa ni Zemlja.

– Tamo si stvoren.

– Da, ali moj dom je u prostoru. Ovo što je eksplodiralo iz mog bića

više se ne može sabiti nazad. Mogu da osećam na nov način, mogu da pomognem da nešto postane bolje.

– Čak i da moj karnit protekne neuporedivo lepše nego bilo koji do sada. Jedna Veltišanka se samo jednom opredeljuje. Ili ne doživi ovo kao ja.

Zagrlih je i stegoh uz sebe. Njene emocionalne struje me obuhvatiše a naelektrisana kosa izazivala je prijatne nadražaje na mojoj koži.

– U tome se ne razlikuješ mnogo od žena na Zemlji – promrmrljah.

Ostatak rečenice nikada nisam završio.

Mir na Veltisu nije dugo trajao. Neprestano su stizale vesti o novim sukobima, galaktički rat besneo je svom žestinom, ali sada više nismo bili bespomoćni. Udarali smo i bivali udarani, ali smo potiskivali Ratvu sve dalje i dalje, sporo, ali neumitno. Zver se povlačila, grizla i ujedala, ponekad vrlo opasno, ali je gubila deo po deo prostora. Iza uništenja trebalo je praviti novi život.

Skato i Ruik nisu dolazili i počeo sam osećati neprijatnost. Zašto nisu poneli ansibl? Zašto sam ja to propustio da učinim? Rat sa misticima zahtevao je moju neposrednu prisutnost u ovom delu svemira. Eksperimenti sa mojom mentalnom senzibilnošću samo su me iscrpljivali i nisu donosili neki rezultat. Kao plašljiva životinja, sve se povlačilo duboko u podsvest i pretvaralo se u bol i, kao poslednje, u neposredan napad. Nisam znao da potpuno gospodarim silom koja je nastanjivala moj um.

– Moram da se susretnem sa Balom Misliocem – rekao sam Ilnis jednom prilikom.

– Zašto? Upotrebi vizuelni trodimenzionalni komunikator, on ti je

uvek dostupan. Mislioci ne praktikuju neposredan dodir.

Onda zastade u reči i zagleda mi se u oči. Njene – kao da su gorele nekim unutrašnjim sjajem. Nije čudo što je imala takvo ime.

– Želiš da mu ispitaš um, zar ne?

– Ne sumnjam određeno, ali on mi je čudan. Nije ni reč rekao u našem vođenju ratnih operacija, ne učestvuje aktivno iako ga na to prisiljava vaše pravilo. Trebalo bi da je najmudriji na svojoj planeti.

– Ali, on nije na svojoj planeti. Retko putuje i ovde mu donose poruke. Svako poštuje pravo drugog na autonomiju. Povećanjem slobodnih sazvežđa, povećavaće se i krug Mislilaca. Iza njih stajaće u stvari sva populacija naseljenih planeta. Veltis je samo sabirno mesto, ništa više.

– Nemam ništa protiv, niti sam surevljiv prema njegovoj vrsti. Ali, u meni je još deo kondicioniranog Konkvistadora. Posedujem mogućnost emocionalnog pristupa, ne tako tananog kao taj što ga ti imaš u karnitu, već drukčijeg. Znam da razlikujem i razlučujem i najfiniju mimiku lica, grč usana, poglede, govor. Moj um sve to prati i analizira. Ne mogu da uđem u njega, pošto nije lično prisutan, ali vidim njegovu sliku. Duboko u sebi nešto krije, u to sam siguran.

– Da to tvoj probuđeni konkvistadorski duh nije opet zaratio sa tvojom svesnošću?

– Ozbiljno sam mislio ono što sam rekao. Postoji li mogućnost našeg susreta.

Slegla je ramenima i zavrtela glavom. Kosa joj ponovo ožive, vrtložeci se.

– Praktično je to vrlo teško. Ali, ako si siguran...

Ne mogu biti siguran samo na osnovu slike. Osećam nepokrivenost u njegovoj spoljnoj masci. Moram to da ispitam.

– Potrebna je i saglasnost ostalih.

– Izmisli nešto. Reci da želim da se neposredno upoznam, predstavi me kako hoćeš i osluškuj njihove reakcije. Onaj koji nema šta da krije pristaje.

– Svi znaju da možeš da prođeš u bilo čiji um.

– Ali, ja to ne radim, osim kada procenim da sam u opasnosti ja, ili neko ko mi je blizak. Zašto bismo se plašili? Na istoj smo strani. Ili, neko nije...

– Pokušaću – odvratila je. – Ali, moraš da budeš maksimalno obziran i oprezan. Iza Mislioca Bala stoje stotine snažnih planeta. To su strašni borci.

Nije trebala da mi to govori. Mnogo puta sam upoznao borbenost mačjih lica. I kad me je Irtan udarao po ledima, i kad je kapetan Konkvistadora, Urgu, želeo moju smrt, a i kad je moja laserska sablja raspolutila poručnika Liveza. Sve sam to odlično znao.

A stanje je predugo bilo mirno. Galaktička organizovanost kaste Mistika bila je zver sa dva lica. Jedno je bilo umiveno i mamilo osmeh, drugo zverski iskeženo neutaživom mržnjom. Ja sam znao za obe strane.

25

Spavao sam, a san je bio ružan. Mnogo pre nego što je stigao poziv, bio sam budan. Čekao sam i buljio u blago obojene zidove svoje sobe. Veltis je bio planeta gde se rat brzo zaboravljao. Nedostajala mi je Ilnis, bio sam pod velikim pritiskom svojih predosećanja. Zašto se Skato i

Ruik još nisu vratili? Plamenooka je trebalo da mi ugovori sastanak sa Misliocem Balom pre dva dana. Vreme je prolazilo u mom razmišljanju, pokušajima da proniknem u suštinu stvari koja mi je neprestano izmicala. Nervoza me je izjedala kao zub oprikusa.

Poziv je obojio moj stoni terminal zeleno. Uključio sam ekran i ugledao Ilnisino lice. Kosa se nije videla, bila je zabačena negde iza njenih leđa. To lice... znao sam da je nešto pošlo ukrivo.

— Član Saveta, Mislilac Bal je nestao — rekla je kratko. — Ti pretpostavljaš šta to znači?

Sumnja. Kod mene je postojala sumnja, ali šta sam bio ja, Bor? Došljak sa zvezda, iznenadna pomoć koja je rezultovala izvesnim pobedama. Stranac koji se nije uklapao. Zašto je čekala toliko. Upitah je.

— To... nisam mogla drugačije. Postoje pravila, postoje norme koje se nisu menjale dugi niz godina. Ja... moje moći su slabe, ograničene na vojnička pitanja. Razumi me.

— Zašto si toliko čekala? — ponovih pitanje.

— Oh, ne dramatizuj, Bore! Postoji uhodana procedura, način... Kako da ti objasnim? Ne možemo uvek da se ponašamo tako...

— Primitivno? Kao neko tek stigao sa planete kojoj ni ime ne može da se zapamti?

Glas joj je bio tužan. Tako je i izgledala.

— Moja osećanja su jedno, a tradicija drugo. Bal ima pravo da putuje kud hoće i kad hoće. To što nije želeo susret sa tobom i što je nestao ništa ne govori. On ima potpunu autonomiju kretanja. On je jedan od najmoćnijih ljudi u našem delu Galaksije. Član je Saveta, a iza sebe

ima stotine snažnih planeta. Čime mogu da opravdam sumnje? Tvojim predosećanjem, kondicioniranošću koju si stekao kao Konkvistador? Ti si preobratnik. Znam, to može da boli, ali odgovara istini. Retko ko može da gaji simpatije prema tebi, to je istina Bore.

— Zašto? — upitah, mada sam znao odgovor.

— Želiš istinu? Onda čuj: niko ne voli izdajnike, makar mu doneli i pobedu.

Nasmejavao sam se, a to je zvučalo šuplje.

— Izdajnik? Da, zašto bi mi verovali? Možda sam samo deo Ratvine velike igre, plan u okviru drugog, monstruoznog ostvarenja mutantskog uma. Ratva voli takve igre. Jesi li ti sigurna u mene, Ilnis?

Njene oči su gorele sjajem ljubavi, ali to nije doticalo Bora Izgubljenog. Povlačio sam se kao zver u svoju jazbinu. Skato i Ruik su to na vreme osetili. Otišli su a da me nisu upozorili? Čemu? Bio sam zaslepljen Plamenookom, još uvek proketo mlad, pod dejstvom telesnih sokova. Šta je značila mentalnost u mom umu kad nisam znao da je potpuno koristim? Ništa.

— Ja sam sigurna u tebe, Bore.

— Divno — nastavio sam. — Vidiš: već raspravljamo o meni, umesto o bitnijim stvarima. Mene još smatraju preobratnikom, i mada su mi klikitali, intimno me ne vole. To bih i shvatio, jer mi njihova priznanja nisu potrebna. Ali, zaslepljenost sobom i nečim što bih ja nazvao ludošću, ne mogu. Bal je toga svestan, povukao se. Zna da ga glupost ostalih zaštićuje. Gde je sada? Na svojoj matičnoj planeti, u svom savežu? Ili Ratvi podnosi izveštaj? Odgovori mi, Ilnis.

Sjaj njenih zenica se gasio. Kosa iza njenih ramena bila je mirna. Njen karnit više nije uključivao jedno suvišno biće po imenu Bor. Bor Izluđeni.

— Šta da ti odgovorim? Šta očekuješ od mene? Kada bi ti imao dokaze...

— Dokaze? Ludo! — viknuo sam.

— Ja sam mentant i dobro sam upoznao snagu Mistika! Znam kakvu igru i po kojim pravilima igraju. Nema pravila, jednostavno. Zato sam i želeo razgovor sa Balom. Zašto je odbio? Odgovor se neposredno nameće: nije želeo suočenje. On nije zakleti sion, niti Mistik, oči bi ga u potpunosti odale kao tvog nekadašnjeg oficira Berika. Pretpostavljam da je jednostavno njihov saveznik. Galaksija je dovoljno velika za sve, a Ratvi su i potrebne sluge. Zašto ne biti najmoćniji sluga, pa ma koliko bio ponizan? Ispod sebe uvek će imati milione glupih!

— Reći! — viknula je. — Zašto mi ne ponudiš nešto čvršće?

— Rešenje je udaljeno od nas dosta parseka. Bal se zaklanja iza svog nedodirljivog imuniteta i ostavlja vas na tihoj vatri. Meni je sve jasno. Ja odlazim, Ilnis. Neodrživo je da i dalje budemo zajedno. Moji prijatelji su bili u pravu — trebalo je davno ostaviti sve. Mi smo u biti zauvek Lovci.

Pre nego što je uspela da mi bilo šta kaže, isključio sam vezu. Ništa novo nisam mogao da čujem od nje.

Šta sam očekivao? Kroz glavu su mi prolazile misli, slike, događaji, sećanja. Spremao sam se, odlazio. Nisam imao mnogo da nosim, sve svoje sam nosio u glavi, mislima i utisnutim sećanjem.

O, da, dobio sam brod. Njihovi umovi su bili dovoljno prazni da

me uvere kakva osećanja vladaju za mene. Zato su mi ti titraji krajeva usana, ranije, osmesi, pogledi, pojedine reči i pokreti govorili sve ovo što nikako nisam želeo da prihvatim. To je bila istina. Ja nisam želeo. Ja, Bor, deo razvejane prošlosti

Neka žena hoda naporedo sa mnom. Uzletišta je dugačko, možda predugačko, milje nečeg tvrdog ispod nogu. Mnoštvo sjajnih, srebrnastih, zlatnih letilica. I sve usmerene u zelenkasto, mestimično i plavo nebo. Koračam, a Veltis bleedi u sećanju.

Ko je ta žena sa predugom, uvijajućom kosom što vrišti i uvija se oko nje, kao da sadrži u sebi vetar i zvuk, boju i pokret? Da, znam. Ilnis Plamenih Očiju. Ali, ta činjenica sada ne dotiče vrelo čelo i okov ovog tela. Udaljen sam, beskonačno daleko, izgubljen u vrtlogu galaktičkog rukavca, u sjaju jedne izgorjele zvezde, usamljenog sunca. Njen glas pomalo i dosađuje.

— Bor, Bor... moj karnit je gori... zašto odlaziš? Divljak si, lu.

Karnit? Ah, da, period ženki ove planete, kada u mreže koje ispletu, zahvataju mužjake. Priroda, nagon, produžetak vrste. Zašto to meni baca u lice? Nerazumljivo. Ne želim da zamaram zatvoreni um takvim parcijalnostima.

Divljak? Lud?

Zemljanin. To ide. Rob, pas, sion. Izdajnik galaktičke organizovanosti, istrgnut iz okova ulku-strasti, otet od Telarpovog kodeksa, preobraćeni Konkvistador. Sve to u jednom telu, ali deluje premnogo.

Žena se kači za ruku. Moj brod raste u zenicama.

— Ostani. Potreban si. Tamo nema ničeg. Ničeg, Bor.

Prokleta ženo. Tamo je sve. Mir, šume. Jedini preostali prijatelji. Tamo na nebu zvezde i jesu udaljene. Krik zveri.

– Tamo nema ničeg, Bor. Ostani, divljače! Neka si u pravu, bio si u pravu, jesi u pravu! Ostani, ostani.

Brod je tako velik, skokoviti brod, lomitelj daljine. Moj um, sada raširen, osluškuje. Vreme za poslednju parcijalnost.

– Moram, Ilnis – moj glas, moje reči. Jezik koji mi klizi preko zuba.

– Možda... dok vreme promine. Mi smo – šta?

– Morao si da shvatiš... – onda ubrza. – To i nije važno, Bal ne može da naudi. Ali, povratak donosi patnju. Zašto ne poslušajš?

A zašto sam Bor, miljenik zvezda, pamtilac prošlosti?

Čuti, najzad. I ta preduga kosa gubi sjaj i pokret. Mir. Plamen tih zenica zahvata vazduh, pali ga i sve izgara, gube se boje. Bežim od te čarolije u unutrašnjost koja se sklapa. Vezujem se, vešti prsti kontrolišu, diriguju, nameštaju. Glas kompjutera odbrojava.

Dobro je što više nema ženinog glasa. Šum mašina je prijatan, uspavljuje. Sam u sedištu, blag pritisak, polje koje štiti lomno telo. Velika kugla iza mene skotrljala se u crnilo oko nje. Tonuo sam u prostor, u veliko ništa.

Jedino glas koji je mnogo kasnije objavio mom otvorenom umu, ne u usnulom telu: petnaest minus dve sekunde do menjanja prostornih koordinata. Do skoka.

Pa, da skočimo, mašino.

Skočili smo.

26

Šta sam očekivao – sećanje? Navalu prošlosti? Možda, ali nisam želeo nikakve autonomne analize.

Tu je bila i planeta, koja se okretala. Brod je vešto sinhronizovao kretanje, na kraju ga i podesio. Upao je u eliptičnu orbitu, podesio koordinate sletanja, odredio kvadrant, dobri moj brod. I moji vešto naučeni prsti.

Koliko je prošlo vremena? Oh, mnogo.

Koliko je stvarno prošlo vremena?

Prilično neodredljivo. Možda premalo, možda premnogo. Ali, bio sam tu, izabravši namerno zaborav svih lica, svih ljudi i bića. Možda nikada i nisam imao drugu planetu sem ove, Zemlje.

Još jedna varka.

Moje mesto nije bilo ovde, niti bilo gde. Već sam bio razvejan u prostoru, među zvezdama. A ipak sam dospeo nazad.

Brod je sekao gustu atmosferu. Noć, a tako je i bilo bolje. Prisetih se svog straha, kad je zelena svetlost ukočila moje udove, kada je droid Kostroks sa Sakupljačem bio iznad nas. Koliko davno? Ili blisko? Čudna stvar shvatanja.

Spustio sam se na pristojnu visinu i dozvolio automatskom pilotu da sam izabere mesto sletanja. Negde u centru Stanfarijskih šuma, tamo gde su i Skato Jednooki i Ruik verovatno sleteli.

Noć, a noć je i za san. Po prvi put zaspah u metalnoj ljusci: senka koja se vratila ostalim senkama. Zvučnici nisu ništa donosili, vladao je muk i čudno osećanje. Nešto je falilo.

Dok sam tonuo u san, znao sam. Nije bilo krikova pantera. Samo to.

Moje sećanje je dogorevalo među zidovima letilice, prošlost koju sam bio uzdigao sa dna svoje podsvesti. Gledao sam u ekrane spoljnog os-

matranja dugo, vrlo dugo. I uvek bi mi oči ostajalo na istom prizoru. Niti će ikada biti promene.

Stanfarijske šume nisu postojale.

Uzleteo sam, kružio, osmatrao, opet se vraćao. Ceo predeo, hiljadama milja unaokolo, bio je spržen i ogoljen. Ničeg sem pepela, praha i izgorelog kamena. Još uvek sam mogao da opažam pogledom, um tu nije bio potreban. Sve je bilo nestalo, sve.

I ja sam, sa sigurnošću gubitnika, znao istinu.

Ubio sam svoje prijatelje.

... Ja sam išao Stanfarijskim šumama, lovio, slušao tamu i govorio prošlost...

Reči, reči izgubljenog čoveka. A Ratva Mistik ih je zapamtio. Ovo uništenje je njegovo pamćenje.

Znao je da sam ranjiv, da u meni još postoji i živi prošlost, znao je to sa svom sigurnošću mentanta. Šta mi može doneti najveću bol? Uništenje nepoznatih planeta? Stvaranje super-nove koja će sagoreti neko daleko sazvežđe? Ne, ne.

Zmija sa tirkiznim očima oprikusa, ujela je na pravo mesto. Stanfarijske šume, samo one, razvejane su, sagorele, bačene u prah, u ništavilo. Moji jedini preostali prijatelji bili su ovde. Bili su...

Moja glava naslonjena na terminal kompjutera. Bdim, razmišljam, ali time ne mogu da povratim život svojim prijateljima. Uzlećem, odlazim.

Ilnis je znala, osećala, nagovarala me da ostanem. Nisam ostao. Nije ni trebalo da ostanem. Morao sam da doživim sve ovo.

Svemir je zloban, zvezde su opake. Ja hodam među ljudima koji o tome ništa ne znaju. Moje lice ih ne privlači, beže daleko, skrivaju se.

Ulazim u poneki um, prazan je i nezanimljiv. Da li sam i ja sam nekada bio takav? Možda još jedna dodatna varka.

Ili, nisam sam. U meni se nastanjuju mnogi. Anku Lisica. Smeh i lukave oči. Ftur sa daleke zvezde. Dodir drugog bića, emocionalni nezaborav. Ar Dugodlaki razvejan u vetru. Crni Glom. Mimika i znakovi, zamka na tlu. Hejsud bikovske snage. Panterski zubi. Razvejana šuma, Stanfarijski duh u prostoru, Ruik i Jednooki. Znam da mogu da gledam njihovim očima, mislim njihovim mislima.

Noć, jedna od mnogih. Modra kugla i dalje vrti se prostorom, izgubljena u eonima, zaboravljena u prostoru. samo, do kada? Moje vreme ističe, usamljeni stranac, sam, bez ikoga. Lud.

Opet u brodu, usmeren sam ka zvezdama. Negde su se gasile uz titanske potrese, zvezdani konkvistadori su napadali, goreli i osvajali. Jedan moj deo bio je negde između sazvežđa.

Trzaj, udar. Telo, opkoljeno poljem, zauzdano, kondicionirano zver otvorenih čula. Otvaram se, širim, um se natkriljuje nad prostorom koji ostavljam iza sebe.

Ratva je pogrešno usmerio svoju otrovnu žaoku škorpiona. Bolelo je, ali ne smrtno. Brod ubrzava, samo sam blistavi trag u oku nekog posmatrača, privid ili demon straha. U stvari, zvezda, ratnik, konkvistador. I um mi pulsira u samo jednoj misli, jednom pokretu, ka jednom cilju. Plaši se, Veliki Ratva, dok se čula trzaju ispod kože, i čekaj me.

Prostor se zgusnu, zvezde nestadoše a sa njima i planeta. U kovitlanju crnila nastupi i skok. I krug bi zatvoren.

PISMA ČITALACA

Dragi naši, ovoga puta ste nam se javili u tolikom broju da bismo objavljujući sva vaša pisma, došli u situaciju da vaš i naš X-100 SF bude sastavljen od mnogo, mnogo dopisivanja i tri četiri stranice naučne fantastike. Razumljivo je da ne možemo objaviti sva pisma, još manje odgovoriti na njih u ovoj rubrici; smišljajući solomonsko rešenje odlučili smo da nekima od vas odgovorimo lično, a pisma za koja pretpostavimo da su interesantna za sve vas donesemo na ovom prostoru. Čak i tako, većinu pisama nismo mogli da damo u celini, ali, nadamo se, nećete nam zameriti i pisaćete nam i dalje.

*Urednik SF izdanja
Gradimir Pašćanović*

POŠTOVANOM UREDNIKU!

Evo javljam vam se radi toga da slučajno ne prekinete to što ste započeli. Mene zanima naučna fantastika, najviše Žan de Fast. Prvi broj nam je izmakao, pa bih vas molio da mi ga pošaljete pouzećem. I još nešto – ovi bi romani mogli izlaziti dva puta mesečno.

*Želim vam puno uspeha
Mirko Jelušić,
I. L. Ribara 42
43462 Kloštar Podravski*

Poštovani Mirko,

hvala na željama na uspehu. Ne mislimo da prekidamo, a to, da li će se X-100 SF pojavljivati dva puta mesečno na kioscima zavisi od mnogo čega, broja čitalaca, cene hartije itd. Što se tiče Žan de Fasta – videćemo. Tvoje pismo, kao i pisma Dušana Ugurovića, Kirila Trajčeva, Marijana Antolovića i mnogih drugih čitalaca koji su nas molili da im pošaljemo ranije brojeve prosledili smo našoj ekspediciji koja će vam, ukoliko bude moguće, izaći u susret.

POŠTOVANI UREDNIČE,

...Inače, od romana koje objavljujete naročito mi se svidjeo treći. (UJED KOBRE Turkilja, prlm. red.) Dobro je što održavate kontakte sa čitaocima zbog korisnih sugestija. Bilo bi zgodno kada biste ostvarili saradnju sa SIRIUSOM. . . Rado bih vam poslao svoje radove, ali ne znam koji oblik redakciji odgovara. . .

*Sretno!
Rade iz Osijeka*

Poštovani Rade,

kontakti sa čitaocima su obostrano korisni – vi nama sugestije za poboljšanje izdanja, a mi vama kvalitetniji X-100 SF. Na uspostavljanju saradnje sa SIRIUSOM se radi, a što se tiče Vaših radova – pa, zna se; kucano mašinom, 30 redova, 60 slovnih mesta u redu, što bolje, to odlično!

POŠTOVANI UREDNIČE!

Romani o Marku Silardu su mi se dopali zato što su puni obrta, neočekivanih događaja i putovanja kroz svemir, pa bih molio da ih nastavite. Predložio bih da objavite delo Džordža Lukasa »Rat zvezda«.

*Žarko Belašev
Senta*

Poštovani Žarko,

»Rat zvezda« objavljen je u Jugoslaviji nedavno, mislim da se još uvek može naći po knjižarama. Što se Silarda tiče, LOV NA PLANETI GABON nije poslednji roman iz serijala.

POŠTOVANI UREDNIČE,

...srdačno pozdravljam pokretanje edicije, jer mislim da našem tržištu nedostaje baš takvo izdanje koje će izdavati duže SF novele. Na tržištu postoji SIRIUS, koji donosi SF priče, a sada imamo i X-100 sa novelama. . . Nadalje vam preporučujem da objavite serijal space-opere isaka Asimova koji je napisan sredinom pedesetih godina i bio jako popularan. . . Nadalje, ne slažem se sa idejom da objavljujete SF priče – to je za **SIRIUS** i **KENTAUROVE** antologije.

Želi vam puno uspjeha u daljem radu
Vaš
čitalac iz Daruvara
Bahnik Darko
Đure Đakovića 35

Poštovani Darko,

verovatno će Vas obradovati to da ciklus o svemirskom rendžeru Isaka Asimova koji ste nam preporučili stoji u izdavačkom planu edicije X-100 SF od samog pokretanja i da su pregovori sa vlasnicima kopirajta u toku. Što se tiče sugestije da priče ne objavljujemo – to ne ide, a evo i zašto: dugogodišnjom tradicijom edicije X-100 mi smo orijentisani na romane (ili, kako vi kažete, novele), ali oni teško da imaju baš 180 kartica kucanog teksta koliko je za beletristički deo izdanja planirano. Razliku do 180 ispunjavamo pričama, a SIRIUS i nadalje ostaje vodeći jugoslovenski SF magazin orijentisan na manje forme. Nadam se da ste zadovoljni odgovorom i Vi, kao i Šaši Karolj, Tihomir Kuzman, i ostali čitaoci koji su nam taj predlog poslali.

POŠTOVANI DRUŽE PAŠĆANOVIĆU,

Pozdravljam Vas i Vašu redakciju i želim da vas bezbroj puta pohvalim što ste počeli da objavljujete seriju SF romana. . . Imam samo jednu primedbu: meni je, naime, žao što se romani ne štampaju na kvalitetnijem papiru, a izdanje kao što je ovo to sigurno zaslužuje.

Mnogo uspjeha u daljem radu želi Vam
Mišo iz Ključa

Poštovani druže Mišo,

redakciji je stalo da, što je moguće duže, održi cenu od 100 dinara, a to je u ovim uslovima sa kvalitetnijom hartijom – nemoguće.

... Ako imate ideja, napišite nešto o potrazi u kojoj sudjeluju Mark i Vanda, Oposum i njegova banda i Petrus sa svojim prijateljima. . . nešto o izgubljenim planetama u prostoru i vremenu.

Vaš čitalac
Damir Sivorina
Hudžačka 14
41421 Hrvatski Leskovac

Damire,

pokušaćemo da prenesemo tvoje sugestije Ch. A Bellu, a on šta uradi-uradi.

Dragi naši, to bi za sada bilo sve. Još još da dodamo i ovo: mnogi od vas interesovali su se kako da postanu pretplatnici X-100 SF. Jednostavno, pošaljite samo pismo pretplatnoj službi DNEVNIKA (Bul. 23. oktobra 31, NS). Izdanje ćete dobijati redovno, a platiti uplatnicom koju vam pretplatna služba pošalje na kraju godine.

OD BAJKE DO MRAČNE UTOPIJE (1902 – 1927)

Naučno-fantastični film, poštovani čitaoc – a, nadam se, i gledaoče – možda nije, u kratkoj povesti kinematografije, njen najvažniji, ili najproduktivniji žanr; ali je, u svakom slučaju, **najstariji**. Već 1902. godine Žorž Melijes, jedan od najvećih pionira filma, zasenio je bioskopsku publiku remek-delom **Putovanje na Mesec**. Svi osnovni momenti teme međuplanetarnog kontakta su već tu bili prisutni: prvi svemirski brod i prvi let, prvi predeli »novih svetova« i prvi »oni drugi« (doduše, kao naivno strašna čudovišta). Uopšte, Melijes, tvorac gotovo svih gotovo vrsta filmske fantastike, začeo je SF-film u društvu bajkovitog, čudesnog, iracionalnog; bilo je tu mnogo čiste fantastike i nešto nauke. Ali, jedino tako se moglo početi nešto, što se potpuno razlikuje od tada još neverovatnog utiska »čudesne dokumentarnosti« koju je nova umetnost izazivala u gledaocu. To dokazuje i **Putovanje kroz nemoguće** (1904), drugo Melijesovo remek-delo koje u žanr uvodi motiv fantastičnog vozila za ekspediciju na Sunce (!), »auto-mabulova«.

Čim je upućen prvi izazov novim granicama filmske mašte, stvari su počele brzo da se odvijaju. Neobični Španac Segundo De Čomon u filmu **Električni hotel** (1906) pravi neku vrstu pra-robotu, a 1907. ekranizuje **Put u središte Zemlje** Žila Verna, nešto zanimljiviji nego film **20 000 milja pod morem** Valasa Mek Kačona. U svakom slučaju, susret SF-filma sa SF-literaturom se odigrao relativno rano. U tim prvim decenijama SF žanra i filma uopšte, ova simbioza će se ostvarivati sa promenljivom srećom: tema Frankenštajna načeta je već 1902, a prilično zanimljivo realizovana u delu **Frankenštajn** Sirila Dolija, 1910, no s velikim razlikama u odnosu na roman Meri Šeli. Priču o doktoru Džekilu i mister Hajdu (roman R. L. Stivensona) sineasti su dočepali 1908. godine, ali tek **Dr Džekil i g. Hajd** Dž. S. Robertsona iz 1920. sa Džonom Barimurom liči na nešto. No, rezultati su bili i novi motivi, nove vrste zapleta u priči, tehnička dostignuća; recimo, sjajni trik-»polip« u filmu **20 000 milja pod morem** Alena Halabera iz 1916.

Ne zaboravimo, film, znači i filmski SF, još uvek su nemi; otud se i razvoj kreće čudnim putevima. Između 1910. i 1920. uvode se novi motivi, obogaćuje se slikovni jezik SF-a, nastaju prvi tzv. serijali. U jednom od tih serijala, **Zaštitnička senka**, pojavljuje se prvi »nevidljivi junak« (1916). Godinu dana ranije, genijalni nadrealista Abel Gans u filmu **Ludilo doktora Tiba** stvara prvog uverljivog »ludog naučnika«, ali i sjajne trikove, montažne zahvate, izvanredan ritam (na kojem bi mu pozavideo i Karpenter). Čuveni mađioničar Huidini ne odoleva takođe zovu SF-a: u njegovom **Gospodaru Tajni** (1918) srećemo prvog pravog robota, nazvanog »Automation – Q«. Iste godine, snimljen je i **Nebeški brod** Holgera Madsena, koji je do danas slavljén, ali i osporavan kao SF »bez duše«, tehnička egzibicija. . .

U trećoj deceniji, naučna fantastika ekrana se račva u dve putanje. Na jednoj strani je narasli, obogaćeni i samosvesni Holivud, koji, uz prevlast kiča i komercijale, ipak »izbacuje« nekoliko važnih dela: u »**Tajanstvenom umu**« (1920) Dejvisa i Stenlema javlja se prvi put i relativno uspešno, tema »vremeplova«, a **Izgubljeni svet** (1925) Herija Hojta (po romanu Konana Dojla) otkriva ovozemaljski SF – skrivene predele i praistorijske životinje (sjajni efekti Vilisa O' Brojena). U **Vučjem odelu** (1925) Roja del Ruta se prvi put eksperimentiše ekstremnim dimenzijama (i to ljudskim). Drugačija je putanja evropskog SF-a, mada još više oslonjena (posredno ili direktno) na literaturu: ovde žanr ulazi u opasni zagrljaj »Velike, Ozbiljne Umetnosti«. Izuzetak je Luis Mora sa filmom **Gromom pogođeni grad** (1924), delom koje kombinuje realističku dramu i SF kao paralelne tokove, a duhovitošću se predstavlja kao preteča **Čoveka iz Rija** Filipa De Broke. Iste godine nastaje **Aelita**, po romanu Alekseja Tolstoja; kritičnost i slojevitost proze je u filmu gotovo nestala, ali je delimično »vraćen dug« kroz uverljivost i tehnički nivo. **Zrak smrti**, takođe po Tolstojevoj prozi (**Hiperboloid Inženjera Garina**) delo je čuvenog »maga montaže« Ljeva Kulješova i Vsevoloda Pudovkina kao scenariste: to je film socijalno uske vizure, ali pun napetosti, vratoloman, na granici pustolovnog serijala. Najzad, možda vizuelno najbolji, ali i tematsko-sadržajno najmanjkaviji je **Metropolis** (1926) tada još kontroverznog genija Frica Langa. Ovde je priča o totalitarnom društvu budućnosti data kroz prefinjenu atmosferu, zastrašujući dizajn, svetlo, napetu montažu; ali, naučno-fanta-

stižno se utapa u mistici, vizija budućnosti je pojednostavljena – te danas i forma ne spasava **Metropolis** od monotonije. Tako, idući u pravcu ideologije (evropski) i spektakla (američki), SF – film se na izmaku neme epohe našao na sudbonosnoj raskrsnici, čekajući nove ideje i ljude.

Evo i kratke rekapitulacije najvažnijih filmova ovog perioda:

1. **PUTOVANJE NA MESEC (LE VOYAGE DANS LA LUNE)**, 1902 – Žorž Melijes;
2. **PUT U SREDIŠTE ZEMLJE (VOYAGE AU CENTRE DE LA TERRE)**, 1907, Segundo De Comon;
3. **LUDILO DR TIBA (LA FOLIE DU DOCTEUR TUBE)**, 1915, Abel Gans;
4. **DR DŽEKIL I G. HAJD (DR JEKYLL AND MR. HYDE)**, 1920, Dž. S. Robertson;
5. **GROMOM POGOĐEN GRAD (LA CITE FOUROYEE)**, 1924, Luis Mora;
6. **IZGUBLJENI SVET (THE LOST WORLD)**, 1925, Heri Hojt;
7. **AELITA (AELITA)**, 1924, Jakov Protazanov;
8. **METROPOLIS (METROPOLIS)**, 1926, Fric Lang;

IZ REČNIKA TERMINA NAUČNO-FANTASTIČNE LITERATURE

Piše: Nevena Simin

Ovaj rečnik nema nameru da bude »naučni« priručnik za snalaženje kroz SF-literaturu. Njegove su ambicije da bude literatura pre svega zabavna za čitanje, a tek potom da informiše i pomogne čitaocu. Zato se termini, pojmovi i druge rečničke jedinice obrađuju s osloncem na mišljenje autora priče o tome šta termin treba da znači ili kako ga valja shvatiti. U velikom broju slučajeva, po ugledu na mitološke rečnike, uz termin sleduje siže priče kojom se još bolje objašnjava.

Uputstvo za upotrebu: Prva odrednica uz termin je uža ili šira oblast kojoj termin pripada (na primer: **RAKETAŠ** – (zanimanje budućnosti), potom objašnjenje šta termin znači, u najvećem broju slučajeva ime autora i naziv priče iz koje je termin preuzet i na kraju pod skraćenicom L. V. (literarno vreme) navodi se godina, vek ili neka druga odrednica za vreme u koje je autor smestio priču iz koje se termin preuzima. Dakle: **RAKETAŠ** – (zanimanje budućnosti). To je čovek koji tri meseca bez prestanka provodi u kosmosu, a samo nekoliko dana kod kuće. Nosi crnu uniformu, a kad je kod kuće ne sme da gleda u zvezde, jer kada to čini, porođica zna da će za dan-dva ponovo krenuti na tromesečno putovanje. – Rej Bredberi »**Tetovirani čovek**« (»Raketaš«) – L. V. početak 21. veka

AUTOMATSKA KUĆA – (stanište budućnosti). Kuća tipa srećni život neprobojna je za zvuk. Stanare »oblači, hrani i uspavljuje ljuľljanjem i svira i peva i dobra je prema njima«. Svetla se po holovima kuće pale i gase kako se kroz njih hoda. U njenom sklopu je automatsko trljanje kupatilo, automatska kuhinja sa trpezarijskim stolom koji izbacuje tople sudove sa hranom traženom verbalnim nalogom, još se i izvinjava tankim glasićem ako zaboravi recimo: kećap. Do spavaćih soba stiže se vazdušnim komorama koje strujom vazduha usisavaju stanovnike. Kuća poseduje i automatske vezivače pertli i niz drugih sitnih mehanizama koji omogućavaju čoveka da u kući radi bilo šta. Najdivotnija stvar u kući je dečja soba sa zidovima koji hvataju dečje misli: i u tri dimenzije projektuje dečje maštarije. Na primer afričku pustaru sa lavovima i lešinarima. Dečja soba, ako su dečje misli ispunjene mržnjom, materijalizuje maštariju i u ovom slučaju lavovi su postali stvarni, a roditelji Pitera i Vendi nedovoljno oprezni – lavovi su ih pojeli. – Rej Bredberi »**Tetovirani čovek**« (»Južnoafrička pustara«) – L. V. neodredljiva budućnost.

ANALITIČAR – (kompjuteri). »On neprestano kontroliše sve moje fizičke parametre, provodljivost kože i puls, aktivnost Beta-talasa i tako dalje. On registruje podatke koje prima od kaiševa kojima sam privezan za dušek i koji pokazuju koliko se žestoko bacakam. Meri jačinu glasa i očitava alikvotne tonove zabeležene na spektrogramu. Takođe razume šta znače reči.« Da bi umirio pacijenta analitičar može da projektuje u prostoriji ambijent kakav pacijentu u njegovom trenutnom psihičkom stanju najviše odgovara, kao i ljudsku ili neku životinjsku figuru (ćak i veliku igraćku plišanog među) kojem će se pacijent obraćati. Takođe, ana-

litičar može da prikaže pacijentu hologram bilo koje osobe ili predmeta ubeleženih u memoriju bilo kojeg kompjutera u službi čoveka na bilo kom nebeskom telu osvojenom i za ljude prigodnom za život. – Frederik Pol »Kaplja« – L. V. neodredljiva budućnost.

BLOKAUT – (uzrok kataklizme). Totalni raspad svih sistema od važnosti za funkcionisanje visoko-tehnički organizovanog života. Prestaju da rade telefoni, telegrafi, teleprinteri, kompjuterske veze, saobraćaj, komunalije, snabdevanje, nestaje struja i voda. Uglavnom se raspad događa naglo, u dva do tri dana, najpre u velikim gradovima, pa se širi na sva ostala naselja. Ljudi prestaju da se ponašaju civilizovano, počinju ubistva, zatim okupljanje bandi radi očuvanja života i masovno bežanje iz gradova. – Roberto Vaka »Smrt megalopolisa« – L. V. 1994. godina.

REALAN PROSTOR – (kosmički fenomen). – Ukoliko se vasijski brod kreće kroz kosmos brzinama manjim od svetlosne, koristi realan prostor u kojem važe sve zakonitosti isto kao i na Zemlji.

SIMULTANI PREVODILAC – (kompjuter). Opšteprihvaćen termin za kompjuter sposoban da prevodi sa bilo kojeg jezika na bilo koji jezik koji se govori u kosmosu. Počinje da radi, odnosno da prevodi sa malom zadržkom: potrebno mu je da »čuže« nekoliko rečenica kako bi odgonetnuo gramatiku i značenje pojedinih reči nepoznatog jezika. – npr. Lari Niven »Prsten«.

HIPER POGON – (pogon). Opšteprihvaćen termin za vrstu pogona koji omogućava vozilima da se kreću brže od svetlosti. Hiper pogon može da funkcioniše samo u dubinama kosmosa, dovoljno daleko od nebeskih tela koja bi mogla uticati na biranje odredišta kao i kretanje vasijske letilice. Prema zamislima mnogobrojnih autora hiper pogon može biti hemijski, telepatiski, može koristiti raznovrsne sile ili, pak, radi na nepoznatom principu o kome je bolje ne lupati glavu. Zavisno od vrste hiper pogona, brzine su takođe različite, od takvih da omogućuju brodu da za mesec dana prevoli svetlosnu godinu, do takvih koji te razdaljine savladavaju u nekoliko dana ili čak sati.

KONTROLA RAĐANJA – (organizacija društvenog života). Odbor za plodnost pododeljenja UN doneo je sredinom 21. veka zakon o kontroli rađanja koji nije menjan 500 godina: po paru je dozvoljavao dvoje dece, poneki par je nagrađivan još po jednim detetom, dok je nekom drugom paru uskraćeno svako pravo na osnovu analize poželjnih i nepoželjnih gena. Međutim u 29. veku počele su prevare u Odboru, pa je zakon promenjen: svako ljudsko biće može postati roditelj jednog deteta, a drugo i treće pravo dobijalo se automatski za visoki koeficijent inteligencije, za naročite zasluge, za korisne psihičke moći kao što su svevideće oči ili potpuna usmerenost, za gene održanja kao što su telepatija, prirodna dugovečnost, odlični zubi, pravo se moglo kupiti za po milion zvezda jedno, moglo se osvojiti borbom u areni ili dobiti na novogodišnjoj lutriji. U dva poslednja veka oko 10 odsto svakog pokoljenja rođeno je na osnovu prava stečenog na lutriji. Kontrola nije predstavljala poseban problem. Pod kožu podlaktice ugrađivao se sićušan kristal kojem je trebalo godinu dana da se rastopi. Za to vreme nije moglo da se začne dete. Glasine o prevarama u Odboru podmetnuli su, zapravo, Pirsonovi Lutkari, biljojeda bića nezamislivo stare civilizacije koja su želela da eksperimentom sa ljudskom vrstom potvrde da je moguće uzgojiti psihičku sreću. – Lari Niven »Prsten« – L. V. 31. vek.

škola pisanja naučne fantastike (II)

KOLIKO JE SF »S«?

Piše: R. Durman

Postoji božanstvena priča o Marsovcu koji se našao na Zemlji i odlučio da živi kao Zemljanin. U dobroj meri je ličio na čoveka, razlike brižljivo prikrivao i sasvim lako prolazio kao »domaći«. Nekim poslom je morao da se bavi, pa je rešio da bude pisac. Budući da je najbolje poznavao Mars, napisao je priču o crvenoj planeti i ponudio je izdavaču naučne fantastike. Urednik ga je pozvao na razgovor, rekao mu nekoliko uobičajno – uredničkih rečenica u stilu »baš lepo što pišeš, samo tako nastavi« i onda odbio priču sa obrazloženjem da je nauka pouzdano utvrdila da na Marsu definitivno nema vode, da je evolucija strašno funkcionalna

stvar, pa su pričanja o Marsovcu – plivaču, trećem oku u istoj ravni sa postojeća dva i pipku iz grudne kosti najobičnija glupost. Naš Marsovac se na to razgnevio, otkrio se, otvorio treće oko, počeo da mlatara pipkom i galami o svojim plivačkim uspesima. Priča, svejedno, nije prošla. . .

Prema tome, potencijalni autor naučne fantastike može da bude sastavljen od antimate-rije ili udiše dijamante koliko god mu se sviđa, ali priča ili roman o onome što je nauka defini-tivno odbacila nema šansu da prođe. Zašto? Ne zbog toga što urednik mrzi sirotog pisca, nego zbog čitalaca. Čitaoci su, silom prilika i osobinom koja ih čini čitaocima, pismeni tako da osim sf – a čitaju još po nešto, a u tome još po nečemu se nađe i časopis za popularizaciju nauke, enciklopedija, pa čak i udžbenik za srednju školu. Posle toga, on će sa gnušanjem da baci već posle treće stranice štivo u kome su Jupiterijanci na Zemlji tromi zbog gravitacije, sve besan što neko pokušava da mu podvali nenaučnu tezu i time ga smatra dudukom, neo-baveštenkom i glupanom.

Koliko siroti pisac naučne fantastike mora da se razume u nauku? Naučna fantastika odavno je prestala da bude samo čista futurologija koja, ipak, podrazumeva solidnu naučnu osnovu, i nije svaki sf pisac Artur Klark koji drži fiziku u malom prstu i kome literatura služi za proveru socio – etičkih posledica primene nečega do čega će se sigurno doći.

Sve zavisi od toga o čemu se piše. Ukoliko je tema Atlantida, može da prođe sve i svašta (pod uslovom, naravno, da se ne izmisle tri nove zvezde koje su, uz Sunce, tada obasjavala Zemlju, ali ako je okosnica priča poremećaj ekološke ravnoteže, onda tu bez poznavanja bio-logije najbolje i ne sedati za mašinu.

U principu, dovoljno je jedno solidno opšte obrazovanje i praćenje literature. Konsulta-cije sa stručnjacima iz oblasti koja se obrađuje je više nego poželjna, a ukoliko se pravi priča koja može da se dešava, recimo, samo na orbitalnoj stanici, zahteva obimnu pripremu, iščita-vanje i sakupljanje svega što se o tome može naći. Onaj ko zbilja želi da se bavi sf – om tre-balo bi da odmah počne sa pravljenjem dokumentacije. Ko zna na koju će se ideju doći? . . .

I još jednom – ono što je nauka odbacila, ono sa čime je definitivno raskrstila, neće proći ni u literaturi. Jasno, jednog dana se može pokazati da Zemlja nije ravna ploča i da je ono što ste smislili baš tako, ali pretpostavljamo, vi vaše delo hoćete da prodate sada, a ne jednog dana.

Za utehu, postoji u svetu SF – a nešto što se zove »Bredberijeva odbrana«. Rej Bred-beri, jedan od najproslavljenijih autora, žanra, bio je na vrhuncu slave po objavljivanju »Mar-sovske hronike« kada mu je prišao neki klinac i saopštio mu da je pogrešno procenio stranu sveta na kojoj Sunce izlazi na Marsu. Bredberi je klinču dao za pravo, upustio se u razgovor sa njim, maltene se izvinjavao. Klinac je, međutim, bio toliko dosadan da je Bredberi morao da ga se otarasi čuškom. . .

Samo, pre »Bredberijeve odbrane« mora se i objaviti ono što će biti napadnuto. . .

Dragi naši, kao što smo obećali, sve vaše priče (a zbog čega nije poslan nijedan roman, pitamo li se pitamo) koje su stigle u redakciju vrlo smo pažljivo pročitali.

O onome što je sasvim dobro (ili to, uz malo dodatnog rada) može biti, nećemo ovde govoriti. Sa autorima ćemo stupiti u kontakt, izdovarati se, a onda. . . Zna se. Ipak, reći ćemo da je do zaključenja ovoga broja u redakciju stigla jedna takva priča, a zove se **NE LO-VITE ZOGLJA**.

A sada o onim drugim radovima, kojima do sasvim dobrog nedostaje malo više ili ništa (znači: najbolje zaboraviti, pa krenuti u nešto novo).

Najbolje od te vrste je priča **SMETLIŠTE**. Ideja je odlična (lansiranje projektila napunje-nog atomskim otpadom na neku planetu, a na toj planeti život), stil uglavnom korektan, ali je priča kao priča tanka. Preporučujemo vam da je preradite a što mislite o jednoj ovakvoj post-avci: neka Hol i Diger budu vanzemaljci koje muči isti moralni problem, neka nose neki otpa-dak svoje civilizacije (ne atomski) i neka ga prosu na Zemlju. Radnja se premešta na Zem-lju, u pustinju, do Mojsija, a otpaci sa neba su mana. Opet do Hola i Digera vanzemaljske vrste, saznaju da na Zemlji postoji život; kao obeštećenje šalju ne znam ni ja šta dragoceno za njih, ali je za ljude smrtonosno. Probajte, ima tu materijala za svojih tridesetak – pedese-tak stranica.

POUČNA PLANETA je slab rad. Zemlja i atomsko ludiranje ljudi kao opomena drugoj pla-neti je previše puta obrađivan motiv. Normalno, svaki se motiv može obraditi još jednom, ali

onda obrada mora biti vrhunska, a ovde to nije. Osim toga, atmosfera i kompozicija priče isviše podsećaju na Zelaznijeve spore kraljeve tako da je obrađivati ovu priču, po meni, uzaludan posao.

TAJNA FOBOSA vrvi od nelogičnosti. Sukob pripovedača sa udruženjem naučnika je, najblaže rečeno, sumnjiva rabota. Dalje, priča počinje u jednom pravcu, završava se u drugom. . . Srećom, vidi se da ima materijala za pisca. Rečenica teče glatko, nema problema sa uklapanjem likova u postojeći milje. . . Jedva čekamo da vidimo vaš sledeći rad, na jednoj solidnijoj ideji i čvršćoj priči.

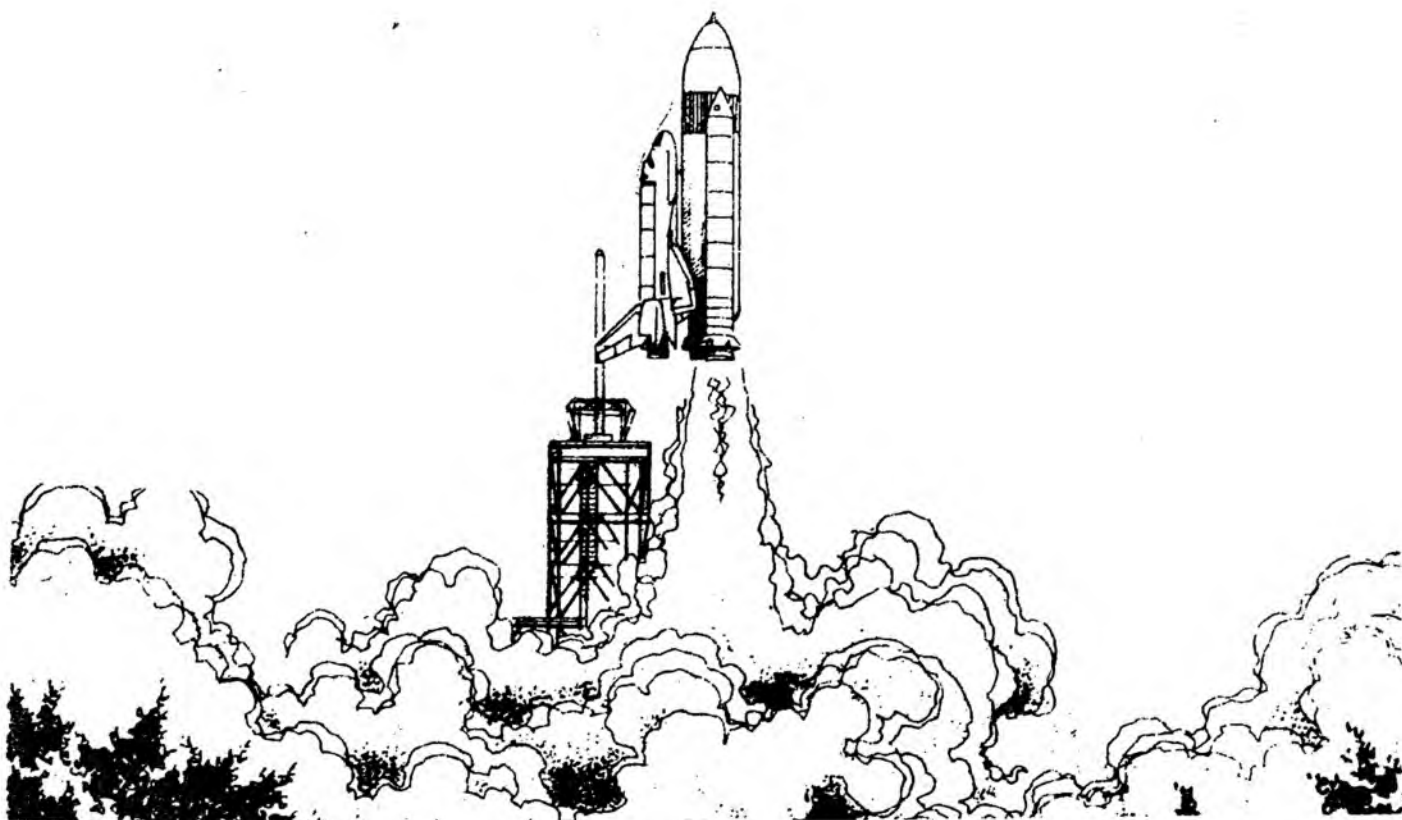
OSVETNICI (TROJE)

Kao što ćemo videti u nekom od narednih nastavaka škole pisanja naučne fantastike, nije dovoljno smisliti svet. U njemu treba i da se desi nešto neobično, a toga ovde nema. Isto tako, trebalo bi da čitate, čitate, čitate. Jer, čitanje je prva stepenica u izgrađivanju jezika.

Za sada, samo toliko.

Mi čekamo!

VAŠI
GRADIMIR PAŠĆANOVIĆ urednik
RASTISLAV DURMAN, stručni konsultant

SLEDEĆA SVESKA 10. DECEMBRA

B
 ROTO
 BIBLIOTEKA
X-100
 S F

POVRATAK KIBORGA

Broj **7** • 100 dinara

Ch. A. Bell

U sledećoj svesci pod naslovom **POVRATAK KIBORGA**, koja je pretposlednja u seriji o ratovima Marka Silarda i Kiborga Trevora, možete čitati o očajničkom pokušaju čoveka-mašine da uništi Atlantis, centar sveg postojećeg sveta.

Vremenska sonda postavljena u budućnost otkriva napad na grad i Mark Silard dobija zadatak da ga spreči. On preduzima složenu operaciju uz pomoć jednog astralnog bića koje ga vodi neobičnim putevima duha i omogućava mu da odbije napad koji će se tek dogoditi.

Kao nikad tokom svog dugog života Mark je izložen teškim fizičkim i duhovnim iskušenjima i nelzvesnosti, ali on već na samom početku operacije ima dokaz da je uspeo, iako taj dokaz potiče iz duboke prošlosti.